PREFAŢA

Nimeni nu poate să facă loc în propria sa inima şi viaţa, ca suvoiul binecuvântarii lui Dumnezeu să curgă spre alţii, fără să primească în ei înşişi o bogata răsplata. Franz Bardon a avut acest avantaj cu toată împotrivirea forţelor malefice.

Ani buni vor trece şi multe frunţi vor pali plecate în studiu şi cercetare, înainte ca noi să putem înţelege, cât de cât, ceea ce raţiunea şi ştiinţa pot sau nu explica, despre ce este adevărat şi ce nu, despre ce este real sau iluzoriu, ma mulţumesc să constat, şi aceasta nefiind o premiera, ca aşa-numitul „progres ştiinţific" creează în oameni o apocalipsă universala, din care, pe zi ce trece, pe nesimţite, se exclude tot ce nu aparţine lumii fenomenelor. Linia generală devine, clar, aceea ca tot ce nu este ştiinţific nu exista, deci, este fals. Mai rău, oamenii condamna aprioric orice idee sau demers numai prin simplul fapt ca acestea „nu sunt ştiinţifice".

Dacă veţi spune uneori, precum Plotin, ca „trezindu-va din trupul vostru şi întorcându-va la voi înşivă, deveniţi exteriori lucrurilor şi contemplati o frumuseţe de o minunată măreţie", în mod sigur, după cum am mai spus şi în alte daţi, veţi fi declaraţi nebuni sau veţi fi arşi pe rug. Acest lucru i s-a întâmplat şi lui Franz Bardon care, pentru noi, a venit de atâtea ori în mijlocul nostru, dovedindu-ne ca un iniţiat crede mereu într-o dimineaţă următoare. Ne-a învăţat ca adevărata iniţiere înseamnă „TOTUL în SLUJBA OMULUI", efort care începe cu mult mai departe şi, în viaţa adevăratului iniţiat, mult mai târziu, la capătul unei perioade de îndelungata răbdare, multiple umilinţe, sacrificii şi de mari eforturi, care durează o viaţă întreaga şi care fac cu totul ridicola intervenţia unor anumiţi „cercetători" moderni.

De câte ori veţi avea nevoie de un răspuns la probleme majore, puteţi întreba, fără urma de teama şi, puteţi fi siguri, veţi avea un răspuns. Un răspuns pe care Dumnezeu vi-l va da. Tatăl îşi aude fiul oriunde s-ar afla şi răspunde dorinţei inimii lui. Fiţi doar siguri şi aşteptaţi

pana ce acest răspuns va veni. Va fi, fie sub forma unui simbol, unui om, a unui animal, a unei vorbe, a unei scânteieri de inspiraţie – întotdeauna la momentul potrivit. Răspunsul va fi definit şi uşor de înţeles, fiecare om având în el, în funcţie de maturitatea sa, învăţătura necesara de a înţelege acest limbaj. Niciodată nu veţi greşi dacă vă veţi lasa viaţa exterioara condusa de Voinţa Dumnezeiască, care va vorbeşte în acest sens.

Totul este Divinitate.

Fiţi totdeauna conştienţi de faptul ca şi cel mai nesemnificativ lucru are un sens mistic, esoteric. tineţi-vă ochii deschişi deoarece Casa lui Dumnezeu este plină de miracole. Nu daţi voie nici unei umbre de proasta dispoziţie să vă cuprindă. Totul trebuie transformat într-o puritate fără pata, lumina spirituala, conştiinţa, mulţumire, fericire şi, cel mai important, în iubire.

DANIEL MENRATH. 1995

IN MEMORIAM

Deşi următoarea informaţie va produce suferinţa în rândul cititorilor interesati, consider că este de datoria mea să-i informez pe aceştia de faptul, trist de altfel pentru noi toţi, ca Franz Bardon nu mai este, fizic, printre noi.

La data de 10 iulie 1958, Providenta Divina a permis spiritului acestuia, care a atins perfecţiunea timp de mii de ani, să părăsească corpul sau omenesc de care s-a servit Bardon pentru îndeplinirea misiunii sale şi în care nu se va mai întoarce niciodată. În general vorbind, mulţi dintre marii iniţiaţi de pe această planetă îşi părăsesc pentru totdeauna trupurile în împrejurări neobişnuite şi acesta este şi cazul lui Franz Bardon.

Numai puţini oameni ştiu ca un mare iniţiat ca Franz Bardon n-are voie să urmeze procedura normala, completa a reîncarnării ca toţi ceilalţi muritori, de vreme ce, fiind un spirit perfect, el ar accepta chipul uman numai dacă Providenta Divina i-ar încredinţa îndeplinirea unei noi misiuni.

Pentru a forma cititorului o idee clara asupra unui

astfel de spirit, va voi povesti cate ceva din viaţa autorului, mai ales că sunt un bun cunoscător al acesteia.

Franz Bardon menţiona în „FRABATO” că se încarnase într-un băiat de paisprezece ani, ca să devină mentor spiritual al lui Viktor Bardon, tatăl băiatului. Viktor Bardon era el însuşi preocupat de misticismul creştin şi, gratie perseverentei şi credinţei, a dobândit capacitatea de clarviziune. Dar, cum îi lipsea experienţa practică în domeniu, nu putea, în ciuda clarviziunii sale, să-şi împlinească visul, spre care râvnea atât de mult, aşa încât n-a putut deveni un iniţiat divin. De aceea, rugăciunilor sale fierbinţi li se adauga visul sublim de a întâlni un Guru adevărat în timpul actualei încarnari, ca să poată fi învăţat de acesta şi să acumuleze cât mai mult. Dorinţa sa exaltata n-a rămas neîmplinita. Spiritul lui Frabato s-a încarnat în trupul unicului sau fiu, pe care Viktor Bardon l-a avut între cele douăsprezece fete şi, fiind cel mai mare dintre copii, el urma să devină adevăratul Guru al tatălui său, în afara misiunii pe care Providenta Divina i-o dăduse.

Aşadar, în noaptea când s-a petrecut aceasta înlocuire minunata, nimeni în afara clarvăzătorului Viktor Bardon n-a observat aceasta şi el mulţumi din toată inima lui Dumnezeu pentru aceasta binecuvântare. Din acea zi el a avut un Guru al lui în persoana fiului sau şi asta îl făcea foarte fericit.

Numai un înalt şi perfect iniţiat ca spiritul lui Franz Bardon putea încerca să facă un lucru ca acesta şi să reusească în desăvârşirea nu doar a unei singure misiuni, ci a unui număr de misiuni încredinţate, beneficiind şi de ajutorul unui trup care i-a fost împrumutat în acest scop.

Alegerea şi acceptarea unui corp fizic care este deja la vârsta pubertăţii se realizează cu mai multe condiţii: ca o compensare, noul sau locatar trebuie să ofere proprietarului iniţial o existenta noua, mai buna, începând într-un uter de mama; mai mult decât atât, el trebuie să accepte Karma trupului ca fiind a sa.

Dar, deoarece Karma proprietarului iniţial al trupului era foarte încărcata, Franz Bardon, în ciuda perfecţiunii

sale spirituale şi a înaltelor capacitaţi hermetice, a avut multe de îndurat înainte s-o poată purifica. Astfel, as scoate în evidenţă lupta sa pentru existenţă, arestarile lui repetate şi cei trei ani şi jumătate petrecuţi într-un lagăr de concentrare, timp în care a trăit cele mai triste şi mai crude experienţe, cele mai umilitoare din viaţa sa. De asemenea, ultimele luni din viaţa i-au fost umbrite de întâmplări extrem de neplăcute, care, în final, au pus capăt muncii sale benefice. Acceptarea unei astfel de încarnari este, pentru noi toţi, cea mai evidenta dovada despre cât de mărinimos a fost întotdeauna spiritul lui Franz Bardon.

Aceste indicii demonstrează clar cititorului ca, pana şi un mare spirit – ale cărui înzestrări sunt foarte apropiate de capacităţile şi forţa Providenţei Divine – are totuşi de înfruntat multe lucruri, chiar şi experienţe dintre cele mai nefericite, fără să dea înapoi, deşi ar fi putut să-i prindă pe urmăritorii săi cu o simplă ridicare de mana.

Acelaşi lucru se petrece şi în cazul destinului altor fiinţe umane, pentru care, de la Providenta Divina, nimănui nu-i este permis să intervină, nici chiar unui iniţiat sau ales. Din acest motiv, este doar o chestiune de ignoranta când cineva învinuieşte întâmplările sortii ca fiind nedrepte şi, în acelaşi timp, numeşte iniţiat o fiinţa umană incompetenta, doar pentru ca adera cu lealitate la Poruncile Providenţei Divine, dorinţele lor nebuneşti rămânând neîmplinite.

Am evitat descrierea clasica a vieţii lui Franz Bardon, cu perioada şcolarităţii, apoi alegerea unei profesiuni şi activitatea lui profesionala, considerând ca povestirea mea este mai instructiva şi mai importanta pentru cititorii interesati şi studenţii ştiinţei hermetice.

Aceia care au fost îndeajuns de norocosi să-l cunoască personal pe Franz Bardon ştiu foarte bine ca unul dintre cei mai buni oameni a plecat dintre noi. Realii discipoli ai hermeticii îl privesc încă pe Franz Bardon ca pe adevăratul lor Guru, chiar dacă mai trăieşte într-o fiinţa umană sau nu.

Măreţia sa spirituala nu va fi niciodată înlocuită.

Aceia care se ocupa practic de lucrările ştiinţifice ale lui Franz Bardon, dar care nu l-au cunoscut niciodată personal pe autor sau nu l-au văzut catusi de puţin, îşi pot face o idee despre aceasta măreţie spirituala când voi da numele anumitor personalităţi care au trăit în ere diferite şi ale căror corpuri fizice au fost locuite de acelaşi mare spirit, spiritul lui Franz Bardon.

Hermes Trismegistos, a cărui Carte a înţelepciunii, numita şi „Thoth”, conţine 78 de cărţi de tarot, este cunoscut cu siguranţa de orice ocultist. De aceea, nimeni nu va fi surprins de motto-ul pe care Franz Bardon l-a ales pentru prima sa carte, „Iniţiere în hermetica”. Lao Tse, filosoful şi omul de ştiinţa chinez este, de asemenea, cunoscut tuturor filosofilor.

Este şi cazul astrologului francez Nostradamus, omului de ştiinţa englez Robert Fludd, Contelui de Saint Germain. Regăsim spiritul lui Franz Bardon în Appolonius din Tyana, un contemporan al lui Iisus. Înainte de ultima sa încarnare, el a fost întrupat în Mahum Tah-Ta, din Tibet, înţeleptul munţilor.

În urma plecarii spiritului lui Franz Bardon, mii de oameni din întreaga lume şi-au pierdut salvatorul, sfătuitorul şi suportul în multe momente grele. Sacrificiul şi activitatea sa benevola merita toată recunoştinţa, aprecierea şi gratitudinea.

Noi, cei care ştim ca nu exista moarte, nutrim speranţa ca Providenta Divina, poate, ne va îngădui întâlnirea cu acest mare iniţiat, nu contează prin cine sau ce, într-una din viitoarele noastre reîncarnări.

Praga, septembrie 1958

Otti Votavova

(11.04.1903 – 9.02.1973)

Capitolul I

În supraaglomerata sala de lectura a clubului era o agitaţie cumplita. Tensiunea primei parţi a programului generase violente controverse în rândul auditoriului. „Cine este acest Frabato?”. „Faptele sunt evidente!”. Totul este trucaj şi înşelătorie!”

„Poate cineva să se bazeze pe propriile percepţii?” Pe toţi îi stăpânea confuzia, incantarea şi incertitudinea.

Gongul a sunat sfârşitul pauzei. Rândurile s-au completat din nou repede, tumultul s-a stins şi cortina s-a ridicat atât de încet, pe cât lumina din sala s-a pierdut în întuneric.

Un candelabru mare de cristal ilumina scena. În mijloc o masa rotunda acoperita cu un brocart albastru închis. În partea dreaptă a mesei era un scaun, iar în spatele ei, plasate în semicerc, alte zece.

Decorul scenei nu dădea de înţeles ca un magician ar fi fost gata să-şi înceapă reprezentaţia. Nu era în preajma niciunul din obiectele care îi ajuta de obicei pe aşa-zişii magicieni. Intrând pe scena într-un fascicul de lumina, Frabato a salutat publicul cu o uşoara reverenta.

Deşi fracul îi dădea o nota de certa seriozitate, zâmbetul lui familiar i-a eliberat pe toţi de fiorul puternic care-i stăpâneşte de obicei pe cei care asista la experimente magice.

Când aplauzele s-au potolit, Frabato s-a adresat publicului: „Doamnelor şi domnilor, explicându-va principiile sugestiei şi autosugestiei în prima parte a programului şi demonstrându-va acestea prin experimente, putem trece acum să abordăm alta tema. Magnetismul animal are o covârşitoare importanta pentru viaţa fiinţelor umane şi, de aceea, n-aş vrea să pierd ocazia sa va vorbesc despre aceasta.

Totul în lume este controlat de forţele electrice şi magnetice. Totuşi, capacitatea substanţelor materiale de a acumula şi conduce forţele electrice şi magnetice variază foarte mult. Acest fapt este important în a face magie. Dar nu doresc acum să aprofundam mai mult acest subiect, ci să explicam esenţa magnetismului şi să-i demonstram practic existenta.

Magnetismul animal este singurul element care a atins perfecţiunea în existenta noastră. El reprezintă forţa vitala şi conţinutul întregii vieţi pe pământ. Acest magnetism vital conectează planeta noastră la zona care

înconjoară pământul ca o centura, aşa-numita „lume astrală”. De asemenea, el conectează fiinţele umane între ele. Radiaţia fiinţei umane este pur animala şi forţa sa depinde de propria voinţă, de caracter, maturitate mentală, rezultată din starea generală de sănătate. Acest magnetism este puternic îndeosebi la acei oameni care îşi antrenează conştiincios şi sistematic capacităţile spirituale şi sufleteşti, care au învăţat să se autoeduce, să-şi conduca propriul destin. Aceşti oameni sunt capabili să-şi mărească energia vitală, în consecinţa, să realizeze lucruri extraordinare. De când a fost recunoscuta ca forţa obiectiva, magnetismul animal a fost folosit atât în scopuri pozitive, cât şi negative. Zicala: „Ce ai semănat, aceea culegi” este, într-un fel, expresia legii karmice şi a justiţiei divine”.

Vindecarea efectelor prin magnetism poate fi cu succes realizata de un magician cu experienţa. Aşa ca acord o foarte mare importanta acestui fenomen.

Aş dori acum să vă arăt, printr-un număr de experimente, ce alte capacitaţi şi forte sunt conectate magnetismului animal. În acest scop, as ruga trei spectatori să vină lângă mine, pe scena”.

Un murmur se auzea din sala. Apoi, ca să încurajeze publicul, a spus zâmbind: „Nu trebuie se va fie teamă, nu i se va întâmpla nimănui niciun rău”.

O doamnă drăguţa, blonda a apărut pe scena ezitand. „Priviţi”, s-a adresat Frabato publicului, „oamenii spun adesea ca femeile reprezintă sexul slab, dar aceasta doamna este o dovadă a contrariului pentru toţi bărbaţii aici de fata”.

Publicul a ras şi, în acelaşi moment, s-a urcat pe scena un tânăr, urmat de o doamnă mai în vârsta.

„Sunt foarte recunoscător pentru ajutorul dumneavoastră”, Le-a spus Frabato persoanelor aflate pe scena. „Acum v-aş ruga să-mi daţi pentru scurt timp oricare dintre obiectele personale pe care le aveţi asupra dumneavoastră şi să le puneţi pe masa aici”.

Doamna blonda a pus pe masa ceasul ei de argint de

la mână. Tânărul domn, cu o expresie de generozitate, şi-a pus alături portmoneul. După un suras încurajator al lui Frabato, doamna în vârsta şi-a scos de la gât colierul şi l-a adăugat celor două obiecte de pe masă.

„Ca o introducere”, a spus Frabato, adresându-se din nou publicului, „vă voi arăta un mic experiment psihometric. Va voi demonstra ca fiecare fiinţa umană trăieşte în virtutea semnelor obiectelor cu care corpul intra în contact. Fiecare detaliu al existentei acestuia va fi relevat cu ochiul meu clarvăzător, foarte precis. Vă voi arăta că am dreptate, folosindu-mă de cele trei obiecte puse la dispoziţie”.

Frabato a păşit spre masa, a luat ceasul de argint şi s-a plimbat cu paşi rari de câteva ori, adânc absorbit de gânduri. Deodată s-a oprit, a pus pe frunte ceasul şi a stat aşa, timp de câteva minute, cu ochii pierduti în zare. Ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis s-a adresat apoi posesoarei:

„Pareti a vă îndoi serios de capacităţile mele, altfel n-aţi fi venit aici pe scena cu ceasul împrumutat de la sora dvs. Faceţi asta destul de des, fără ştirea ei, ea fiind plecata să lucreze la Berlin. Acest ceas este cadou de la o mătuşa decedata în urma unui accident. Moartea mătuşii este motivul pentru care sora dvs. nu mai poarta ceasul”. Fata doamnei exprima jena şi ruşine, fapt care a demonstrat cert ca Frabato spusese lucruri adevărate.

Deodată, tânărul a încercat să-şi ia de pe masa portmoneul. Totuşi, Frabato a fost mai iute decât el, i l-a luat şi l-a cantarit în mână, zicând:

„Nu pareti să aveţi o conştiinţă curata, domnule. Voi verifica îndată ce se ascunde în spatele acestui obiect”.

După ce a privit cu foarte mare atenţie portmoneul, timp de câteva secunde, el a continuat: „Sunteţi atât de tânăr şi cu toate acestea aţi dezamăgit deja două fete. Fata din fotografia aflata în portmoneu v-a îndrăgit fiindcă i-aţi clădit visuri în care ea a crezut cu adevărat. Cu toate acestea mai văd o scrisoare de dragoste de la o altă fată, pe care aţi întâlnit-o recent la o reuniune şi v-a trezit interesul cu cochetariile ei. Chestiunile personale nu mă

privesc, dar vă pot asigura ca nu veţi fi fericit cu amândouă în acelaşi timp”.

Tânărul devenise foarte jenat când s-a văzut astfel descoperit şi a replicat, întrucâtva temător:

„Nu mi-ar plăcea să trăiesc în preajma dumneavoastră, pentru ca nu mi-ar fi în siguranţa nici gândurile cele mai intime, nici secretele”.

Frabato a pus portmoneul pe masa şi a luat colierul, lasându-l să-i alunece printre degete, ca pentru o cercetare atentă.

„As putea scrie un roman întreg despre colierul dvs.”, a spus el, adresându-se doamnei în vârsta, „pentru ca a trecut prin vremuri grele. Primii lui posesori au fost nişte aristocraţi foarte bogati din Franţa, care mai târziu au fost ghilotinaţi în timpul unei revoluţii. Colierul acesta a adus tuturor celor care l-au avut mult ghinion. După ce soţul dvs. a fost ucis în primul război mondial, aţi fost nevoita, pentru o bună bucata de vreme să trăiţi dintr-o pensie mică. Lanţul a fost amanetat, de două ori, dar de fiecare dată l-aţi luat înapoi”.

Frabato a tăcut în acest moment, fiindcă femeia izbucnise în lacrimi. Publicul amuţise de emoţie. Frabato a pus colierul înapoi pe masa şi s-a adresat din nou sălii:

„Doamnelor şi domnilor, aşa cum v-am demonstrat până acum, fiecare obiect îşi are istoria lui. Mai mult decât atât, aţi putut să vă convingeţi de varietatea posibilităţilor pe care le am, folosindu-mă de clarviziune”.

Publicul a izbucnit în aplauze puternice, eliberându-se de tensiunea care-l marcase până atunci. Când liniştea s-a reinstalat, Frabato a continuat: „Aş vrea acum să rog cele trei persoane participante la experiment să părăsească sala, însoţite de doi observatori neutri”.

Un domn cu ochelari şi o doamnă în rochie de culoare închisă s-au oferit imediat s-o facă şi au părăsit toţi cinci sala.

„Pentru a vă demonstra efectele magnetismului bazat pe puterea voinţei, voi încarca aceste obiecte cu efecte reale care vor fi evidente de îndată ce vor fi atinse”.

Un domn din mijlocul sălii a propus ca cel ce va atinge ceasul de argint să izbucnească într-un hohot de ras. Frabato a aprobat. şi a doua propunere a fost unanim acceptata, ca portmoneul să provoace un plâns în hohote.

Numai asupra propunerii pentru colier nu se putea decide.

O doamnă din primul rând a propus: „Deoarece acest colier, de când exista, a adus numai ghinion atâtor oameni, propun să faceţi în aşa fel încât să fie aruncat cu dezgust de prima persoana care îl va atinge”.

Aplauze prelungi au făcut inutila o alta propunere. Acum, Frabato a pus cele trei obiecte pe masă, la o distanţă considerabila unul de celălalt. Apoi a stăruit asupra fiecăruia dintre ele timp de câteva momente, într-o concentrare deplina; a făcut câteva gesturi cu mana dreapta şi s-a adresat publicului din nou:

„Doamnelor şi domnilor, eu sunt gata. Ca nimeni să nu poată spune că am lucrat prin hipnoza, voi pleca chiar acum la bufet. Două persoane să mă conduca afară şi să se întoarcă împreună cu persoanele testate, rugându-le să-şi ia lucrurile înapoi. Voi reveni pe scena în zece minute”.

Frabato a părăsit sala condus de doi domni care, imediat după aceea, s-au întors cu cele trei persoane şi cu cei care le-au însoţit. Ezitand întrucâtva, femeia blonda, tânărul şi doamna în vârsta s-au apropiat de masa, în timp ce în rândurile publicului aşteptarea crea tensiune.

Au fost informaţi de domnii însoţitori că îşi pot lua obiectele înapoi şi să se întoarcă la locurile lor.

Blonda a. reacţionat grăbit. Cu o mişcare rapida, a apucat ceasul, iar în momentul următor a izbucnit într-un hohot de ras de care s-a molipsit întreaga sala.

În timp ce ea pleca spre locul său, ceilalţi doi stăteau acolo, ezitand, puţin surprinşi, dar tânărul a întins mâna după portmoneul lui. Nici nu şi l-a pus bine în buzunar ca a şi început să-planga, scuturat de hohote, cu capul ascuns în palme.

În câteva clipe şi-a revenit şi a părăsit scena în aplauze.

După tot ce văzuse, doamna în vârsta stătea înaintea colierului său, vizibil intimidata. În cele din urmă s-a întins după el, dar, atingându-l, l-a aruncat în colţul scenei. A primit înapoi colierul din mâinile unui domn amabil şi, fiindcă era surprinsa de propria reacţie, publicul a încurajat-o.

Chiar în momentul în care au plecat cu toţii de pe scena, uşa de la sala s-a deschis şi Frabato a reapărut, salutând entuziast publicul. S-a urcat pe scena cu paşi elastici şi a spus zambitor:

„Sunteţi bine dispuşi. Vad că v-a plăcut spectacolul. Acum rog zece persoane, care au probleme cu sănătatea, într-un fel sau altul, să urce pe scena”.

Un număr mare de spectatori s-au grăbit să urce. Locurile din spatele scenei s-au ocupat repede şi mulţi au fost nevoiţi să se întoarcă.

Frabato a trecut de la unul la altul, oprindu-se asupra fiecăruia în parte câteva secunde şi vorbind despre suferinţa fiecăruia, folosind cu aproximaţie terminologia medicală. Fetele oamenilor exprimau surprindere datorită diagnosticarii corecte şi rapide. Apoi, s-a adresat oamenilor de pe scena.

„Dragi vizitatori, vad pe fetele dvs. că aveţi mare încredere în mine şi ca aşteptaţi de la mine un tratament complet şi o vindecare rapidă. Cu ajutorul sugestiei voi încerca să vă ajut pe fiecare cât se poate. Deşi cazurilor severe nu le pot oferi o vindecare completa dintr-odată, tuturor vă garantez o ameliorare certa. Rămâneţi aşezaţi, fiţi cât mai calmi, într-o poziţie cât mai relaxata”.

După ce a rugat publicul din sala să fie liniştit, s-a aşezat şi el pe un scaun în aşa fel încât să poată vedea bine pe fiecare. A închis ochii şi, după câteva secunde, părea complet paralizat. După aproape un minut, a redeschis ochii, a sărit de pe scaun şi a întrebat pe fiecare dintre pacienţi cum se simte.

„Excelent!” „Minunat!” „Ce uşurare!” erau exclamaţiile lor. Fetele pacienţilor se înveseliseră sub influenta vitalităţii crescute şi fiecare îşi exprima

mulţumirile înainte de a părăsi scena.

„Acesta este sfârşitul spectacolului de astăzi”, a anunţat Frabato, „totuşi, n-aş vrea să omit a vă invita pe toţi la spectacolul viitor, care va avea loc poimaine. Noapte bună, tuturor!”

Însoţit de aplauze, a dispărut în spatele scenei. La scurt timp a lăsat auditoriul în culise şi a luat un taxi pana la hotel.

A ajuns, a comandat o băutură răcoritoare, a lăsat vorba ca dorea să fie trezit a doua zi dimineaţa şi s-a încuiat în camera.

Abia terminase meditaţia pe care o făcea în fiecare zi înainte de culcare, când cineva bătu în uşa. Băiatul de serviciu s-a scuzat pentru o aşa vizita târzie şi l-a informat ca un domn îl aşteaptă în hol să-i vorbească.

Gânditor, Frabato a cercetat cu atenţie ciudata carte de vizita trimisa de persoana respectivă. Avea un cerc mare în mijloc, în care era un alt cerc mai mic, iar în interiorul lui un triunghi cu o cruce.

În stânga şi în dreapta cercului erau doi dragoni, iar pe spatele cărţii de vizita era scris doar „Hermes”, totul imprimat cu auriu.

S-a gândit puţin, apoi Frabato a cerut ca vizitatorul nocturn să fie poftit în camera sa. După câteva clipe, el a salutat un domn cu tâmplele albite, cu o expresie de nobleţe în ţinuta…

Era foarte târziu când vizitatorul a plecat. Fata sa avea o mina răvăşita, semn ca traise o experienţă extraordinară.

Capitolul”.

Membrii Lojei masonice secrete FOGC, care erau foarte temuti chiar în cercurile oculte, se adunaseră pentru o reuniune generală la Dresda. Sala unde urma să aibă loc întâlnirea se afla într-o vilă imensa, ascunsa privirii, într-un parc proprietate particulara, în spatele unui gard viu foarte înalt şi a unor copaci maiestuoşi.

Marele Maestru al Lojei invitase 98 din 99 de membri la întâlnirea de astăzi. Ei veniseră cu mult timp înainte de

începerea şedinţei şi se aşezasera de o parte şi de alta a doua mese lungi.

Conversaţia din sala s-a întrerupt când a intrat Marele maestru, însoţit de asistentul său, care, în acelaşi timp, era şi secretar. Vis-à-vis de intrarea în sală se afla un podium, pe care era aşezat biroul Marelui Maestru. El a sunat clopotelul şi s-a făcut dintr-odată o linişte deplina. S-a adresat fraţilor cu o voce ridicata:

„Dragii mei fraţi, deschid sesiunea de astăzi. Sunt mulţumit că aţi dat curs invitaţiei mele, fără excepţie. Aşa cum ştiţi din regulamentul Lojei, o astfel de reuniune generală este convocata doar în cazul unor evenimente excepţionale. Probabil că aţi constatat deja lipsa din şedinţa de astăzi a Fratelui Silesius. Din păcate, el s-a făcut vinovat de divulgarea secretelor Lojei şi va trebui să-l judecam, acesta fiind primul punct din ordinea de zi. Punctul doi: magicianul Frabato, care a devenit cunoscut pretutindeni în Dresda.

Dragii mei fraţi, ştiţi cu toţii ca Fratele Silesius realizase deja 25 trepte de iniţiere în Loja noastră şi ar fi trebuit să aibă conştiinţa încălcării legii acesteia. Ambiţia lui l-a determinat să divulge unora din prietenii lui ritualurile noastre de evocare a prezentei elementelor stihiilor.

Conform legii Lojei noastre, încălcarea unui jurământ şi divulgarea secretelor sunt pedepsite cu moartea. Totuşi, şedinţa este validata numai în urma votului secret al tuturor membrilor prezenţi. Deşi persoanei în cauza îi sunt prieten, nu-i pot găsi nicio scuza pentru purtarea sa şi, deci, vi-l încredinţez pentru judecata.

Pe toţi i-a străbătut un fior şi au început să comenteze. Unii se aratara tulburaţi, alţii păreau încremeniti.

Secretarul împarţi fiecăruia cate un plic cu o hârtie alba. Cuvintele DA sau NU aveau să decidă viaţa sau moartea unui frate de-al lor. „DA” ar fi însemnat moarte prin emiterea unei raze a morţii; „NU” ar fi însemnat libertate şi viaţa.

Mulţi dintre ei n-au stat prea mult pe gânduri, alţii ezitau oarecum, iar alţii, câţiva, nu-şi puteau stăpâni tremurul mâinii pe hârtie. Fratele Silesius fusese iubit de mulţi dintre ei. În ciuda acestui fapt, simpatia era de neiertat acum, datorită faptului că trădarea secretelor Lojei pune în pericol loja însăşi.

În cele din urmă, secreţarul strânse toate plicurile într-o cutie mica de lemn, scoase toate hârtiile din ele şi le împarţi în două, în funcţie de răspunsurile date. El număra biletele cu multă atenţie şi nota rezultatele. Fata lui, de obicei îmbujorata, palea din ce în ce, în timp ce mai verifica o dată rezultatul. Apoi îl înmana Marelui Maestru.

Acesta făcu ochii mari, fata lui reflectand socul unei persoane conştienta ca un bun prieten era condamnat la moarte. „Dragii mei fraţi”, a spus cu o voce tremuratoare, „din păcate rezultatul votarii împotriva lui Silesius a fost condamnarea irevocabila la moarte, cu 51 de voturi la 47. După legea noastră, sentinţa ar trebui executata pana într-o luna, dar pentru ca Fratele Silesius, prin capacităţile sale oculte, va şti la ce să se aştepte şi pentru că va încerca să se salveze, vom executa sentinţa pana în 24 de ore. Prietenul său, căruia i-a încredinţat secretele Lojei va avea de îndurat aceeaşi soarta. Rog frumos pe cei 21 de Frati, maeştri ai telepatiei, să rămână la sfârşitul întrunirii ca să putem discuta sentinţa prin folosirea razelor morţii”.

Deşi sentinţa îl mişcase adânc, Marele Maestru şi-a revenit repede şi a continuat cu voce calma:

„Cum punctul unu de pe agenda a fost rezolvat, să trecem acum la cazul Frabato. Câţiva dintre cei prezenţi aici au fost de fata la spectacolele sale şi au putut să se convingă de capacităţile pe care acesta le poseda. S-a putut vedea, aşa cum a şi fost demonstrat, ca lucrează fără trucuri. Experimentele lui au depăşit toate aşteptările; da, au fost chiar mult mai reuşite decât cele ale multora dintre fraţii noştri. Hermes, unul dintre cei mai talentaţi fraţi ai noştri, a fost la Frabato să-i testeze capacităţile. Vă va spune acum ce a făcut acolo”.

Domnul distins care îi făcuse lui Frabato acea vizită

nocturna, ridicându-se, vorbi:

„Alesesem cea mai bună ora astrologica pentru a-i face o vizită lui Frabato şi ţinusem seama şi ca analogiile dintre elemente să-mi fie favorabile. În afară de asta, am sperat să fie obosit după reprezentaţie, fapt pe care doream să-l exploatez în favoarea mea. I-am explicat motivul alegerii unei astfel de ore nepotrivite pentru vizita mea printr-o călătorie care nu mai suporta amânare. Auzind aceasta, Frabato m-a privit tăios, apoi a zâmbit şters, fără să spună un cuvânt. Apoi i-am descris în culori vii imaginea comunităţii Lojei noastre, evidenţiindu-i multele avantaje şi i-am promis o sumă mare de bani din fondurile Lojei în caz că s-ar decide să devină membru.

Frabato, care nu părea să fi înţeles propunerea mea, a început să vorbească despre călătoriile, despre reprezentaţiile şi succesele sale în mai multe oraşe şi oraşele şi a reuşit să-mi incite curiozitatea pana într-atât de mult încât aproape uitasem de scopul vizitei mele. În cele din urmă, l-am întrerupt, încercând din nou să-l atrag în direcţia ofertei mele. S-a ridicat şi a tras de sub pat o valiza, spunând:

„Să vedem acum ce spune cronica Akasha despre legea voastră!”

„Fratii mei dragi, aşa cum ştiţi, cunosc foarte bine metodele şi practicile oculte, aşa că eram hotărât să împiedic experimentul lui Frabato cu toată puterea mea. Dar imediat ce-mi trecu gândul acesta prin minte, îmi spuse ca din întâmplare:

„Draga domnule Hermes, experimentele mele depind numai de voinţa mea şi nu pot fi influenţate sau împiedicate de dvs. Vor reuşi chiar dacă luaţi parte activa la ele sau nu”.

Am simţit că sunt foarte bine citit şi că nu voi avea nicio şansă împotriva lui, aşa că am urmărit pregătirile sale cu multă atenţie. Întâi îşi spala mâinile cu grijă, scoase din valiza o sticlă şi îşi şterse mâinile cu câteva picături din ea. Era, aproape sigur, esenţa de plante, deoarece în toată camera se răspândise un miros plăcut.

Dintr-o cutioara lua o lampă mica şi o puse pe masă. Apoi, dintr-o a doua cutioara scoase o sferă de sticla cu diametrul cam de 20 cm şi o aşeza pe masa pe un suport potrivit. Când l-am întrebat la ce foloseşte acea sfera, Frabato a ras şi mi-a spus:

„Dacă în Loja voastră exista clarvăzători şi dacă ei poseda cu adevărat ştiinţa pe care pretind ca o au, atunci ar fi trebuit să ştiţi că aceasta este o oglindă magica. Această sferă este plină cu un lichid şi ea cere o muncă răbdătoare, dar şi excelente puteri magice”.

Am realizat ca ştiinţa mea nu însemna nimic pe lângă ce ştia el, aşa că am preferat să tac şi să urmăresc în linişte ceea ce avea să urmeze. Distanta dintre noi şi sfera era cam de un metru. Frabato aprinse lampa şi stinse lumina electrica şi mă ruga sa păstrez linişte. Reflexele luminii dădeau toate culorile spectrului. Flacaruia lumina sfera şi încăperea, iar în aer se răspândea un parfum specific. Dintr-odată m-am gândit la combustibilul care trebuie să fi fost impregnat cu vreo substanţa specifica, dar n-am scos un cuvânt. Cu toate acestea Frabato mi-a ghicit gândul şi mi-a zis:

„Spuneţi-mi dacă aveţi vreo întrebare, fiindcă va pricep gândurile aşa de clar de parca le-aţi rosti cu glas tare. Citirea rapidă a gândurilor nu se practica în loja dvs?”

Eram fiert, fiindcă nimic nu i se putea ascunde, dar încercasem să mă stăpânesc.

„Vă voi arăta un film, apoi veţi putea cantari singur, dacă este avantajos sau nu să fii membru în Loja dvs.”, adauga el.

I-am urmărit cu atenţie fiecare mişcare să mă conving ca nu foloseşte niciun truc. Îşi suflecase mânecile de la cămaşa şi se aşezase lângă mine, în faţa sferei. Apoi îşi întinse amândouă mâinile înspre aceasta, cu degetele desfăşurate uşor. O lumina alb-argintie se degaja din vârfurile degetelor sale şi era absorbita de sfera. Câteva clipe mai târziu, sfera lumina ca un glob fluorescent, incandescent. Frabato înceta transmisia luminii şi spuse că

ar fi posibil să facă şi fotografii ale acestei mingi magice.

Eram extrem de emoţionat. Îmi spuse:

„Vom vedea acum scene din viaţa stimatului Mare Maestru. Îţi este acum oferita ocazia de a cunoaşte atât luminile, cât şi umbrele personalităţii sale. Sper că vei reuşi să urmăreşti aceste imagini şi ca nu vei adormi”.

Deşi nervii îmi erau întinşi la maximum de curiozitate, lumina minunată a sferei părea să-mi dea o senzaţie de oboseală. Bineînţeles ca nu doream să mă fac de ras şi, adunându-mi toată puterea voinţei, am reuşit să stau treaz tot timpul cât a durat experimentul.

Lumina opalescenta se răspândea în întreaga camera. Interiorul sferei începu să se mişte încet şi apărură umbre de diferite culori care pluteau în ea. Dar imediat se dizolvau iar, fiind înlocuite de o culoare violet. Apoi, s-a conturat clar chipul Marelui Maestru. Imaginile se succedau rapid din copilărie pana astăzi. Multe din cele văzute m-au şocat şi un fior de gheata ma străbătu. Îmi erau dezvăluite scene incredibile şi nu aveam cum să scap de ele fiindcă nu mă puteam mişca”.

Fata Marelui Maestru se schimba de câteva ori. Când Hermes vru să descrie câteva dintre întâmplările cele mai semnificative din viaţa acestuia, aşa cum fuseseră revelate de oglinda magica, Marele Maestru i-a dat de înţeles, discret, ca nu dorea asta. Hermes înţelese şi schimba discuţia, orientând-o spre o temă generală.

„După ce îmi fusese oferita posibilitatea, prin acea metoda magica, de a urma destinul Marelui Maestru al lojei noastre pana în prezent, Frabato a desenat în aer un cerc deasupra sferei cu mana dreapta şi, cu arătătorul drept a desenat o figura pe care nu o ştiam, iar imaginile au dispărut după aceasta.

Întrucâtva deconectat, am vrut să-mi întorc privirea de la sfera când, deodată, s-a conturat în ea chipul Secretarului nostru. şi viaţa sa a fost derulata ca un film în faţa ochilor mei. Toate crimele săvârşite de loja au fost revelate fără milă. În acest fel, Frabato mi-a făcut cunoscute vieţile a şapte dintre cei mai vechi membri ai

lojei. Când vru să-mi arate propria-mi viaţa, ma simţi atât de speriat şi jenat ca a trecut peste asta. După ce desena o alta figura asupra sferei şi după ce murmura o formula, lumina s-a stins în sfârşit.

Frabato s-a ridicat, a aprins lumina electrica şi a stins lampa. A pus încet şi cu grija sfera şi lampa în cutii şi a închis totul în valiza. După ce a terminat de făcut asta, m-a întrebat cu un aer uşor ironic:

„Îmi recomandaţi în continuare să devin membru al Lojei?”

Complet năucit de puterea magică a acestui om, n-am putut scoate niciun cuvânt. Mi-am luat pălăria şi pardesiul şi-am grăbit spre uşa fără să îndrăznesc a mai face vreun comentariu. Nu mi-am revenit pana n-am ajuns în hol şi am ieşit din hotel valvârtej. Credinţa în puterea Lojei noastre fusese puternic zdruncinata, iar în noaptea aceea nici nu mi-am putut găsi odihna”.

Aceasta relatare a experienţei cu Frabato făcu o puternica impresie asupra tuturor celor de fată. Nimeni nu îndrăzni să facă vreo mişcare, era o linişte de mormânt. Marele Maestru se ridica grăbit şi sparse tăcerea aceea deprimanta cu o voce raspicata:

„Draga frate Hermes, în numele frăţiei noastre îţi mulţumesc pentru eforturile depuse.

În timpul acestei dificile misiuni, revelaţiile lui Frabato asupra activităţilor Lojei şi a unora dintre cei mai înalţi şi mai vechi membri ai ei, constituie o insulta la adresa mea. Jur pe numele Prinţului întunericului că vom revarsa toate furiile diavolului asupra lui Frabato ca să înveţe cum să se poarte cu noi. Nu voi permite ca Loja noastră să fie insultata. Va simţi razele morţii pana va pieri. În numele lui Satan, al lui Astaroth şi Belul, fie blestemat!”

Acest groaznic jurământ, pe care Marele Maestru l-a rostit cu o furie nebuna în sala, era cel mai violent pe care îl făcuse vreodată public. Nimeni nu putea scăpa de blestem şi de persecuţia ordinului.

După ce îi ruga pe cei 21 de judecători să rămână în

sala, a mulţumit tuturor pentru cooperare şi încheie şedinţa, anunţând aceasta prin clopotel. Fratii şi-au luat „la revedere” cu salutul simbolic al Lojei şi au dispărut în traficul oraşului.

Comportarea modesta era una dintre cele mai stricte reguli ale Lojei, cu scopul de a nu atrage atenţia oamenilor, în general, precum şi a celor curiosi, mai ales.

Marele Maestru şi-a reluat locul cu un zâmbet satisfăcut. Instinctiv a realizat ca acest Frabato era un posibil oponent, dar nu mai era cale de întors după jurământul rostit. Acesta trebuia dus la bun sfârşit, chiar dacă şi-ar fi pus în pericol viaţa. Trebuia să recunoască, fără tăgada, ca autoritatea sa în faţa fraţilor ar fi putut fi zdruncinata sau complet pierduta.

Fratii care rămăseseră au discutat îndelung felul în care Frabato ar putea fi cel mai bine atacat. Sugestii diferite au fost făcute şi stenografiate de către Secretar în scopul de a servi la luarea unei decizii în cadrul întâlnirii următoare.

Rezolvarea cazului Fratelui Silesius fusese stabilita după reguli tradiţionale, aşa că nu mai era necesara o discuţie asupra acesteia.

La un semn al Marelui Maestru, Secretarul părăsi sala şi merse într-o cameră aflata în spatele casei. Aceasta camera, ale cărei uşi erau echipate cu sisteme speciale de închidere şi care nu avea deloc ferestre, era adăpostul garderobelor personale, unde erau depozitate diverse instrumente magice.

Magicianul negru deschise un cufar metalic, de unde lua un sicriu de mărime mijlocie în care era o figurina de ceara cu chip barbatesc. Apoi, dintr-un seif aflat în perete lua o sticlă mare maronie, sigilata cu un dop de sticlă.

Puse obiectele pe o masa în mijlocul camerei. Cu ajutorul unui cuţit, taie un mic capacel din ţeasta figurinei de ceara, unde se afla un orificiu ce se deschidea într-un canal de-a lungul spatelui manechinului.

Secretarul deschise sticla maronie şi turna lichid în acel orificiu, atât cât era nevoie să-l umple până ajunge la

nivelul capului. Apoi, acoperi la loc orificiul cu capacelul de ceara, lipindu-l cu ceara lichida de la o lumânare aflata la îndemâna chiar pentru asta. A aranjat bine şi a netezit ceara, să nu se vadă nicio urma.

Puse apoi dopul sticlei şi o sigila cu ajutorul sigiliului de pe inel. Pe pieptul figurinei era un cerc plat unde el scrisese numele victimei. Lua apoi din garderoba un jurnal şi, în limbajul secret al lojei, înscrise data şi numele persoanei ce urma să fie executata şi îl puse la locul lui.

După aceasta deschise sertarul unui birou unde erau pumnale de diferite mărimi, tipuri şi grosimi. El a ales din aceasta colecţie unul mic, dar foarte ascuţit.

Asigurându-se că n-a uitat nimic, el puse figurina de ceara şi pumnalul în sicriu şi, luând toate acestea cu el, ieşi din camera. Încuie uşa cu atenţie şi o lua către sala şedinţei.

Marele Maestru lua sicriul şi se asigura ca figurina fusese pregătită cum trebuia. Apoi o aşeza pe podea. Lumina electrica a fost oprita, după ce au fost aprinse trei lumânări.

Cei 21 de judecători ai Lojei au format acum un cerc în jurul figurinei, Marele Maestru stand de o parte, ca observator. Fratii şi-au unit mâinile şi le-au plimbat încet deasupra figurinei de şapte ori, fixand-o continuu cu privirea. Toţi au început să respire ritmat, ridicându-şi şi coborându-şi mâinile în acelaşi timp. De fiecare dată când expirau şi îşi coborau mâinile rosteau o formula.

Ceremonialul s-a reluat cu o viteză crescanda. Începuse să se formeze ceata în jurul figurinei pana când s-a transformat într-un nor şi, în final, a devenit o sferă mare, care se rupse complet de figurina de ceara. Culoarea gri care fusese la început s-a schimbat treptat în roşu. Imagini întunecate păreau să se condenseze în ea. În câteva minute, forma aceea neclara se transforma într-o minge de foc. Marele Maestru s-a apropiat, făcând semn în aer cu mana dreapta şi desparţind în două lanţul format de fraţi.

Încetul cu încetul, norul roşu a dispărut în figurina de

ceara. Fratii s-au aşezat la masa epuizaţi.

Acum Marele Maestru măsura figurina şi o puse în sicriul deschis. Cu un aer de solemnitate el aprinse lumânările de la capetele sicriului. În sala era linişte deplina şi cei 21 de fraţi urmăreau aşa de încordati încât nu îndrăzneau nici să respire.

Fata Marelui Maestru împietri ca o mască. Ochii aveau o căutatura de gheata în timp ce se întindea după pumnal. Mana se ridica încet, iar ochii erau ţinta în cercul cu numele victimei. Apoi lama sticli în lumina lumânării pentru o clipă şi intra în pieptul figurinei. Un tunet zgudui sala şi un vuiet umplu aerul ca şi când s-ar fi dezlănţuit o furtună. Aceasta stare a durat câteva secunde, apoi zgomotele s-au redus din intensitate şi s-au estompat pe urma, lăsând loc unei linişti stranii.

Pe chipul Marelui Maestru se citea triumful, triumf pentru că se simţea stăpânul vieţii şi al morţii. Eliberat de concentrare, se lasa pe un scaun din apropiere. Deşi cei care erau prezenţi cunoşteau aceste fenomene, erau cutremurati de teama şi oroare în acelaşi timp.

Secretarul fu primul care şi-a revenit. Aprinse lumina, puse deoparte lumânările şi muta sicriul. Se reîntoarseră la viaţa şi ceilalţi fraţi. Fenomenul experimentat de ei aducea dovada ca scopul eforturilor lor fusese atins. Îşi vorbeau în şoapta, în timp ce Marele Maestru înscria datele operaţiunii magice în jurnal. Se ridică şi se adresa celor prezenţi:

„Dragii mei fraţi, vă mulţumesc tuturor pentru cooperare. Fratele Silesius a murit într-un atac de cord la ora 10 p.m. Am executat sentinţa în acord cu regulile ordinii noastre generale şi ne-am răzbunat astfel pentru trădare. Deşi şi prietenul sau a fost condamnat să moară, execuţia a fost amânată pentru o dată ulterioara. Vom discuta motivele acestui fapt la şedinţa următoare. Admiterea unui nou membru în locul fratelui Silesius se poate face odată cu întâlnirea de la St. John. Doresc să ne întâlnim aici mâine seară la ora 8.00. Cazul Frabato este în atenţia noastră. Sesiunea de astăzi s-a încheiat. Noapte

bună, tuturor!”

Au părăsit casa lojei inobservabil, unul cate unul, înghiţiti de întunericul nopţii.

Minutarul ceasului mare electric din staţie se mişca încet sprezece fix. În sala de aşteptare, mulţi turişti aşteptau trenul de la Bad Schandau spre Berlin. Prin megafon o voce anunţa sosirea trenului şi lumea urca nerăbdătoare pe peron, pentru ca trenul nu stătea decât câteva minute în Dresda.

Frabato stătea în faţa unei măsuţe notându-şi cate ceva. Îşi puse carneţelul în buzunar şi era gata când trenul ajunse. O uşă a vagonului zbura în laturi, chiar în faţa sa şi un tânăr în costum de călătorie a sărit din vagon, grăbindu-se spre barul de răcoritoare. A plătit şi, în drum spre vagonul său, când nu făcuse decât câţiva paşi, să prinse cu ambele mâini de piept şi se prăbuşi gemand. Se zvârcoli de durere timp de câteva secunde, apoi rămase nemişcat.

Câţiva oameni curiosi se strânseră în jurul lui. şi poliţia fu într-o clipă acolo şi ridica cadavrul. S-a trimis după un medic şi au fost luate declaraţii martorilor oculari.

Frabato urmărise tăcut totul, în cele mai mici detalii, fiind foarte aproape. Magician fiind a realizat într-o clipă ca orice ajutor, de orice fel, ar fi fost zadarnic în aceasta conjunctura. Instinctiv a simţit ca necunoscutul nu a murit de moarte naturala.

El părăsi staţia fără graba şi se îndrepta spre strada Leipziger. După ce hoinari cam o oră, se opri într-o pădurice la periferia oraşului să se odihnească.

Noaptea era minunata, luna şi stele străluceau pe cerul senin. Absorbit de gânduri, el stătu ceva acolo înainte de a face drumul înapoi. Opri un taxi lângă portul Elbe şi se întoarse la hotel.

Era două dimineaţa când intra în camera. Încuie uşa, scoase valiza şi-şi monta sfera magica. Imaginile oglinzii îi confirmau bănuiala ca moartea tânărului fusese provocata de o acţiune violenta a Lojei FOGC. Frabato încuie sfera în valiza şi merse la culcare.

În dimineaţa următoare el cumpăra din Dresda ziarul cel mai citit. Sub titlul „Moarte în Gara Centrala din Dresda” era următoarea relatare:

„Autorul binecunoscut, dr. Alfred M., a încetat din viaţa, subit, în gara centrala, la 10 fix, noaptea trecută. Oraşul nostru de plange moartea neaşteptată a acestui tânăr plin de talent şi speranţa, ale cărui lucrări au fost primite mereu cu mare entuziasm. Ultima sa drama, „Testamentul” este în curs de tiparire. Vom păstra o vie amintire în inimile noastre acestui om extrem de ambiţios şi talentat”.

Capitolul III

Aşa cum se stabilise, cei 21 de specialişti şi Marele Maestru al Lojei FOGC se întâlniră din nou. Întâi au rezolvat-o cu directorul Z., preşedintele unei mari bănci. Secrete importante ale celor 28 de trepte ale lojei îi fuseseră dezvăluite de Fratele Silesius. Nefiind membru al lojei, sau avea să devină, sau urma să-şi piardă viaţa. Dar, cum felul său de a fi nu se potrivea cu al acelora ce făceau parte din loja, el fu condamnat să moară. Ca preşedinte al unei bănci mari, Z, avea, legal, o mare putere, aşa că se hotărârea întâi să-l folosească pentru procurarea unei sume importante de bani.

Înainte de toate, loja era constituita din mari capitalişti care aveau grămezi de posesiuni, adunate prin aplicarea metodelor oculte, doar în intenţia de a acumula un capital frumuşel în scurt timp. Fuseseră întotdeauna gata să facă orice pentru a-şi atinge scopul. Viaţa unui om nu însemna nimic pentru ei şi întotdeauna ştiau să exploateze în favoarea lor aşa-zisa „jurisdicţie”. Metode complicate, antrenament şi experienţa nu le îngăduiau să dezvăluie actele lor criminale sub ochii oamenilor fără a trezi suspiciuni. Activitatea lor era facilitată de faptul ca în Germania oamenii nu dădeau, importanta activităţii de cercetare în domeniul legilor şi energiilor mentale.

Loja organiza reprezentaţii de ocultism doar ca să demonstreze că se baza numai pe trucuri şi înşelătorie. ştiau foarte bine ca răspândirea filosofiei oculte ar aduce

cu sine o nouă ordine în societate, ceea ce ar fi constituit un obstacol în tot ce întreprindeau. Mai mult, exista pericolul să fie recunoscuţi de ocultistii cu activitate pozitiva şi, ca urmare, să fie descoperiţi.

Activitatea lui Frabato, cel care putea să dea dovezi clare ale existentei legilor şi energiilor mentale, sigur ca le trezea ostilitate. Dacă ar fi fost unul dintre numeroşii pseudo-ocultisti, loja n-ar fi avut niciun motiv să se amestece. Mai cu seamă, Marele Maestru era înverşunat împotriva lui Frabato, nu-l putea ierta pentru că-i dezvăluise întreaga viaţa. Aşa că au hotărât să facă tot ce le va sta în putinţa pentru a-l opri pe Frabato să mai tina prelegeri.

Întâi au făcut pregătiri să-l distrugă pe directorul Z. Secretarul merse pana la locuinţa aflata la subsol a îngrijitorului, s-o aducă pe fata acestuia, Eli, care, în asemenea situaţii, juca rolul de medium. Fata locuia acolo singura cu tatăl ei, mama ei murise în urmă cu câţiva ani. Eli avea 18 ani, era zveltă, cu parul saten, ondulat şi ochii de un albastru-închis. Deşi nu-i convenea acest rol, nu îndrăznea să spună nimic, de teama ca tatăl ei să nu-şi piardă poziţia.

După câteva minute, Eli apăru în sala şedinţei, însoţita de secretar. În mijlocul camerei fu aşezată o canapea şi fu acoperita cu un cearşaf de mătase alba.

Un al doilea cearşaf era ţinut în imediata apropiere în caz că ar fi fost necesar să izoleze mediumul în timpul experimentului.

Apoi, Marele Maestru dădu semnalul de începere a operaţiunii. Eli trebuia să stea întinsa pe canapea, iar secretarul să se aşeze pe un scaun lângă ea. A privit-o pătrunzator, murmurând câteva formule semnificative. În câteva minute, Eli era în prima fază a hipnozei. Printr-un număr de socuri magnetice, magicianul reuşi să transforme aceasta stare într-una de hipnoza profundă. Câteva socuri (lovituri uşoare) în jurul gâtului i-au anulat posibilitatea de a vorbi în timpul hipnozei.

Eli era atât de familiarizata (obişnuita) cu acest fel de

stări, ca putea îndeplini orice ordin primit, fără nicio dificultate. Întâi i s-a comandat să afle, prin intermediul unei plimbări mentale, ceea ce făcea Frabato în acel moment. Într-o clipă, ea raporta ca Frabato dădea o reprezentaţie. Secretarul îi chema spiritul, înapoi, cu graba, fiindcă îi era teamă ca Frabato va recunoaşte spiritul lui Eli şi, în felul acesta, ar fi devenit interesat de şedinţa lor.

Apoi i s-a ordonat să raporteze despre activitatea directorului Z. îi informa ca în acel moment se afla la el acasă şi citea ziarul. Întrebat despre ceilalţi membri ai familiei, mediumul răspunse că era singur. Acest fapt îl determina pe Marele Maestru să înceapă. La un semn, fraţii formara. un cerc în jurul lui Eli, iar conducătorul se pregăti să încarce mediumul cu fluid magnetic. Când tensiunea deveni suficient de puternica, i-au comandat să-l adoarmă pe director şi să-l urmărească permanent.

Influenţat de medium, Z. fu lovit de o copleşitoare nevoie de somn. Nici nu apuca bine să se urce în pat, ca şi adormi adânc. Eli îi informa despre starea directorului. În acelaşi timp, i-a fost comandata păstrarea legăturii cu el. Prin acest asalt magic, Z. devenise un instrument în mâinile lojei.

Secretarul zgârie numele lui Z. Într-o farfurioara de ceara pregătită anume pentru asta şi o puse pe plexul mediumului, realizând astfel o legătura foarte apropiata a spiritelor. După aceasta, farfurioara fu aşezată pe fruntea fetei pentru câteva minute, cu scopul de a face spiritul directorului capabil de a primi ordine prin telehipnoza.

Secretarul atinse urechile şi regiunea cardiacă a mediumului cu farfurioara, apoi o puse deoparte.

Cercul format de fraţi fu deschis pentru o clipă, canapeaua unde era mediumul fiind împinsa deoparte şi acum, Marele Maestru stătea în mijlocul cercului.

Ceara din farfurioara se încălzea încet-încet, transformându-se într-un fel de pojghita. Rostind aceeaşi formula magica iarăşi şi iarăşi, Marele Maestru intra în transa ca să poată stabili un mai bun contact spiritual cu

receptorul. Avea suficienta energie pentru aceasta transmisie de la cercul format de fraţii săi. Cu o voce sugestivă, el rosti următoarele cuvinte deasupra stratului de ceara:

„Maine dimineaţa, la ora 11, 45 fix, un tânăr va intra în biroul tău. Va purta un costum de culoare închisă şi cravata roşie. Acest om îţi va cere un milion de mărci împrumut pentru un proiect de construcţie în Elveţia. Nefiind în stare să spui nu, vei ceda rugămintii sale. După ce-şi va fi lovit fruntea de trei ori cu palma dreapta, vei completa un cec de un milion de mărci. Imediat după ce-i vei înmana cecul, ţi se va face foarte tare somn şi vei adormi profund timp de cinci minute. Când te vei trezi vei uita tot ce s-a întâmplat. În niciun caz nu-ţi vei reaminti cum arata tânărul şi orice amănunt al incidentului ţi se va şterge din memorie.

Începând din acea ora te vei simţi rău. Vei căpăta o înfăţişare suferinda şi vei fi chinuit de nervozitate. Vei fi mai apatic şi, pe zi ce trece, vei deveni tot mai obosit şi mai deprimat. Te vei enerva din orice fleac şi nu vei mai avea odihna. Nu-ţi va mai rămâne nimic în lumea asta care să-ţi redea liniştea. În final, tot ce te înconjoară ţi se va părea de nesuportat şi, după exact paisprezece zile, te vei sinucide, folosind un revolver".

Directorul Z. era văzut ca un domn onorabil şi era binecunoscut pentru excelenta lui pregătire. Într-una din zile, pe când era la Londra, fusese jefuit şi, de atunci, era foarte prevăzător, întotdeauna ţinându-şi un revolver pregătit lângă pat.

După ce Marele Maestru duse la bun sfârşit aceasta sugestie, mai fixa cu privirea un timp pelicula de ceara, apoi făcu un semn ritual şi o înfăşura într-o bucata de mătase violeta pe care i-o dăduse secretarul.

Cercul magic se desfacu şi fraţii îşi reluară locurile pe scaune, în mijlocul camerei. Apoi canapeaua cu mediumul fu adusa în centru. Secretarul îi chema spiritul înapoi din casa directorului şi îl trimise la Frabato.

Acesta îşi terminase spectacolul şi era în vizita la un

bun prieten al său. Mediumul dădu adresa exacta, raportand ca familia prietenului mersese deja la culcare, iar cei doi discutau probleme de ocultism. Discuţia lor era atât de însufleţita, încât Frabato nici nu observa ca Eli îl privea.

Primind aceasta informaţie, Secretarul chema înapoi spiritul mediumului şi prin socuri magnetice şi formula corespunzătoare o readuse pe Eli la viaţă.

Nici nu-i trecea prin minte ce planuri realizase loja cu ajutorul ei. Câştigul o mulţumea înainte de toate, dar organizarea neobişnuita a acestor întruniri era de neînţeles pentru ea. Secretarul o conduse amabil până la uşa şi îi dădu câteva bancnote drept recompensă.

Printre secretele Lojei FOGC se număra şi capacitatea de a face pe oricine să adoarmă, de a se trezi din nou, de a îmbolnavi, de a ţine în viaţa sau a ucide, după bunul lor plac. În orice caz, membrii conducerii dobândisera aceasta abilitate şi ştiinţa numai prin pactul cu diavolul. Puteau influenta orice persoană neantrenata, prin metodele lor magice, aceasta neavând nicio şansă de a cunoaşte cauza influentei la care erau supuşi.

Frabato era un caz special pentru loja, fiindcă era familiarizat cu practicile oculte de orice fel şi, în plus, era sub protecţia „Fraţilor Luminii”.

Loja FOGC ştia de existenta „Fraţilor Luminii”, dar n-avea nicio idee despre puterea lor. Ei hotărârea să scape de Frabato printr-un asalt magic. După o scurtă discuţie, Secretarul merse în camera cu echipament, aducând un aparat pe care îl numeau tepafon. Acest dispozitiv a fost plasat în mijlocul camerei. Era un aparat emitator de raze magice ale morţii pe orice distanta şi constituia cea mai puternică arma a Lojei FOGC, strict confidenţială.

Dacă o fotografie sau o mumie a unei fiinţe ori a unui animal era plasată în focarul razelor sale, nu numai fizicul era afectat, dar chiar şi entitatea astrală. Acest instrument putea distruge orice fel de material, de la orice distanta şi de orice categorie. Mai mult, acesta servea la transmisia de energie, ceea ce constituia o realizare a ştiinţei

moderne. În afară de asta, orice fel de idee (sugestie) putea fi transmisa cu ajutorul lui. În sfârşit, se puteau declanşa, cu ajutorul acestui dispozitiv, otrăvirea, precum şi maladiile nervoase, care ar fi putut pune în dificultate şcolile de medicină. O fotografie sau un obiect personal era de obicei suficient pentru a intra în contact cu persoana ce urma a fi influenţata, distanta neavând nicio importanta.

Pentru ca Frabato era binecunoscut, fotografia sa apărea în ziare din când în când, aşa că era lesne pentru Loja FOGC să-şi procure una în acest scop.

Marele Maestru fixa fotografia lui Frabato în focarul razelor tepafonului şi aprinse combustibilul, un amestec preparat cu alcool. În acelaşi timp, ceilalţi fraţi formara un cerc magic în jurul aparatului pentru a intensifica elementul focului pe plan fizic, prin telepatie.

Magicienii negri, de obicei, recurgeau la aceasta metoda de distrugere în cazurile în care victima poseda capacitaţi oculte remarcabile. Tepafonul era, de asemenea, frecvent utilizat pentru execuţiile în cadrul lojei. Aparatul servise de multe ori în acest scop. Diagnosticul medical era întotdeauna „infarct”.

Frabato era încă cu prietenul său şi conversaţia lor însufleţita nu luase sfârşit. Amândoi erau absorbiţi în discuţia lor aşa ca, la început, nici nu sesizara atacul Lojei FOGC. Doar când începu brusc să transpire, Frabato remarca starea sa neobişnuita. Se plimba prin camera neliniştit, încercând să afle cauza acestei călduri anormale. Niciodată nu i se întâmplase ceva asemănător.

Temperatura creştea chiar şi-n camera, astfel încât îl afecta şi pe prietenul său. Frabato îşi dădu seama că în corpul sau se afla cauza acestei călduri. Ceasul sau de mana şi inelul îi ardeau pielea. Nu mai era niciun dubiu acum ca o forţa străina încerca să-l distrugă. Îşi dorea să-i ţină piept, dar căldura deja îi penetrase organismul în aşa măsura, încât nu se mai putea concentra. Se lasa neputincios într-un scaun.

şi prietenul sau era neputincios. Ce ar putea ajuta în acest caz? Un ajutor medical ar fi fost zadarnic, pentru ca

ce-ar putea face medicii împotriva efectelor magice?

Sângele aproape îi fierbea în vine şi, deşi el încerca să reziste, nu putea să-şi influenţeze organismul cu ajutorul spiritului. În această situaţie disperata, Frabato îl ruga pe Dumnezeu să-l ajute şi să-l inspire. Era convins că va fi ajutat, doar dacă nu era destinat să-şi sfârşească încarnarea chiar atunci.

Prietenul lui Frabato încerca să-l magnetizeze, dar trebui să se abţina de la aceasta, întrucât căldura în camera devenise insuportabila.

Deodată, Frabato auzi o voce în timpul invocaţiei sale, „Apa!” Buzele sale murmurara: „Apa, multă apa!” Prietenul sau ieşi năvalnic din camera, aduse o găleată şi o umplu cu apa. l-o aduse repede lui Frabato, care îşi cufunda în ea, fără vlaga, mana stânga. În acelaşi moment se simţi uşurat şi în câteva minute claritatea şi forţa gândurilor îi reveniră.

Pentru ca apa se încălzea din ce în ce mai tare, prietenul lui mai aduse o găleată. Astfel, căldura era condusa înspre apa timp îndelungat, pentru ca atacul Lojei FOGC era continuu. Dar, pentru ca razele distructive treceau acum prin corp fără a avea vreun efect, Frabato, curând, se simţi din nou în stare să-şi utilizeze capacitatea clarvizionara. Urmări cu spiritul razele magice şi afla ca ele veneau de la Loja FOGC.

„O s-o va para rău curând că m-aţi atacat în acest fel”, gândi el; „atât cât legile spirituale o permit, voi încerca să vă distrug toate planurile voastre viitoare”.

Cât timp a emis raze tepafonul, Frabato continua sa le devieze în apă. Aşa ca el urmări neincetat întâlnirea fraţilor lojei prin clarviziune, pana când, după încă o oră, ei desfăcură, în sfârşit, cercul magic, mutând fotografia din focar şi stingand flacăra. Secretarul închise aceasta arma periculoasa în camera speciala.

După aceasta, fraţii mai discutară puţin, exprimându-şi satisfacţia ca Frabato nu va mai fi în stare să le facă niciun rău. Aşteptau deja cu nerăbdare ştirile de a doua zi, care să informeze oamenii despre moartea subită a

binecunoscutului magician şi anularea reprezentaţiilor sale. Apoi şedinţa se încheie.

Frabato îşi încheie şi el observaţiile.

Pentru că nu avea cunoştinţe în hotel, el accepta invitaţia prietenului sau şi rămase cu el peste noapte. Înainte de a merge la culcare el ceru o placa lunga de cupru sau o sarma şi un cuţit de bucătărie ascuţit.

Prietenul sau îi aduse un cuţit şi o bobina de sarma de cupru. Frabato întinse sarma împrejurul patului, conecta ambele capete cu cuţitul şi îl înfipse-in podea. Concentrându-se puternic pentru scurt timp, el încarca sarma cu sugestia (ideea) de protecţie în toate cele trei lumi.

Făcând asta, se izola oarecum împotriva oricărei influente spirituale. Apoi merseră la culcare. Frabato mulţumi lui Dumnezeu pentru minunatul sau gest de salvare şi curând adormi profund.

Capitolul IV

Marele Maestru al Lojei FOGC stătea într-o cafenea eleganta din strada Prager, sorbind dintr-o ceasca de cafea" şi parcurgand atent paginile uneia din publicaţiile din Dresda. „Nimic despre moartea lui Frabato? E imposibil! Tepafonul n-a dat-gres niciodată. Pentru ce am făcut acest pact cu prinţul demonilor?" erau gândurile ce-i treceau cu repeziciune prin cap.

Nervii îi erau încordati de furie şi dezamăgire. Fratii Lojei voiau să sărbătoreasca succesul în această seară, iar acum...! Acest eşec va zdruncina, fără îndoială, încrederea multora dintre membri în puterea lojei. Pe deasupra, şi-a dat seama că însăşi autoritatea sa era grav compromisă.

A contramandat telefonic întâlnirea plănuita pentru acea seara, apoi merse spre casa Lojei. Ajunse şi intra chiar în sala folosită pentru operaţiuni magice speciale, executate numai şi numai de Marele Maestru.

Încăperea nu avea decât o fereastră, care putea fi automat blocată. În aripa de est a ei era un altar constând dintr-o coloana tetragonala, ornamentata cu însemne magice. Pe altar, pregătite, erau câteva instrumente

magice. Deasupra lor, un portret al celui mai mare reprezentant al magiei negre, pe nume Bafomet (Baphomet). Pereţii erau îmbrăcaţi în catifea de un albastru închis, iar tavanul era bleu. Din mijloc atârna un candelabru mare. Pe altar mai era o lampă mica care îţi atrăgea atenţia, fiindcă lumina în cele şapte culori ale curcubeului corespunzătoare celor cu cele şapte sfere ale planetelor. Aceasta a fost denumita de ocultisti „lanterna magica”. În fiecare colţ al încăperii erau aşezate cate două lumânări mari în suporturi de argint. Deşi camera putea fi iluminata electric, numai lumânările sau lămpile erau folosite pentru operaţiuni magice.

Marele Maestru îşi lua dintr-un dulap o haină de mătase albastru-închis şi o eşarfa de aceeaşi culoare. După ce închise bine uşa, se dezbraca şi îşi puse noua îmbrăcăminte. Eşarfa avea în partea de sus, care se aşeza pe frunte, o pentagrama brodată cu fir de argint. Era încălţat cu o pereche de pantofi din mătase violeta. Deschise apoi un seif construit în perete şi lua de acolo o carpeta alba pe care o întinse pe jos. Carpeta avea brodat pe ea, cu multe culori, un cerc magic, subţire ca un şarpe, ornamentat cu multe nume. În faţa cercului magic se afla un triunghi, iar înăuntrul lui era o pentagrama brodată în culori purpurii. Fiecare colţ al pentagramei era ornamentat cu câte o litera; citite spre dreapta acestea formau cuvântul „Satan”.

El puse o cădelniţa în spatele triunghiului şi, de asemenea, cinci lumânări împrejurul cercului. Apoi, examina încă o dată totul, astfel încât să nu intervină nimic pe parcursul evocării. În ciuda protecţiei pe care o avea prin forţa pactului său, orice neatenţie putea avea consecinţe grave.

După ce aprinse carbunele din cădelniţa, un miros puternic umplu încăperea. Apoi aprinse lumânările şi închise lumina electrica. Lumina zilei nu pătrundea deloc, din pricina draperiei.

Marele Maestru paşi maiestuos în interiorul cercului magic ţinând în mâna stânga sabia magica, iar în dreapta

sceptrul magic. Gâtul acestuia era ornamentat cu un sigiliu magic, având pe el semnul fiinţei ce urma să fie evocata.

Se întoarse cu fata spre est recitand entuziast formula evocatoare: „Sunt în legătura cu voi, salamandra şi spirite de foc ale infernului. Mediul vostru îmi este supus în toate cele trei lumi. Te invoc şi te conjur, print al spiritelor de foc din infern! Te invoc în numele lui Satan, al Atotstapanitorului, care este domnul şi conducătorul! Fiind supus al stăpânului tău, îţi ordon în numele lui să te supui voinţei mele, iar elementele tale să servească scopului meu. Îţi cer ca spiritele tale de foc să mi se supună şi să mă ajute tot timpul în planurile mele. În numele celui mai înalt domn şi conducător, căruia îi sunt obligat prin jurământ, îţi cer persecutarea şi distrugerea lui Frabato. Print al spiritelor de foc ale infernului! Apari acum, aici, fă-te văzut în faţa cercului meu ca să-mi confirmi recepţionarea ordinelor!”

După ce Marele Maestru a recitat patetic evocarea sa, flăcările lumânărilor s-au inaltat şi podeaua s-a cutremurat. O rază strălucitoare apăru în triunghiul magic, iar o voce stridenta se făcu auzita:

„Ţi-am auzit rugămintea, mare magician! Trebuie să ne supunem ţie, fiindcă mai marele nostru îţi este obligat. Deci îl voi persecuta pe Frabato cu ajutorul supuşilor mei, atâta timp cât influenţa mediului vostru este posibila. Totuşi nu pot garanta un succes deplin, deoarece Frabato are de îndeplinit o misiune deosebita în această lume. Destinul sau nu este ca destinul muritorilor obişnuiţi!” Conturul fiinţei deveni din ce în ce mai vizibil şi limbi de foc dansau în jurul ei. O căldura insuportabila se răspândea în jurul acestei apariţii a cărei putere era atât de pătrunzătoare, încât Marele Maestru simţi că se afla în primejdie. Îşi ridica sabia şi îi îndrepta vârful înspre aceasta. Se auzi un bubuit de tunet care zgâlţâi pământul şi fiinţa de foc dispăru.

După câteva momente de relaxare şi concentrare, magicianul negru se întoarse spre sud.

„Voi, forte ale aerului, întreaga mea personalitate

este în contact cu mediul vostru! Rege al fiinţelor demonice ale aerului, asculta chemarea mea şi supune-te voinţei mele! Fiind aliat cu mai marele vostru, va evoc în numele lui. Voi şi spiritele uraganelor care trec în viteza prin atmosfera, trebuie să-mi ascultati ordinele! Te invoc, rege al spiritelor demonice ale aerului! Fă-te văzut aici, în faţa cercului meu şi confirma recepţionarea rugămintii mele! Nu ezita, altfel te voi tortura şi chinui în numele Stăpânului tău! Rege al demonilor aerului, apari!”

Cu un vuiet cumplit îşi făcu apariţia în triunghiul magic, iar vocea sa era zbierata, ca şi când ar vorbi de foarte departe:

„Tu, vierme al pământului, dacă nu erai aliat al Stăpânului meu, te-aş fi rupt în bucatele, fiindcă ai îndrăznit să mă ameninţi în felul acesta! Numai datorită pactului îţi sunt obligat. Acum, spune ce vrei!”

„Cer distrugerea lui Frabato!” ordona Marele Maestru. „Spiritele aerului să-l prigonească tot timpul şi să-i zadarnicească toate acţiunile şi planurile. Trebuie să se simtă complet lipsit de putere”.

„Voi face ceea ce pot face, dar nu pot garanta niciun succes, deoarece Fratii Luminii îl sprijină pe Frabato”, replica dispreţuitor regele demonilor aerului şi dispăru.

Indiciile poziţiei deosebite a lui Frabato, puterea şi protecţia de care se bucura făcură ca furia şi ura sa crească o dată în plus în sufletul Marelui Maestru. În această stare de spirit, el se întoarse spre vest:

„Voi, forte ale apei, va conjur! Ascultati ordinul meu, voi, fiinţe ale acestui mediu! Demon print al apelor, te invoc! Sunt în legătura cu mediul tău şi vorbesc limba ta. Te chem în numele lui Satan, stăpânul tău, eu, aliat al lui. Supune-te imediat, ieşi din oceanul tumultuos şi fă-te văzut aici, în faţa cercului meu, ca să confirmi recepţionarea rugăminţilor mele! Nu refuza să vii, căci te voi persecuta în numele Stăpânitorului infernului! Print al apelor, apari!”

Cu un vuiet, apăru în triunghiul magic o fiinţa neobişnuita, jumătate om, jumătate peste, adresându-se magicianului cu o voce răguşita: „M-ai chemat din mediul

meu, deşi ştii ca detest marile oraşe. Te-aş fi prigonit pentru ameninţările tale, dacă nu erai aliat al Stăpânului meu. Spune ce doreşti şi fă-o mai repede!”

Cu o voce plină de ura şi furie, Marele Maestru a ţipat: „Nu te-am chemat din adâncul marii pentru nimic. În numele Stăpânitorului tău îţi cer să-l persecuţi şi să-l distrugi pe Frabato! Este primul om care a rezistat Lojei noastre, aşa ca doresc să nu mai existe!”

„Voi încerca să îndeplinesc dorinţa ta. Ce este în puterea mea voi face, dar nu pot garanta succesul. Va depinde mult de cum îl vom surprinde pe Frabato într-un moment greu al lui”.

Magicianul alunga apariţia cu un gest al sceptrului.

Era extrem de contrariat ca printii demoni nu i-au promis succes deplin şi avu o presimţire a marilor greutăţi ce avea să le întâmpine.

Ca să desăvârşeasca pătratul magic, avea să evoce şi prinţul elementelor demonice ale pământului, aşa că se întoarse spre nord:

„Print al forţelor demonice ale pământului, aliatul Stăpânului tău te cheamă în numele lui! în numele lui Satan, fă-te văzut în faţa cercului meu să-mi spui dacă îmi accepţi cererea! Fa imediat ce îţi ordon, altfel te voi tortura în numele Stăpânului tău! Print al pământului, apari!”

Pământul de sub picioarele Marelui Maestru se zgudui şi un omuleţ cu par alb şi o barbie prelunga apăru în triunghiul magic, făcând o zarva cumplita. Ochii săi mari, întunecati şi adânci fixau aprins pe magician. În mâna dreapta ţinea o lanternă care răspândea o lumina difuza. Spiritul pământului îl penetra pe magician cu privirea sa:

„Am plecat împotriva voinţei mele din împărăţia mea ca să mă supun dorinţelor tale. Prin legea spiritului îţi sunt obligat, în virtutea pactului pe care l-ai făcut pana când vei muri. Ce doreşti să fac?” Vocea dura, ca şi fixitatea penetranta a privirii celui ce i-a vorbit, l-au făcut pe magician să simtă un fior de gheata prin sira spinării.

Deodată îi veni în minte ideea ca după ce va muri va fi servitor al acestei fiinţe.

Prinţul gnomilor aştepta liniştit în triunghiul magic. Gândurile şi simţămintele magicianului erau transparente pentru el şi acest fapt părea că-l umple de o mare plăcere, de vreme ce, în viitor, acest om puternic va fi supusul său.

Deşi aproape paralizat, Marele Maestru se reculese şi spuse:

„Ştiu ce mă aşteaptă, dar nu pot rămâne inactiv, privind cum un altul ridiculizează Loja noastră. Aşa că, îţi cer să-l prigonesti pe Frabato, utilizându-ţi întreaga forţa şi să-l distrugi. Arunca-l pe tărâmul tău şi învăluie-l în întuneric, să nu mai scape! Aceasta îţi cer! Exterminarea lui Frabato va servi imaginii Stăpânului tău şi frăţiei noastre".

„Voi face ceea ce sta în puterea mea", răspunse spiritul pământului, „dar nu pot garanta succes deplin în ceea ce priveşte un om ca Frabato".

Spiritul pământului dispăru şi casa deveni liniştita ca un mormânt. Evocarea elementelor demonice îl vlaguise pe Marele Maestru într-atât, încât rămase în cercul magic obosit mort. Respira greu şi avea sentimentul că i se goleste complet capul.

Vedea pe spiritul demonilor ce-l servea zi de zi, într-un colţ al încăperii. Acesta fusese lângă el timp de mulţi ani, ajutându-l să-şi împlinească multe din dorinţe, aşa ca devenise complet dependent de acesta. Fusese prevenit că nu va avea puterea să scape din lanţurile acestea. Legile spiritului nu-i dădeau puterea sa anuleze acest pact cu forţele demonice. Puterea pe care o câştigase prin acest pact nu putea dura la infinit şi aşa cum astăzi era stăpân, mâine putea fi sclav.

Dorinţa sa pentru putere şi averi în lumea spirituala n-ar fi fost satisfăcuta de propriile sale capacitaţi oculte, aşa ca cedase tentaţiei pactului magic. Acest sentiment al dependentei îl cuprindea ca un coşmar mai ales acum, chinuindu-l aşa cum nu i se mai întâmplase niciodată în viaţă. Ură faţă de Frabato era imensa şi încă mai creştea

datorită faptului că printii celor patru elemente nu-i garantaseră niciun succes.

„Ce putere îl sprijinea pe acest Frabato?” era unul din gândurile sale. „Vreau să-l distrug chiar cu preţul vieţii mele!” Incitat de astfel de gânduri, Marele Maestru hotărî să-l evoce pe Stăpânul forţelor demonice însuşi, să-l roage să-i îndeplinească dorinţa.

Magicianul puse sabia pe podea în cerc şi puse piciorul stâng pe ea. Ridica sceptrul magic, cu mana dreapta, desenând în aer semnul întunericului, cel cu care îl putea evoca pe Stăpânul Demonilor. Nici nu terminase bine de descris semnul, când o rază puternica apăru din podea, luminând întreaga camera. Marele Maestru stătea în picioare acolo, ca străfulgerat de lumina şi se lupta să-şi conserve conştienta, deoarece în încăpere se răspândise o radiatie paralizanta. Niciun muritor obişnuit n-ar fi fost capabil să reziste unei asemenea teribile tensiuni şi numai pactul l-a salvat pe acest om de o moarte instantanee.

O apariţie extrem de stranie se contura în triunghiul magic din fata cercului. Capul unui ţap cu coarne şi cu corp uman acoperit de par se făcu văzut. Mâinile aveau degete cu gheare, iar picioarele copite ca ale unui bivol. O coadă lunga, subţire completa aceasta apariţie.

După ce înfăţişarea sa deveni vizibila în întregime, raza luminoasa dispăru în pământ. Foarte rar văzuse magicianul acest spirit. Era Bafomet, Stăpânul Demonilor! Cu o voce răguşita, Bafomet se adresa Marelui Maestru, care tremura:

„Mare Magician, din câte vad, vrei să-l distrugi pe Frabato. Este o idee bună, pe care te voi ajuta s-o împlineşti cu tot ce-mi sta în putere. Totuşi, nu va fi uşor, fiindcă acest Frabato este o fiinţa cu o misiune speciala. Trebuie să facem fata unei sarcini dificile, de vreme ce metodele voastre au dat gres. Poate vrei să-ţi petreci viaţa bucurându-te de alte plăceri ale ei”. În sufletul Marelui Maestru se dădea o luptă între rămăşiţa de conştiinţa, teama şi ura. În cele din urmă, ura sa a învins şi exploda într-un acces de furie:

„Pentru ce am încheiat un pact? Eşti obligat să mă ajuţi până la sfârşitul vieţii. Poate vei triumfa după moartea mea, dar acum îţi cer să mă ajuţi să-l exterminam pe Frabato, altfel nu voi mai avea nicio plăcere în viaţă. În veci, fii blestemat!”

După ce magicianul rosti acestea, vizitatorul dispăru în pământ fără să spună un cuvânt.

Încordarea aceea paralizanta dispăru pe data. Complet epuizat, Marele Magician rosti formula de eliberare fata de toate elementele evocate, adăugând şi câteva formule de protecţie. Închise rapid toate instrumentele la locul lor şi părăsi templul magic.

Se lasa pe o canapea din apropiere şi nu fu în stare să gândească nimic clar pentru mult timp.

După ce bău o ceasca zdravăna de cafea, se simţi întrucâtva mai bine, dar nu putea să se descotorosească de evenimentele dramatice petrecute în ziua aceea.

Marele Maestru pleca din sediul Lojei spre casa într-o stare depresiva, deşi soarele strălucea pe cerul limpede.

Capitolul V

În seara aceleiaşi zile, amfiteatrul Clubului Excentric era supraaglomerat. Frabato avea o conferinţă particulara cu reporteri şi oameni de ştiinţă şi numai cei invitaţi aveau dreptul să participe. Cu toate acestea, de când Loja FOGC avea reprezentanţi la nivelul fiecărei clase sociale, printre cei prezenţi erau şi câţiva membri ai acesteia.

Când conferinţa a luat sfârşit, reporterii îl înconjurară pe Frabato, atacându-l cu întrebări. Primele răspunsuri fura menite să satisfacă curiozitatea celor prezenţi, aşa ca Frabato se retrase împreună cu cei rămaşi într-o încăpere separata, pentru discuţii într-un cerc restrâns.

Printre cele discutate s-a ridicat problema hipnotismului, iar Frabato a explicat ca în viitor nu va mai putea realiza experimente folosind hipnoza, în public. Un inspector de poliţie a atras atenţia asupra unor noi dispoziţii legale referitoare la aceasta chestiune, iar Frabato promise să ţină seama de ele.

Pe neaşteptate, ideea prohibitiei hipnozei îi starni pe cei prezenţi şi făcu ca unul dintre reporteri să se adreseze lui Frabato:

„Fac prinsoare pe 500 DIN ca nu veţi avea curajul să realizaţi un experiment folosind hipnoza în spectacolul dumneavoastră următor”.

Frabato se simţi oarecum încolţit. Nu era în firea lui să încalce legea. Pe de altă parte, gândea ca a fi privit ca un las îi leza demnitatea, mai ales că era insistent provocat de persoane dornice de senzaţional. Convins fiind ca în cele din urmă va avea vreo idee salvatoare, Frabato făcu pariul.

Imediat după” aceea, părăsi clubul şi se întoarse cu maşina sa la hotel.

În dimineaţa următoare se mai gândi o dată la cele petrecute cu o zi în urmă. Îi încolţi ideea ca pariul fusese o cursă a Lojei FOGC.

Deodată, îi veni ideea cum să scape din capcana fără însă să piardă pariul. Se îmbraca în graba şi pleca sa se plimbe, timp în care puse la punct toate detaliile planului său. După micul dejun îşi desfacu corespondenta şi pleca în oraş.

Intra într-un magazin de muzica din Wilhelmstrase şi întreba pe unul dintre vânzători dacă ar fi posibil să-şi imprime vocea pe un disc pe care să-l poată lua imediat. Vânzătorul răspunse afirmativ şi îl conduse pe Frabato în studioul de înregistrări. Era deja după-amiaza, când Frabato părăsi magazinul. Bine dispus, se întoarse la hotel, încărcat cu o mulţime de discuri.

* * *

Sala mare a galeriei de arta era foarte însufleţita. Reporteri ai multor ziare din Dresda s-au grăbit să nu piardă această seară. Din ce în ce mai mulţi oameni se înghesuiau în sala spre a lua parte la experimentele misteriosului Frabato.

Sala era mai mult decât supraaglomerata, când Frabato urca pe scena, întâmpinându-şi publicul cu un zâmbet.

Când aplauzele se mai domolira, el se adresa mulţimii:

„Doamnelor şi domnilor, vă mulţumesc foarte mult pentru aceasta primire şi pentru interesul pe care îl acordaţi reprezentaţiilor mele.

Într-una din primele mele conferinţe, am subliniat faptul că exista în spaţiul dintre cer şi pământ o mulţime de lucruri pe care fiinţele umane pot cu greu să le înţeleagă şi să le stăpânească. Am reuşit să vă dau câteva dovezi legate de forţa magnetismului, de influenta sugestiei la distanta, de clarviziune şi telepatie. La fel ca şi în spectacolele anterioare, aş vrea să vă rog din nou să mă ajutaţi astăzi în realizarea experimentelor propuse. Chiar de la început aş dori să vă fac cunoscuta lumea celor ce nu mai sunt şi să vă demonstrez ca, din punctul, pe care noi îl numim moarte, existenta omului nu numai că nu se sfârşeşte, dar, dimpotrivă, de acolo începe viaţa adevărata şi ca viaţa spirituala trebuie văzuta ca un fel de pregătire pentru aceasta.

Nu voi face spiritisme sau altele de genul acesta, deoarece destui şarlatani îşi fac din acestea un refugiu şi sper să vă conving cu adevărat prin aducerea aici, pe aceasta scena, a spiritelor unor oameni care au decedat”.

Această declaraţie incredibila starni în sala murmure şi ele nu încetară decât în momentul când un domn se ridica de la locul său şi urca pe scena.

„Ma numesc Schneider”, se prezenta el. „Sunt profesor de chimie. Vorbiţi foarte convingător despre forţele spiritului a căror existenta a fost negata atâta vreme de către ştiinţa. V-aş fi recunoscător dacă îmi veţi putea da o dovadă a existentei acestor forte despre care vorbiţi. Ca om de ştiinţa şi sceptic cum sunt, nu voi fi uşor de convins”.

Frabato se adresa auditoriului, cerand permisiunea de a oferi un răspuns profesorului, printr-o dovada relevanta. Răspunsul la aceasta cerere l-a constituit un „da” general, însoţit de aplauze susţinute. Toţi cei prezenţi erau curiosi şi nerăbdători să vadă cu ce fel de experiment

va convinge Frabato pe profesorul cel sceptic.

Frabato oferi profesorului un loc la marginea scenei şi îl ruga să aibă răbdare încă câteva minute, timp în care el va spune câteva cuvinte despre ştiinţa comunicării cu morţii.

În urma celor câteva propoziţii rostite, deodată, profesorul se schimba vizibil.

Într-un mod straniu el începu să paleasca şi ochii îi deveniră sticlosi. Apoi se clatina pe scaun, se prăbuşi şi rămase întins acolo, în nemişcare.

Câţiva din sala tipara, alţii se ridicară de la locurile lor, întinzându-şi gâtul să vadă mai bine ce se întâmplase.

În tot acest timp, Frabato nu aruncase nici măcar o privire asupra profesorului. El ridica o mână cerand linişte şi spuse:

„Doamnelor şi domnilor, vă rog să păstraţi linişte! Profesorului nu i s-a întâmplat nimic rău. Spre surprinderea dvs., vă voi spune ca, în timpul acesta, m-am desprins de propria-mi personalitate şi l-am golit pe profesor de cea mai mare parte a vitalităţii sale. Făcând aceasta, l-am adus în starea pe care cu toţii o numim moarte. Nu mai respira, bătăile inimii au încetat. Diagnosticul medical ar putea fi, probabil, «infarct»”.

Spunând aceasta, Frabato se gândea la cei din Loja FOGC, care – cu siguranţa – erau de fată. Probabil fierbeau în sinea lor pentru ca dădea aici, în public, cea mai clară dovadă ca un atac de cord ar putea fi provocat prin practici oculte.

Apoi, Frabato se întoarse către profesor, îi apropie picioarele şi îl aşeza ca pe o figurina rigida, de ceara. Doi asistenţi îl întinseră pe două scaune, susţinându-i doar gâtul şi calcaiele.

După ce îl acoperi cu o pătură, Frabato se aşeza pe abdomenul acestuia. În cele din urmă, el îi ruga pe asistenţii săi să-l urmeze şi erau acum trei persoane susţinute de corpul profesorului. Acesta susţinu nemişcat întreaga povara, de parcă ar fi fost din oţel.

Aplauzele umplura sala. Asistenţii îl aşezara pe

profesor din nou în picioare, susţinându-l încă.

Magicianul solicita linişte deplina şi îşi fixa privirea într-unul din colţurile îndepărtate ale scenei. Aproape insesizabil, aspectul profesorului se schimba din nou complet. Masca rigida a fetei dispăru, respiraţia îi reveni şi obrajii se colorara.

Frabato stătea acum în faţa profesorului.

Îi fixa cu privirea pentru scurt timp şi acesta începu să respire normal şi să clipeasca.

Ca trezit dintr-un somn foarte adânc, se aduna şi privi în jurul sau cu uimire. Îşi reveni repede în deplinatatea facultaţilor sale. Frabato îi zâmbi şi îi spuse:

„Draga profesore, acum puteţi relata auditoriului o poveste foarte interesanta despre experienţa trăita”.

Pentru că era încă nesigur pe picioare, el se aşeza pe un scaun, ajutat de unul dintre asistenţi. Frabato îl fixa din nou cu privirea timp de câteva secunde, pentru a-l face să reintre în starea în care era când urcase pe scena. Profesorul se ridica, împinse scaunul deoparte şi dădu mana cu Frabato.

„Nu m-am aşteptat să se întâmple una ca asta! Nu voi uita cate zile voi avea. Dar tot nu-mi dau seama cum aţi putut avea atâta influenta asupra mea”.

Frabato răspunse râzând: „Aceasta capacitate este rezultatul multor ani de experienţa şi meditaţie, l-aţi testat eficacitatea pe pielea dumneavoastră. Dar n-ar trebui să lăsaţi auditoriul să aştepte atât ceea ce aveţi să le povestiţi”.

Profesorul începu relatarea:

„Ascultam foarte atent cuvintele lui Frabato, dar n-am băgat de seama că eram sub influenta cuiva. Dar deodată am simţit că mi se goleste capul şi nu mai sunt în stare să mă mişc. Am remarcat apoi, cu un şoc groaznic, ca trupul meu zăcea pe podea, pe scena, în faţa mea. Senzaţia de răceala m-a părăsit repede, fiind înlocuită de un sentiment plenar de linişte, libertate şi uşurinţa, sentiment pe care nu l-am mai încercat niciodată. Ma puteam mişca în voie pe scena, fiind legat de corpul meu doar printr-un

fir argintiu.

Apoi, am urmărit ce au făcut Frabato şi asistenţii săi cu trupul meu, fiind foarte uşurat când am realizat ca acesta suporta experimentul fără să i se întâmple nimic rău. În timpul experienţei, unul dintre asistenţi m-a cercetat într-un mod aparte şi atunci am observat că nu am umbra pe scena, în ciuda faptului că ma simţeam ca o fiinţa cu trup.

După ce asistenţii mi-au pus trupul jos din nou, Frabato m-a privit penetrant şi, ca atras de un magnet puternic, am început să mă deplasez în direcţia corpului meu. Deşi am încercat să rezist acestei forte, lupta mea a fost în zadar şi mi-am pierdut luciditatea. Când m-am trezit, m-am regăsit în corpul meu fizic. Nu mai am îndoieli asupra faptului că spiritul supravieţuieşte morţii trupului şi ca acesta se poate deplasa în felul în care Frabato l-a descris în cele ce a spus”.

După ce mulţumi plin de entuziasm lui Frabato, profesorul se întoarse la locul său, însoţit de aplauzele publicului incantat.

Tăcerea plină de aşteptare se spulberase din nou şi Frabato continuă:

„Doamnelor şi domnilor, sunt încântat ca profesorul, ca persoana neutra, confirma ca spiritul uman exista independent de corpul fizic.

Aş vrea să menţionez ca o fiinţa umană lipsită de elemente magice nu va putea percepe nicio senzaţie din lumea fizica după moartea sa.

Mai mult decât atât, aş dori să accentuez ca experimente ca acesta nu pot fi realizate de către neştiutori. Pentru ca, dacă cineva nu deţine controlul perfect asupra elementelor, se poate întâmpla ca armonia dintre spirit, suflet şi corp să se deregleze şi subiectul sfârşeşte la azilul de nebuni. Fie ca aceste cuvinte să constituie un avertisment!

Dar acum să ne întoarcem atenţia către experienţa următoare. Cine dintre dumneavoastră doreşte să intre în legătura cu vreo cunoştinţa sau ruda decedata?”

Sala era tensionata la maximum şi nimeni nu părea îndeajuns de curajos să răspundă acestei cereri. În cele din urmă, un domn se oferi pentru experiment şi publicul aplauda cu însufleţire.

Ajuns pe scena, se recomanda cu numele de Müller şi spuse că este directorul unei bănci. Cu vocea vibrând de emoţie, el spuse ca dorea să-şi revadă sora decedata şi să înveţe cate ceva din destinul sau actual.

Ca să-l mai liniştească, Frabato îl ruga să ia loc pe un scaun zicând: „Vă rog să-mi spuneţi numele doamnei. decedate şi data când a murit”.

„Elizabeth Müller a murit pe 16 mai 1929, într-un sanatoriu din localitate”.

Frabato întreba publicul dacă era cineva care o cunoscuse pe decedata şi, imediat, din loja domnului Müller se ridica o doamnă mai în vârsta, spunând că era mama decedatei. Doi bărbaţi din aceeaşi loja spuseră că erau rude ale doamnei Elizabeth Müller, iar o alta doamna din sala spuse că a fost prietena şi colega ei de scoala.

„De ajuns”, spuse Frabato. „Cel mai mult îmi place ca persoana pe care o voi chema va putea fi identificată de cât mai mulţi. Acum vă rog să fiţi foarte atenţi!”

Într-o linişte deplina de aşteptare, Frabato se aşeza într-un colţ al scenei, astfel încât să poată fi văzut de întregul public. După câteva secunde deveni livid şi rigid, apoi culoarea îi reveni în obraji, dar fata îi era extraordinar de schimbata, nu mai semăna deloc cu Frabato.

Doamna de lângă loja tipa: „Liese!” Frabato se ridica

„Graţios şi datorită pasului uşor şi a schimbării complete a fizionomiei dădea impresia unei tinere doamne. Fără îndoială, el îşi împrumutase propriul corp spiritului celei decedate, ca să-i mijlocească un dialog cu fratele ei.

Directorul Müller, care o recunoscuse pe sora sa după trăsături, tremura din tot corpul. El dădea continuu din cap, ca şi când nu şi-ar fi putut crede ochilor, pana când, din trupul lui Frabato o voce caldă, binecunoscuta, a surorii sale se făcu auzită.

„Will, nu m-aş fi gândit niciodată ca as mai putea sta

de vorbă cu tine. Ce fac cei de acasă? ştiu ca tata a murit, cu el ma întâlnesc foarte des”.

Ca vrăjit, directorul îl privea pe Frabato, prin care sora sa îi vorbea. Ea se duse să aducă un scaun şi se aşeza lângă el. Au purtat o scurtă discuţie personala, după care a cerut o bucată de hârtie şi creion să scrie lui Robert, fostul ei logodnic.

Ea dădu biletul fratelui ei, îşi lua rămas bun şi îi strânse mana. În cele din urmă, ea transmise toate cele bune rudelor sale, se aşeza din nou pe scaunul din colţul scenei şi corpul suferi aceleaşi transformări ca la începutul reprezentaţiei. În câteva secunde, rigiditatea corpului dispăru şi reveniră pe chip trăsăturile binecunoscute ale lui Frabato. Acesta se ridica, se întoarse către director care, cu lacrimi în ochi, privea biletelul din mana sa.

„Imposibil şi totuşi adevărat!”, a murmurat el, „Este chiar scrisul Liesei!”

„Cred că sunteţi convins acum ca sora dumneavoastră încă trăieşte. Sau va îndoiţi de faptul ca ea tocmai v-a vorbit, prin intermediul meu?”

„Nu, nu mă îndoiesc”, răspunse directorul, „şi vă mulţumesc din tot sufletul pentru aceasta mediere!”

Se întoarse spre loja sa, dar emoţia unei atât de fascinante întâmplări mai stăruia pe chipul său.

Frabato anunţa ca prima parte a reprezentaţiei se terminase şi promise câteva momente de destindere în partea a doua, care urma să înceapă după pauza.

Însoţit de aplauze, Frabato reapăru pe scena.

„Doamnelor şi domnilor”, începu el, „în ultimul meu spectacol va promisesem un număr de demonstraţii bazate pe sugestii şi hipnoza. Din păcate, poliţia a interzis folosirea hipnozei. E cam nepotrivit, dar eu am făcut câteva pregătiri ca să vă amuz într-un fel sau altul.

Voi părăsi sala cam pentru o jumătate de oră. Aş dori ca două persoane dintre dumneavoastră să mă însoţească la bufet, aşa ca voi avea mai târziu doi martori autentici. Pana ne vom revedea, distracţie plăcută tuturor!”

Un ofiţer de poliţie şi un alt domn din public s-au

oferit să meargă împreună cu Frabato la bufetul din incinta clădirii.

Toţi cei din sala îşi îndreptară ochii către scena, fiind convinşi ca Frabato lăsase în urma sa ceva interesant. şi nu greşeau, pentru ca vocea lui se făcu auzita prin staţie.

„Doamnelor şi domnilor, deşi eu nu sunt în sala, spiritul meu este cu dumneavoastră. Vă rog să-mi ascultati comenzile.

Priviţi fără întrerupere spre mijlocul scenei ca şi cum m-aş afla chiar acolo. Cei care o vor face vor putea să-şi imagineze ca ma vad. Acum împrăştii asupra tuturor celor prezenţi un fluid invizibil, aducator de linişte şi armonie.

Sunteţi aşa de tăcuţi şi liniştiţi acum, ca asta chiar va oboseşte. Oboseala creste constant, ca şi cum aţi fi muncit din greu. Cu fiecare respiraţie deveniţi din ce în ce mai obosiţi. Dorinţa de a dormi este complet dominanta în gândurile dumneavoastră. Pleoapele vi se închid şi dormiţi un somn adânc, fără vise. Somnul vă este atât de profund, ca nimic nu vă poate trezi. Niciun zgomot nu vă poate deranja sau trezi. Vă veţi trezi numai la comanda mea.

Acei domni şi acele doamne care n-au adormit vor bate tare din palme, vor fluiera sau striga, încercând să-şi trezească vecinii adormiţi. Cu toate eforturile nu vor reuşi!”

Un număr mare din cei aflaţi în sala cazura într-un somn adânc şi cei care încercau să-i trezească pe aceştia, prin toate mijloacele, făceau o larma de nedescris. Cu toate acestea se dovedi imposibil de realizat.

Câteva minute mai târziu, vocea lui Frabato se auzi din nou: „Chiar dacă aţi trage cu pusca, nu veţi reuşi să-i treziţi pe cei care dorm, fiindcă sunt în transa şi nu reacţionează decât la ordinul meu distinct. După ce voi număra pana la trei, toţi se vor trezi. Se vor simţi odihniti şi plini de sănătate şi nu vor putea să-şi amintească ceea ce li s-a întâmplat.

Unu! Oboseala şi moleseala vor dispărea, mulţumirea şi fericirea vă vor umple întreaga existenta.

Doi! Sănătatea este fortificată. Va simţiţi foarte bine

şi nu aveţi nicio nemulţumire.

Trei! Treziţi-vă cu toţii!”

Cei ce se treziseră din transa priveau cu uimire la veselia generală iscata, neputând să creadă că fuseseră atât de repede adormiţi.

Întrerupând şirul unor lungi explicaţii, vocea din staţie ruga zece doamne şi zece domni să se aşeze pe scaunele pregătite pe scena. Urmau să se aşeze pe perechi, cate un bărbat lângă fiecare femeie.

După o scurtă stare de consternare, pe scena se instaura ordinea şi Frabato dădu comenzile următoare:

„Doamnelor şi domnilor de pe scena, acum veţi asculta muzica! Se va canta pentru dumneavoastră un vals. Veţi dori să dansati. Fiecare domn de pe scena va dansa cu doamna de lângă el. Nimic nu vă va distrage atenţia, pentru că va desparte de public un zid invizibil, care va împiedica să vedeţi spectatorii”.

Deşi nu se auzea nicio muzica, câteva perechi s-au ridicat să danseze şi se învârteau în ritm de vals. Unele dintre perechi erau foarte amuzante şi publicul râdea în hohote. Dar se pare ca aceasta nu deranja în niciun fel perechile dansatoare.

„Stop!” spuse vocea din staţie, „dansul s-a terminat.

Doamnele şi domnii de pe scena sa servească cate ceva înainte de a-şi lua la revedere unii de la alţii. La marginea scenei este un coş cu mere, pere şi piersici şi vă puteţi servi. Vă veţi trezi imediat după prima muşcătura şi vă veţi întoarce la locurile dumneavoastră din sala cu un sentiment de fericire”.

Cei hipnotizaţi de pe scena se întinseră imediat după fructele imaginare. Dar imediat ce luau o gură se trezeau şi bombaneau, cuprinşi de sila:

„La naiba, asta nu-i o piersica, e o ceapa!” spuse unul dintre ei cu o figura chinuita, cu lacrimi în ochi. Altcineva zise: „Fir-ar să fie, asta e un cartof crud!” şi aşa continuară lucrurile pe scena. După ce şi ultima persoana părăsi scena, un spectator merse la bufet după Frabato şi escortele sale.

Întâmpinat cu aplauze, Frabato intra în scena şi se adresa publicului râzând:

„După chipurile dumneavoastră, se pare ca v-aţi distrat bine. Îmi face, de asemenea, plăcere că v-a plăcut aceasta parte a spectacolului, deşi nu am fost prezent în sala, lucru pe care îl pot confirma şi cei doi martori ai mei extraordinari, cărora le sunt foarte îndatorat.

Acesta era sfârşitul reprezentaţiei din această seară şi vă invit cu multă plăcere la următorul spectacol, pe care îl voi susţine poimaine. Noapte bună tuturor!”

În timp ce lumea iesea din sala, Frabato se duse spre cabina sa. Abia îşi schimbase hainele când doi domni intrară fără să fie anunţaţi.

„Dumneata eşti Frabato, nu-i aşa?” întreba unul dintre domni. Cum Frabato încuviinţa din cap, acesta îşi scoase legitimaţia:

„Departamentul Investigaţiilor Criminalistice, sunteţi arestat! Vă rog să ne urmaţi!” O maşina îi transporta la poliţie, unde Frabato fu preluat.

În dimineaţa următoare, toate ziarele scriau articole, în detaliu, despre experimentele senzaţionale ale lui Frabato şi despre arestarea sa.

Foarte devreme, Frabato fu dus în faţa poliţistului şef, care, vadit indignat, îl ataca imediat:

„Ai încălcat legea şi ai făcut experimente folosind hipnoza, în ciuda prohibitiei! Martorii declara ca mai mult de o sută de persoane au fost hipnotizate. Vei plăti din greu pentru aceasta! şi nu îţi va fi uşor în faţa Curţii!”

Poliţistul şef era furios şi se plimba de colo-colo prin încăpere. „Aşa o ruşine!”, tipa el. „De ce tocmai aici? Cum mai apar eu în ochii oamenilor?” Frabato stătea pe un scaun fără să spună vreun cuvânt, ascultându-l pe poliţist cu mult calm. Îl lasa să-şi descarce primul val de furie şi, numai când acesta se mai domoli, începu să vorbească:

„Cu siguranţa că aţi fost informat greşit, pentru ca eu nu am hipnotizat pe nimeni ieri”, replică Frabato. „Chiar unul dintre ofiţerii poliţiei îmi este martor ca eu eram la bufet în tot timpul despre care vorbiţi. Publicul urma sa

petreacă o jumătate de ora în compania discurilor mele şi nu puteţi să-mi reprosati asta. Nimic nu i-a oprit pe oamenii dumneavoastră să închidă pick-up-ul de pe scena. Cum eu nu eram prezent în sala, nu mă fac vinovat de nimic”.

Poliţistul şef îl privi suspicios pe Frabato, dar îl chema apoi pe poliţistul care petrecuse acea jumătate de ora la bufet, împreună cu Frabato. Acesta confirma spusele lui Frabato.

Cu aceasta, poliţistul şef păru împăcat, dădu mana cu Frabato, spunându-i: „Ar fi trebuit să deveniţi diplomat, nu magician. ştiţi foarte bine să întoarceţi lucrurile în favoarea dumneavoastră. Sunteţi liber acum şi îmi cer scuze pentru excesul de zel al oamenilor mei”.

Frabato saluta şi se întoarse imediat la hotel. Înainte de toate, trebuia să se odihnească bine, pentru ca o noapte în arestul poliţiei nu fusese tocmai confortabilă.

A doua zi, ziarele scriau despre eliberarea lui Frabato şi publicau anunţul următorului spectacol ce urma să aibă loc în seara aceleiaşi zile.

Capitolul VI

Marele Maestru al Lojei FOGC era proprietarul unei incantatoare într-unul din cele mai elegante cartiere ale oraşului. Splendid mobilată, era înconjurată de o grădină foarte bine întreţinuta. În cercurile de afaceri, el era o persoană foarte bine văzuta, un om foarte capabil în profesiunea sa, cu un venit financiar enorm.

Astăzi stătea acasă, privind mohorat spre biroul său şi frământând în mâini stiloul sau cu peniţa de aur. Era atât de iritat, încât nici măcar armonia împrejurimilor nu l-ar fi putut consola.

Se ridică şi începu să se plimbe prin camera îngândurat. Servitorilor li se spusese insistent să nu-l deranjeze şi să nu primească pe nimeni.

Pentru prima oară, în atâţia ani, lanţul succeselor fusese întrerupt. Până acum, fiecare plan întreprins s-a realizat cu succes, numai acest caz al lui Frabato îi stătea cu îndărătnicie şi foarte greu pe suflet. Avea un

presentiment sigur, ca în spatele acestui ins misterios era mai multă putere decât în spatele propriei sale Loje, ai cărei membrii puteau să-şi realizeze planurile numai cu ajutorul forţelor negative. Un om care era mult mai puternic decât el! Acesta părea un fapt care îi întuneca inexorabil ura şi îl îndemna fără încetare să-l persecute şi să-l distrugă pe Frabato, prin orice mijloace posibile.

Deşi îi era greu, el trebui să recunoască ca Frabato îi contracarase toate atacurile. Niciunul dintre cei care violaseră legile stricte ale Lojei, şi care fuseseră pedepsiţi pentru asta, nu reuşiseră niciodată să scape.

Fără nicio excepţie, toate victimele sale anterioare care fuseseră condamnate la moarte de către tepafon fuseseră exterminate.

Fiecare om are un punct slab în care poate fi uşor lovit. De când Marele Maestru cautase în zadar un astfel de punct slab la Frabato, el se umpluse de manie şi dorinţa de răzbunare.

El fusese deja informat de faptul ca acţiunea poliţiei împotriva lui Frabato, datorată încălcării prohibitiei hipnozei, a fost ineficace.

Acest eşec l-a marcat profund şi în mintea sa stăruiau potop gândurile de răzbunare. Deşi, în general, el se putea controla perfect, nervii săi au avut mult de suferit de pe urma ultimelor evenimente, aşa ca oricine îi putea citi starea pe chip.

Chiar şi tic-tac-ul superbei pendule îl irita din ce în ce mai mult, iritare amestecată cu o senzaţie de teama şi cu un tremur pe care nu-l mai simţise până acum.

Marele Maestru rămăsese cufundat multă vreme în gândurile sale negre, pana când îi veni o idee. Se aşeza la birou şi scrise o scrisoare unei oficialităţi guvernamentale, care era, de asemenea, membra a Lojei FOGC:

„Draga prietene şi susţinător.

După cum ştii, Frabato a contracarat multe dintre planurile noastre. Am încercat zadarnic să-l facem membru al Lojei noastre şi să-l convingem de bunele noastre intenţii. Gratie capacitaţilor sale magice, el a descoperit

toate secretele Lojei noastre. Nu ştie doar ritualurile noastre de iniţiere, ci ştie foarte bine chiar şi planurile cele mai secrete ale Lojei.

Acestea demonstrează clar ca acest om este un pericol permanent pentru Loja noastră. Din păcate, încă nu am reuşit să scăpăm de el, precum ştii. Tepafonul n-a avut niciun efect asupra lui şi nici chiar regele demonilor, aliat noua, n-a putut să ne garanteze succesul.

Prin capacităţile sale magice, acest Frabato are, firește, acces la cele mai secrete planuri ale guvernului şi armatei. Dacă vreun guvern ostil reuşeşte să-l facă să lucreze ca spion, aceasta ţi-ar face un rău incomensurabil şi ţie, draga frate, şi întregii naţiuni.

Cum mijloacele mele s-au epuizat, te rog pe tine să găseşti o soluţie pentru exterminarea acestui om periculos. Aranjamentul în aceasta chestiune este de foarte mare interes pentru frăţia noastră şi sper ca nu mă vei dezamăgi.

Cu gândul la o viitoare întâlnire, cu toată stima, S…”

Marele Maestru puse scrisoarea într-un plic pe care îl sigila presand simbolul Lojei peste ceara roşie de sigiliu. Îşi chema servitorul şi îi spuse să ducă scrisoarea la posta imediat.

Înfăţişarea sa era acum radioasa şi îşi freca mâinile mulţumit. Era convins ca acest plan urma sa reuseasca: în acele timpuri se expedia rapid problema suspecţilor poliţiei. Poliţia secretă va fi interesata în aceasta chestiune.

Evenimentele recente afectaseră puternic sănătatea Marelui Maestru. El pierduse mult în greutate şi mâinile îi tremurau. Din cauza problemelor nerezolvate, era într-o stare de permanenta încordare şi se simţea mai bătrân.

Fără să vrea, el paşi în faţa unei oglinzi foarte mari. Cum privea lipsit de orice gând la imaginea sa reflectata, remarca, deodată, cu o spaimă crescanda, o rază fosforescenta între sprâncene. Cu ochii mariti el îşi fixa imaginea tremurânda, pentru că ştia foarte bine ce însemna aceasta lumina. Era cunoscut în Loja ca semn al

morţii. Paralizat de frică, Marele Maestru nu fu în stare să-şi întoarcă privirile de la flacăra care devenea din ce în ce mai mare, ca, în cele din urmă, să cuprindă întreaga suprafaţă a oglinzii. În spatele ei se întrezărea o figura demonica, cu ochi penetranţi şi o voce venind ca din străfunduri se auzi: „Frate, ultima ta ora de viaţa va veni curând!”

Sudoarea trecu prin fiecare por din trupul Marelui Maestru şi simţi o răceală de gheata. Încet, figura demonului dispăru şi flacăra se stinse; în cele din urmă, oglinda nu mai arata decât faţă de o paloare cadaverica a magicianului negru.

Cu toate că se simţea de parca era paralizat, se trase din fata oglinzii, cazu într-un scaun şi stătu acolo câteva minute, în totala nemişcare, disperat, cu capul în mâini.

„Acest blestemat Frabato!”, murmură el. „Trebuie să nu mă mai gândesc la el, altfel înnebunesc!”

Marele Maestru se elibera cu o încordare de voinţa de gândurile sale negre, îşi aprinse o ţigară şi îşi relua plimbarea prin camera, ca să se calmeze. Devenea conştient de faptul că a făcut fata la numeroase emoţii în acea zi. Soarele aflat sus pe cer îi aminti că trebuia să plece curând. Era 23 iunie, ziua adunării generale a Lojei FOGC şi, fiind preşedinte, voia sa apara, cu orice preţ, calm, ca unul ce trebuia să fie idolul celorlalţi fraţi.

Ceru servitorului să-i pregătească masa, bău o cafea tare, îşi schimba hainele şi chema şoferul să-l ducă la sediul Lojei.

23 iunie, în fiecare an, este o zi deosebita pentru mulţi oameni din toată lumea, pentru ca soarele atinge punctul cel mai înalt şi zilei celei mai lungi a anului i se opune cea mai scurtă noapte.

Multă lume, ca să sărbătorească solstitiul de vara, aprinde focul Sfântului Ion sau focul solstitiului.

Frăţia Luminii, mai ales cei de grad mai mic, în aceasta noapte. fac aşa-numitele „evocări ale Sf. Ion”. În timpul acestui ritual, pana la trei dorinţe sunt adresate lumii astrale invizibile. Aceste dorinţe sunt apoi îndeplinite

în cursul anului ce urmează cu condiţia ca ele să nu încalce legile Karmei. Acest ritual al misterului Sf. Ion este păstrat în foarte mare secret printre fraţii Luminii.

Deşi 23 iunie era o zi speciala şi pentru Loja FOGC, era fără îndoiala o zi norocoasa pentru fraţi. Dar tocmai invers: era ziua din fiecare an cea mai nenorocoasa, fiindcă în aceasta zi unul dintre fraţii Lojei trebuia să-şi sacrifice viaţa pentru demonul căruia îi erau aserviti. Toţi membrii, indiferent de rang sau grad, respectau aceasta lege.

Loja avea 99 de membri. Al 100-lea membru era demonul căruia i se substituia Loja şi care, pe de altă parte, punea la dispoziţia fiecărui frate din Loja cate un demon subordonat. Fiecare demon avea numele sau special, semne de evocare distincte cunoscute doar de acel frate din Loja căruia îi aparţinea şi care nu putea fi trădat fără a primi pedeapsa cu moartea.

Victima pentru demon era cunoscuta prin tragere la sorti. Pentru a înlocui candidatul ce urmaşa moara, trebuia admis un nou membru, căruia, de obicei, i se atribuia demonul predecesorului.

Cum candidatul la moarte era desemnat prin tragere la sorti, un membru, în circumstanţe nefavorabile, poate fi sortit morţii chiar după un an de zile. Cu acest risc în minte, nu era deloc surprinzator ca toţi membri umblau după interese materiale concrete şi erau persoane influente şi cu mulţi bani. Cineva dintr-o clasă mai joasa, mai săraca putea deveni membru numai dacă putea dovedi talente deosebite şi capacitaţi care ar fi servit scopurilor Lojei. Unui astfel de membru îi erau date apoi sume mari de bani, pana când, cu ajutorul demonului său, el învaţă să stea pe propriile picioare.

Era o vreme de vara splendida pe 23 iunie al acelui an. Aerul cald şi liniştit stăruia peste tot locul, dar, ca un nor invizibil, teama umplea minţile fraţilor din Loja FOGC. Numai la sfârşitul fiecărui an realizau faptul ca aceasta loterie stătea deasupra capetelor lor ca sabia lui Damocles.

Sala mare a clădirii Lojei era luminata solemn. În jurul unei mici platforme, unde se afla locul Marelui

Maestru, erau aşezate în cerc 98 de scaune numerotate. Fiecare membru al Lojei primise un număr şi trebuia să se aşeze pe locul său.

Nimeni nu putea lipsi de la aceasta adunare generală, cea mai importantă a anului. Fiecare frate trebuia să-şi aranjeze afacerile în aşa fel încât să poată fi prezent.

Deşi şedinţa urma să înceapă la 8.00 p.m., majoritatea membrilor erau deja adunaţi la 7.30 şi discutau emoţionaţi în mici grupuri.

Cum minutarul ceasului se mişca inexorabil spre ora opt, fraţii Lojei şi-au ocupat locurile pe scaunele numerotate. Vicepresedintele, care era în acelaşi timp şi secretarul Lojei, s-a aşezat, de asemenea.

Fix la opt, Marele Maestru intra în sala. Cei prezenţi se ridicară sa salute din cap în tăcere. Marele Maestru, încă şocat de evenimentele din acea după-amiaza, se aduna şi deschise şedinţa. El bătu de trei ori într-un gong mare cu un ciocan pregătit acolo, care făcu să răsune întreaga sala cu putere. Apoi se adresa fraţilor, spunând:

„Dragii mei fraţi, vă mulţumesc pentru primirea buna şi vă rog să luaţi din nou loc! Sunt foarte fericit să remarc ca toţi membri noştri se afla aici. După cum ştiţi, astăzi este o zi istorica şi tradiţionala pentru loja noastră, pentru ca un nou membru va fi admis, în timp ce altul va părăsi cercul nostru. Care membru ne va părăsi, vom afla numai după tragerea la sorti.

Îmi dau seama că o aşteptaţi cu teama. Cu toate acestea, conform regulamentului Lojei noastre, procedura este obligatorie şi a fost anunţata fiecăruia dintre voi cu ocazia admiterii în Loja.

Ordinul nostru exista de multe secole şi este reprezentat peste tot în lume, cu aderarea la aceleaşi reguli peste tot. Nouăzeci şi noua este un număr sfant pentru noi şi are o semnificaţie speciala, deoarece exista nouăzeci şi noua de Loje în întreaga lume şi fiecare dintre ele are exact cate nouăzeci şi noua de membri. Toate aceste Loje adera la aceleaşi reguli ca ale noastre.

Stăpânul întunericului, Dumnezeul nostru, căruia ne plecam şi pe care îl adoram, a pus o fiinţa demonica de rang înalt la dispoziţia fiecărei Loje. Aceasta fiinţa este, pe de altă parte, obligata sa asigure fiecărui frate al Lojei cate un demon servitor.

Întrucât Marele Maestru al fiecărei Loje trebuie să poarte cea mai mare responsabilitate, acea fiinţa de rangul cel mai înalt îi este atribuita lui şi în acelaşi timp a fost numit şeful Lojei relevante prin Dumnezeul nostru cel mai mare.

În aceasta zi istorica aş dori să vă reamintesc fiecăruia dintre voi enormele avantaje pe care le aveţi ca membru al Lojei noastre. Sunt sigur ca niciunul dintre voi nu poate să numeasca un ordin prin care bogaţia şi puterea pot fi mai lesne dobândite. Cine îşi poate distruge duşmanii mai repede decât o facem noi? Ce fiinţa umană are o protecţie mai buna împotriva tuturor primejdiilor vieţii decât fraţii Lojei noastre? Nimeni!

Aceste avantaje pot fi obţinute numai cu ajutorul acestor forte spirituale despre care tocmai va vorbeam. Noi toţi am ales aceste avantaje pentru vieţile noastre şi avem, pe de altă parte, obligaţia de a sprijini răul şi de a lupta împotriva binelui, ori de câte ori avem ocazia. Sigur, niciunul dintre voi n-a găsit aceasta ca fiind o treabă foarte dificila. Numai această seară prezintă totdeauna riscul principal, dar şansele de a rămâne în Loja sunt cu adevărat foarte mari.

Deci, sunt pe deplin convins, dragi fraţi, ca niciunul dintre voi nu regreta acest pas, pentru ca fiecare este bogat din punct de vedere financiar şi v-aţi putut realiza planurile cu ajutorul servitorilor voştri spirituali”.

Marele Maestru bău dintr-un pahar cu apa şi era cât pe ce să reia enumerarea avantajelor Lojei când, îşi aduse aminte dintr-odată de lupta ineficace împotriva lui Frabato. Roşu ca focul de manie şi stăpânindu-se cu greu, el continua spunând:

„Dragii mei fraţi, după cum ştiţi, un inamic puternic a încercat să se opună ţelurilor Lojei noastre. Este

magicianul numit Frabato. Din păcate, atacurile împotriva lui au fost pe departe nereuşite, ba chiar a fost capabil să se apere împotriva tepafonului. De aceea, vă rog, să ne sprijinim unii pe alţii în aceasta chestiune. Acest om poate fi o ameninţare pentru fiecare dintre noi. De aceea, în acest caz, trebuie să aderam la sloganul «Toţi pentru unul, unul pentru toţi!»".

Marele Maestru exclama aceste cuvinte într-o stare apropiata extazului. În ciuda acestui fapt, câţiva fraţi au stat deoparte, deoarece nu doreau să susţină răzbunarea personală a Marelui Maestru. Alţii se înfiorarea, fetele lor reflectand teama.

Cu toţii realizau că se aflau în faţa unui om a cărui putere era mai mare decât a Lojei. Nimeni nu se putuse împotrivi tepafonului, care putea aduce moarte oricui, indiferent în care loc de pe pământ ar fi fost.

Trebuie să fi existat un motiv special pentru ca Marele Maestru se ocupa de aceasta problema personal, ba chiar discuta dificultăţile cu fraţii săi. Gândul la un inamic atât de puternic a provocat o extrema nelinişte între fraţi şi aceasta n-a putut fi ascunsa Marelui Maestru.

Cu un hohot triumfător şi batjocoritor el continuă:

„După cum văd, mulţi dintre voi sunteţi deja teribil de înfricoşaţi, numai la gândul despre Frabato. Nu poate rămâne un secret faptul ca acest om mi-a adus multă nefericire. Dar Loja noastră cunoaşte multe mijloace de a ne distruge inamicii.

ştiţi cu toţii ca Stăpânul întunericului este la dispoziţia mea de câte ori am nevoie de ajutor sau de vreun sfat. Puteţi de aceea să aveţi încredere, dragii mei fraţi: gratie relaţiilor mele, l-am raportat pe Frabato ca suspect politic. Deşi ştiu că nu este angajat politic în niciun fel, nu va trece mai mult de o săptămână, pana când va fi închis. Din acel moment numai un singur pas va mai fi necesar pentru a-i determina moartea, pentru că vom putea găsi destui gata să facă asta pentru un preţ bun. În orice caz, vă pot promite ca Frabato nu va mai fi peste câteva zile".

Ultimele cuvinte ale Marelui Maestru au adus un suspin de uşurare printre cei prezenţi, deoarece „cazul Frabato” devenise deja pentru mulţi un coşmar. Marele Maestru baga de seamă că unitatea Lojei fusese restabilită. Întrucâtva liniştit, el dădu cuvântul Secretarului şi se aşeza. Secretarul mulţumi Marelui Maestru pentru ceea ce spusese şi apoi se adresa tuturor:

„Dragii mei fraţi, aşa cum ştiţi, astăzi sunteţi obligaţi să predati rapoartele scrise în cod secret. Ele trebuie să acopere activitatea depusa în timpul anului trecut cu ajutorul demonului servitor şi trebuie să ne înlesneasca verificarea respectării condiţiilor înţelegerii făcute cu forţele demonice.

Aceia dintre fraţi care au avut şi au probleme deosebite sau dificultăţi cu spiritele aservite pot discuta cu Marele Maestru la sfârşitul şedinţei. El va lămuri atunci chestiunea cu fiinţa spirituala relevata. Acum, dragii mei fraţi, vă rog să-mi predati rapoartele şi vă reamintesc ca acestea trebuie să fie însemnate cu numărul fiecăruia dintre voi”.

Doi membri au fost rugaţi să strângă toate rapoartele şi să le înmaneze Secretarului, care Le-a numărat şi s-a uitat peste ele cu atenţie să se asigure că sunt toate.

În spatele locului ocupat de Marele Maestru să afle un scrin foarte bogat ornamentat. Cu mişcări lente, ca şi când ar fi vrut să oprească timpul, Secretarul a închis rapoartele în scrin. Apoi, deschise alt scrin, scoase din el o cutie de lemn şi o aşeza pe masa alăturata scrinului.

Cu o înfăţişare grava Secretarul se întoarse spre adunare şi deschise cutia fatala, în care se aflau 99 de mici plicuri pentru tragerea la sorti. Plicurile conţineau numerele membrilor Lojei, numere care nu puteau fi văzute (prin plic) din afară.

O tăcere apăsătoare cuprinse sala, fiindcă această oră era cea mai întunecata şi mai teribila ora a anului pentru fiecare dintre membri.

Secretarul se duse după o urna în camera adiacenta. Aceasta urna era montata pe un cadru, în aşa fel încât se

putea roti în jurul axei sale manual cu o manivela. Fu plasată în mijlocul sălii de către Secretar, care deschise o clapa, cu care urna era prevăzuta. Apoi se duse după cutia cu cele 99 de plicuri şi, după ce puse deoparte plicul cu numărul fratelui Silesius care decedase, el le arunca unul după altul în urna sub ochii fraţilor, apoi închise la loc clapa.

Unul dintre fraţii Lojei o aduse în încăpere pe Eli, fiica îngrijitorului. ştia ce trebuie să facă, pentru ca o foloseau de mulţi ani special pentru aceasta. Totuşi, ea nu cunoştea gravitatea acestui moment. Ideea ca prin tragerea la sorti urma să fie găsit un alt membru pentru o misiune speciala fusese întotdeauna de ajuns pentru ea. Plata generoasa pe care o primea pentru micul serviciu pe care îl făcea o determina să nu mai fie curioasa. ştia foarte bine ca prea multă curiozitate ar putea să provoace mult rău poziţiei tatălui său.

Secretarul o lega pe fata la ochi şi o conduse la urna. Apoi, a apucat manivela şi făcu ca urna sa se rotească, de zece ori spre stânga şi de zece ori spre dreapta. Deschise clapa, lua mana Elisei şi o duse deasupra ei, apoi o ruga pe fata sa scoată un plic. Fără nicio ezitare, Eli introduse mana în urna, scoase un plic pe care Secretarul îl lua şi îl puse pe masa să-l poată vedea toată lumea.

Stăpânindu-se cu greu, Secretarul scoase banderola de la ochii lui Eli, îi dădu bacşişul şi o conduse afară din clădire, cu cuvinte prietenoase.

Când se întoarse în sala, fraţii îl aşteptau cu fetele împietrite. El ridica plicul fatal şi citi numărul cu voce tare, tremuratoare:

„Este numărul Unu, numărul Marelui nostru Maestru!”

Tensiunea fraţilor Lojei se elibera în cele mai variate reacţii. În timp ce unii comentau şi discutau emoţionaţi rezultatul, alţii stăteau calmi cu fetele proptite în mâini.

Marele Maestru, care se ridicase în picioare în timpul tragerii la sorti şi urmărise totul foarte atent, cazu în scaun, palind de moarte după anunţul rezultatului. Privirea

îi rămăsese fixata în tavan şi murmura ceva de neînţeles. În faţa ochiului sau interior figura distorsionata a unui demon începu să prindă contur. Sudoarea agoniei îi uda fruntea şi striga în disperare: „Frabato!”

Acest incident umplu de oroare nefireasca pe toţi membri, fiindcă în ultimii ani nimeni nu şi-a primit moartea cu atâta laşitate, câtă demonstra Marele Maestru însuşi. Deşi candidatii la moarte anterior fuseseră loviţi de aceeaşi soarta, au putut – măcar – salva aparentele. Dar Marele Maestru, care ar fi trebuit să fie un exemplu pentru toţi fraţii Lojei, era în acest moment o imagine a mizeriei. Îi luă ceva timp până îşi recâştiga calmul. În cele din urmă, cu muşchii fetei tremurând vizibil, se adresa tuturor cu o voce sparta:

„Dragii mei fraţi, ştiţi cu toţii ca în ultima vreme am avut de purtat un război cu Frabato. Am încercat să-l ucid de mai multe ori, dar n-am reuşit. Aşa cum v-am spus, el rezista chiar şi tepafonului, care este arma noastră cea mai puternică. Din asta rezulta ca Frabato este aliat cu cele mai puternice forte. De vreme ce sunt cel mai mare duşman al lui, n-am nicio îndoială ca Frabato a influenţat tragerea la sorti cu puterile sale magice, aşa încât să iasă, eventual, numărul meu.

Mulţi dintre voi aţi fost prezenţi la demonstraţiile prin care dovedea public ca poate influenta fiinţele umane prin puterea voinţei sale la orice distanta şi ca poate să şi le aducă la picioare”.

Marele Maestru se opri şi privi de jur-împrejur, în aşteptare. Mulţi aprobau ceea ce a spus dând din cap, pentru că fuseseră la demonstraţiile la care se referea. Când Marele Maestru văzu ca ei arata simpatie pentru el, prinse curaj şi continuă:

„Dragii mei fraţi, vă rog să consideraţi că sunt singurul care încerc insistent să-l distrug. De aceea, eu sunt sigur ca a influenţat-o azi pe Eli să scoată numărul meu din urna! Pentru acest motiv întemeiat nu pot accepta alegerea”.

După aceste cuvinte, tăcerea a fost împrăştiata de

murmure de nemulţumire; cu excepţia Marelui Maestru, fiecare din sala ar fi renunţat bucuros la alta tragere la sorti.

Fratii Lojei au realizat, fără îndoială, ca doar laşitatea şi agonia l-au împins pe Marele Maestru la un astfel de pas. Contradicţie deschisa, oricum, nu era posibila, pentru ca în regulamentele Lojei era prevăzut ca Marele Maestru putea cere ca tragerea la sorti să se repete de trei ori. Aceasta era ceva care rar se întâmpla şi a avut loc numai de două ori în cele două secole în toate cele 99 de Loje. Marele Maestru a rămas credincios speranţei ca el ar putea să evite soarta încă o dată. Oricum, fiind un candidat la moarte a pierdut dreptul de a conduce Loja. Potrivit statutului, Secretarul a fost promovat în funcţia de Mare Maestru şi preşedinte. De aceea, acesta din urma s-a adresat adunării:

„Dragii mei fraţi, spre regretul nostru, Marele Maestru a fost afectat de aceasta tragere la sorti. El a condus Loja noastră mulţi ani şi şi-a câştigat stima noastră. Aşa cum ştiţi, el are dreptul să ceară ca tragerea la sorti să aibă loc de trei ori. Explicaţia sa ca Frabato a transferat sentinţa la moarte asupra persoanei sale prin puterea magiei este destul de clara pentru noi. Va sugerez ca la a doua tragere la sorti trebuie luate anumite precauţiuni, deoarece avem la dispoziţia noastră forţele cu ajutorul cărora orice influenta a lui Frabato să poată fi eliminata. Este hotărât ca înainte de tragerea următoare fiecare membru să rotească urna de trei ori. Cine este pentru, să ridice manai”.

Toţi membri au răspuns la aceasta cerere şi chiar Marele Maestru, speriat de moarte, a ridicat mana dreapta. Această a doua tragere la sorti apasa greu pe sufletele tuturor fraţilor Lojei; chiar dacă Marele Maestru avea dreptate, oricare dintre ei putea fi afectat.

„Propunerea a fost acceptată în unanimitate”, a continuat secretarul. „Vă mulţumesc pentru înţelegerea pe care aţi arătat-o fata de Marele nostru Maestru. Urmează acum să găsim, cu ajutorul mediumului nostru, dacă

Frabato exercita vreo influenta asupra Lojei noastre în acest moment. Frate H., mergi din nou la custodele Soreil". Fratele care a fost desemnat să îndeplinească aceasta sarcina a părăsit sala şi, după scurt timp, s-a reîntors cu fata. Secretarul, care nu era numai un magician neutru, ci şi un diplomat foarte iscusit, a urat bun venit fetei, spunând:

„Dragă Eli, trebuie să-ţi cer scuze pentru că te deranjam la această oră târzie, dar avem nevoie încă o dată, urgent, de ajutorul tău. Au apărut câteva probleme pe care trebuie să le rezolvam cu ajutorul tău. Noi îţi vom compensa deranjul tău printr-un onorariu dublu".

Deşi Eli era familiarizata cu ce o înconjura, i se păru ca o stare sufletească rău prevestitoare, ciudata a umplut sala.

În ciuda acesteia ea a răspuns în felul ei natural: „Nu mă supar pentru faptul că este deja foarte târziu. Primind o astfel de răsplata buna sunt bucuroasa, natural, să vă ajut".

O canapea a fost adusa repede în mijlocul sălii şi Eli s-a întins bucuroasa pe ea, deoarece ea era familiarizata cu astfel de proceduri.

Acum, cei 21 de fraţi au format un cerc în jurul lui Eli şi Secretarul a adormit-o pe fata într-un somn hipnotic adânc, prin puterile sale magice. Apoi, el a trezit starea clarviziunii în ea şi i-a dat următorul ordin: „Acum, spiritul tău să-l viziteze pe Frabato şi apoi să-mi spună ce face el în acest moment".

După o scurtă ezitare, Eli a descris în puţine cuvinte, ca Frabato făcea anumite experimente. Ea a negat fără doar şi poate întrebarea Secretarului dacă Frabato a exercitat vreo influenta asupra sa. Aceste informaţii fiind date, emoţia în sala a crescut, pentru ca fraţii au crezut acum ca afirmaţiile Marelui Maestru au fost astfel infirmate. Secretarul Le-a spus să fie calmi. Marele Maestru a luat loc în scaunul său, arătând foarte palid, cunoscand destul de bine ca valurile emoţiei au fost direcţionate către el. Deodată, s-a ridicat şi a ţipat în sala:

„Frabato va influenţează pe toţi! şi dacă nu face aceasta el însuşi, a trimis aceasta fiinţa, din care are mii la dispoziţia sa!”

Afirmaţia ca Frabato are mii de fiinţe spirituale la dispoziţia sa, pe când fiecare membru al Lojei FOGC avea numai un singur spirit servitor, nu numai ca a surprins pe cei prezenţi-in mod considerabil, dar a crescut mult neliniştea în sala.

Marele Maestru a devenit conştient de faptul că a făcut o greşeală. În schimb, în loc să-l umilească pe Frabato, s-a umilit pe el însuşi, în propria sa Loja. Epuizat, şi-a rezemat capul în mâini, murmurând în disperare: „Nervii mei sunt toţi loviţi, nu pot continua prea mult”.

Secretarul i-a admonestat tare şi energic, cerându-le să fie liniştiţi şi a reuşit să calmeze adunarea. Cei 21 de fraţi erau încă în cerc, în jurul fetei adormite, când Secretarul s-a adresat din nou cu o voce pătrunzătoare:

„Când te vei trezi, vei fi libera de orice influenta. Nicio putere din lume nu va fi capabilă să te influenţeze, nici conştient, nici subconştient. Nicio fiinţa străina nu va putea să-ţi mişte mâinile, tu vei putea să executi totul potrivit voinţei tale proprii”.

În gândurile sale el a citat apoi patru forte negative ale elementelor în colţurile sălii, ca suporteri ai lor, prin care s-a dat o mai mare protecţie împotriva oricărei influente. Vizibili numai ochiului spiritual, aceşti printi negativi ai elementelor priveau ceremonia. Formulele de evocare a prinţilor elementelor erau cunoscute numai de Marele Maestru şi de Secretar. După ce s-a terminat evocarea, el era sigur ca Loja fraţilor era complet protejata împotriva oricărei influente străine şi ca numai cea mai înaltă Providenta Divina ar putea acum revendica influenta LUI.

Numărul Marelui Maestru a fost pus într-un plic nou şi plasat înapoi în urna. Fratii formând cercul au repetat formula magica în minţile lor, formula care era necesară pentru eficacitatea cercului magic. Secretarul a trezit apoi mediumul prin formula corespunzătoare şi fata, parand

uluita de fetele stoarse ale fraţilor care o înconjurau, a devenit conştienta ca în timpul somnului sau ceva neobişnuit s-a petrecut.

Secretarul a legat acum personal mediumul la ochi, a condus-o spre urna şi a rugat-o să scoată un alt plic. Eli, calma, a ajuns la urna şi a scos un plic. O linişte mormântala s-a lăsat în sala şi fiecare privea fix plicul fermecat.

Secretarul a luat plicul şi l-a pus pe masă. Apoi a dezlegat-o pe Eli de bandajul care-i acoperea ochii şi a condus-o afară din sala. l-a oferit un loc într-o cameră adiacenta şi a rugat-o să aştepte liniştita acolo un sfert de oră, deoarece este posibil ca ajutorul ei să fie necesar încă o dată.

Întorcându-se în sala, a deschis repede plicul fatal cu mâinile tremurânde şi a scos afară din el numărul. A fost numărul unu, din nou. Un geamăt de durere a ieşit din pieptul Marelui Maestru, pentru ca acum se considera irevocabil pierdut, în timp ce un alt frate a avut un oftat de uşurare. Toate dubiile au fost şterse, sentinţa la moarte a fost în realitate data cuiva care a fost ales. Influenţaţi de aceste evenimente, unii dintre fraţi erau plini de remuşcare. Fratii au privit expectativ la Marele Maestru care trebuia să accepte sentinţa.

Acesta, însă, a ţipat în agonie: „Imposibil! Nu cred că aceasta pedeapsa este reala! Ceva este orientat aici împotriva mea personal, pentru a mă distruge!”

„Chiar dacă Frabato nu face aceasta el însuşi, el are forţele la dispoziţia sa, care au început totul! îmi cer dreptul pentru o a treia tragere la sorti. Numai după aceea voi dispare eu însumi!”

Cea de a treia tragere la sorti trebuia aprobata de majoritatea fraţilor Lojei. Secretarul s-a ridicat să vorbească: „Este dreptul comandantului să ceară o a treia tragere. Oricum, aceasta, ar putea fi prevenita, dacă nu exista majoritatea simpla a voturilor. Vă rog să aveţi în consideraţie ca o respingere va cauza un dubiu sever în adevărul unei asemenea trageri, în adevărul statutelor

Lojei noastre. Cei care sunt de acord cu cea de a treia tragere să ridice mana”.

Evenimentele dramatice ale după-amiezii au răscolit sufletele multor fraţi. Teama pierderii capului propriu şi speranţa ca pedeapsa va fi confirmată şi a treia oară au provocat fiecăruia o luptă violenta. După câteva minute, 60 dintre fraţi au ridicat mâinile pentru a treia tragere la sorti şi soarta şi-a spus cuvântul.

În timpul pregătirilor pentru a treia tragere, Marele Maestru s-a ridicat în picioare brusc şi a ţipat în sala, ca şi când ar fi fost în afara simţurilor sale: „De această dată voi trage la sorti propria mea soarta, pentru ca nici Frabato, nicio alta forţa din lume nu mă poate influenta!”

După aceste cuvinte spuse, Secretarul s-a grăbit să plătească lui Eli şi s-o scoată din încăpere, pentru ca prezenta ei viitoare nu mai era necesara.

După ce s-a întors în sala, Secretarul – încă o dată – a pregătit urna pentru ultima tragere. Deşi toţi membri Lojei s-au grăbit să învârtească de trei ori urna, mulţi din ei păreau să aştepte sfârşitul procedurii.

Când urna a fost gata, Secretarul a legat la ochi pe Marele Maestru cu acelaşi bandaj cu care fusese legat mai devreme mediumul. Din nou, liniştea fără suflare a cuprins sala. Marele Maestru, înfierbântat, a scormonit plicurile. Apoi a apucat un plic şi l-a scos afară din urna. Cu mana tremurând, a desfăcut plicul şi a scos din el numărul.

Era din nou numărul un.

Ca hipnotizat, el privea fix la număr; din nou, fata deformată a demonului a răsărit în faţa sa şi un ras batjocoritor i-a umplut urechile. Inconştient, s-a prăbuşit pe podea.

Fratii l-au luat pe Marele Maestru şi l-au dus în camera adiacenta, lasându-l să se odihnească pe canapea fără a lua cu el ceva. În final, el şi-a pierdut poziţia de Mare Maestru şi preşedinte al Lojei şi acum nu era nimic altceva decât un candidat la moarte.

În una din viitoarele sesiuni, Secretarul urma să fie numit oficial Marele Maestru al Lojei, în timp ce, cel mai

apt frate, avea să devină Secretar.

Ultimele ore, cu evenimentele lor tragice şi dramatice, au produs o mare impresie asupra tuturor membrilor, pe care nu vor trebui să le uite toată viaţa lor. Un asemenea eveniment nu-şi amintea nimeni dintre fraţi, deşi unii dintre ei erau de mulţi ani în Loja.

Noul Mare Maestru a anunţat o pauză de o jumătate de ora, timp în care sala s-a golit. Mulţi membri au dorit să respire aer curat şi au mers în parc pentru a discuta evenimentele în grupuri mici. Alţii au încercat să se liniştească la bufet.

În vremurile preistorice multe fiinţe umane au fost sacrificate lui Dumnezeu. Acesta era, de asemenea, cazul şi în acest incident, cu excepţia faptului că mijloacele prin care a fost făcut erau adaptate zilelor noastre. Era prevăzut în statutul Lojei ca un membru trebuie să fie sacrificat de demonul şef în fiecare an. Deoarece sentinţa la moarte nu depindea de durata de când erai membru, putea să afecteze pe oricare dintre fraţi, indiferent dacă acesta abia devenise membru sau dacă el era membru de mai mulţi ani. Gongul a sunat, anunţându-i pe fraţi să se întoarcă în sala. După ce fiecare şi-a ocupat locul, noul preşedinte s-a ridicat şi s-a adresat adunării, spunând:

„Dragii mei fraţi, astă-seară a trebuit să decidem asupra victimei pentru Dumnezeul Lojei noastre. A fost o mare victima, pentru ca noi am pierdut pe Marele nostru Maestru în persoană. În ciuda acestui fapt, eu cred că toţi putem merge acasă în aceasta după-amiaza cu convingerea că nu este posibila nicio frauda când tragem la sorti victima noastră anuală. Chiar dacă toate activităţile Lojei noastre se sprijină pe înşelăciune şi minciuna, nu exista nicio înşelătorie posibila la aceasta tragere la sorti. Tragerea de azi ne-a arătat ca regulamentele Lojei sunt supervizate de marile, nemiloasele forte ale sorţii. Meritele fostului nostru Mare Maestru nu vor fi însă diminuate de purtarea lui şi numele lui va rămâne printre membri onorabili din istoria Lojei noastre.

Potrivit statutului Lojei, fraţii care părăsesc loja

trebuie înlocuiti cu alţii noi. Astăzi noi vom completa numai numărul meu. Fratele F. a pledat pentru unul din prietenii săi şi ne-a asigurat ca garantează loialitatea şi discretia candidatului cu propria lui viaţa. Un nou membru va fi adus în locul fratelui Silesius în una din întrunirile noastre viitoare. «Vă rog, frate F., aduceţi-l înăuntru pe prietenul dvs!»”.

Un membru din cerc s-a ridicat şi a plecat din sala, pentru ca să se reîntoarcă, după câteva minute, cu un bărbat tânăr pe care l-a prezentat ca fiind prietenul său.

Noul Mare Maestru a dat mana cu el şi i-a urat bun venit în numele Lojei. S-a scuzat pentru perioada lunga, cât a trebuit să aştepte arătând ca neprevăzute complicaţii, cu anumite ritualuri, au determinat aceasta întârziere.

Străinul deja fusese de acord cu condiţiile de admitere amintite înainte, în aceeaşi zi, aşa ca el, simplu, a fost pus să depună jurământul, apoi i s-a dat un nume şi un număr. Deoarece Marele Maestru a luat numărul unu, noului membru i s-a dat numărul doi şi numele „C”…

După ce „C… a depus jurământul prin promisiunea convingătoare a respectării statutelor Lojei, o fiinţa demonica i-a fost desemnata, în vederea realizării dorinţelor sale. El a fost instruit asupra metodelor de lucru cu aceasta fiinţa şi a selecţiei cărţii lui de activităţi. I-a fost dezvăluita o formula pe care putea s-o folosească în combaterea telepatiei şi a practicilor magiei negre. El a fost, de asemenea, informat despre numele de Loja al altor fraţi, însă nu şi despre cel civil al lor. În interiorul Lojei erau folosite numai numele speciale.

După ceremonia de admitere a noului frate „C”, Marele Maestru a închis sesiunea. Era trecut de miezul nopţii, de aceea cercul s-a împrăştiat repede, lăsând în urma numai pe Marele Maestru care trebuia să facă rapoartele Lojei. Când şi-a terminat activitatea, acesta a mers în camera în care fusese dus fostul Mare Maestru după condamnare. Spre marea lui surprindere, acesta era încă întins pe canapea, jumătate inconştient şi incapabil să

plece fără ajutor. Deoarece noul Mare Maestru era de profesie medic, a rezolvat problema în felul său. El a mers repede după geanta sa cu echipamente medicale şi i-a făcut o injecţie puternica, pentru circulaţia sângelui, care I-a pus pe picioare în câteva minute. Marele Maestru a însoţit victima complet deprimata la maşina sa. şoferul a tresărit la vederea celor doi, căci adormise ca urmare a perioadei lungi de aşteptare. A deschis repede uşa maşinii pentru şeful său. Membrii Lojei şi-au spus „la revedere" unul altuia şi fostul preşedinte al Lojei, s-a lăsat să cadă pe perna de sprijin din spate. Apoi uşa a fost închisa şi maşina a pornit în noapte. Noul Mare Maestru a urmărit tot timpul maşina cu ochii. În cele din urmă s-a întors acasă, a închis cu atenţie toate uşile şi s-a culcat.

După o oră de călătorie, Marele Maestru deposedat al Lojei FOGC a sosit la vila sa. A fost condus în casa de către şofer, care a trebuit să-l susţină, deoarece îi era rău şi avea o stare apatica. Întrebărilor şoferului pentru aceste dispoziţii, el i-a răspuns printr-o mişcare defensiva a mâinii, după care servitorul a dispărut repede şi în linişte. Slăbit şi obosit, Marele Maestru a mers în camera sa de lucru şi s-a întins pe canapea. Nu putea să se gândească la somn, ochii lui erau permanent fixaţi, fără expresie, pe tavan. Ca într-un film, cele mai importante evenimente din vata îi treceau prin faţa ochilor. Imagini de defăimare, frauda, minciuna şi crima. Durerile usturătoare ale simţului etic au fost necunoscute lui pentru o lungă perioada. Chiar viitorul sau necunoscut ca servitor al demonilor nu a fost suficient să dea gândirii sale o direcţie pozitiva. Din contra: furia şi ura pentru orice fel de forţa pozitiva l-au ţinut prizonier şi l-au condus într-un mod care era posibil numai magicienilor negri.

Cu ce blesteme s-a împovarat singur, numai pentru a aduna bunuri pământesti! Acum, trebuie să lase totul în urmă, pentru ca el ştie legile spirituale, ştie că nu exista salvare în această situaţie: nu exista şansa scaparii de demoni. Distrat, s-a sculat, şi-a turnat puţin vin în pahar, a luat puţina pulbere dintr-un mic dulap şi a aruncat-o în vin.

Apoi, a ridicat paharul cu mana tremurând, pentru ca un ras batjocoritor părea sa umple camera. S-a simţit zăpăcit şi a-golit paharul dintr-o înghiţitura. A stat acolo, înspăimântat, privind în gol. Apoi, paharul i-a căzut din mână şi s-a spart pe podea. S-a balabanit şi apoi s-a prăbuşit pe podea, nemişcat. Otrava îşi făcuse efectul.

Astfel, viaţa magicianului negru S… s-a sfârşit, executat de propriile-i mâini.

Capitolul VII

Din nou un spectacol emoţionat. Publicul fusese martorul misterioaselor experimente magice. Apoi „timp de două ore, Frabato răspunsese întrebărilor reporterilor şi ale celor interesati. Era bucuros ca agitaţia se terminase şi ca, în sfârşit, se putea întoarce la hotel. Era trecut de miezul nopţii când intra în camera şade la hotel. Nu mult după aceasta, se trânti pe pat, obosit şi extenuat, să profite de odihna pentru tot restul nopţii. Lucru neobişnuit, nu putu adormi, în ciuda oboselii. De câteva ori îşi schimba poziţia, dar fără niciun rezultat. Chiar când încerca încă o dată să se relaxeze, voind să se desprindă de gândurile sale, simţi în camera o forţa stranie. Un nor cenuşiu capăta contur în mijlocul camerei, devenind din ce în ce mai luminos în centrul său, răspândind în jur scântei de lumină. Aceste raze formau multe şi diferite cercuri în camera şi străluceau în toate culorile curcubeului, un amestec al tuturor culorilor, ca un caleidoscop. Pe măsura ce lumina din interiorul norului devenea mai puternica, se distingea şi un murmur. Frabato, fiind iniţiat în toate practicile magice posibile, îşi îndrepta ochiul sau clarvăzător spre apariţie şi îşi dădu seama că o fiinţa foarte importanta din lumea spiritelor, binecunoscuta lui, îşi anunţa vizita. Avu un presentiment ca aceasta vizita are un motiv deosebit, căci altfel niciun spirit nu s-ar fi arătat ia acea ora fără a fi evocat de el. În afară de aceasta, spiritul s-a conturat singur folosind puterea proprie, când, în mod normal, o astfel de materializare are loc numai cu ajutorul unei fiinţe umane.

Înaintea ochilor lui Frabato norul luminos lua forma

unei fiinţe spirituale. Aceasta îşi îndrepta privirea strălucitoare către el, adresându-i-se cu o voce grava”:

„Frabato, eşti în pericol! Trebuie să părăseşti aceasta tara, mâine, înainte de prânz. Prin minciuna şi defăimare, duşmanii tai te acuza de trădare. Aceasta suspiciune politica îţi pune viaţa în pericol. De aceea, trebuie să acţionezi rapid. Un ordin de arestare a fost deja emis pentru tine. Nu ai alta şansa de scăpare, o luptă deschisă este fără sens. Lasa tot ce îţi aparţine şi grabeste-te să scapi. Te avertizez!”

Ultimul cuvânt a sunat ca spus de la mare distanţă. Fiinţa se topi ca într-o ceata de lumina, care, apoi, se împrăştie încet. În camera se făcu din nou întuneric, numai un miros plăcut rămase în urma vizitatorului neobişnuit. Frabato era complet treaz şi conştient. Îşi dădea bine seama ce însemnau toate acestea şi, fără nicio îndoială, cuvintele de avertizare se bazau pe purul adevăr.

Înainte de a-şi face planurile de evadare, nu uita să se înconjoare complet cu Akasha, astfel ca gândurile şi planurile sale să rămână invizibile în lumea spirituală. În caz contrar, duşmanii săi ar fi putut citi planurile sale cu ajutorul unui medium sau al vreunei alte fiinţe. Secretul completei izolari şi al ştergerii oricărei scrieri în principiul Akasha nu era cunoscut de duşmanii săi. Numai câţiva oameni de pe pământ, aparţinând „Frăţiei Luminii”, ca Frabato, ştiau aceste secrete şi aplicarea lor practica. Apoi, Frabato îşi plănui scăparea. Nu era uşor pentru el să lase tot ce construise în ultima vreme în această ţară. Situaţia necesita salvarea vieţii sale şi, de aceea, toate bunurile şi avantajele trebuiau uitate. Era absolut necesar să-şi ia măsuri de precauţie, deoarece ştia metodele pe care le foloseau duşmanii săi.

Trebuia să fie cu un pas înaintea lor şi să acţioneze înainte de a fi prea târziu. În mintea sa planul era gata înainte de revărsatul zorilor. Se întinse în pat să se odihnească puţin, gândindu-se în ce mod ar putea recupera somnul pierdut.

Frabato se trezi la ora şapte, se spala cu apa rece ca

să pară proaspăt şi odihnit. În timp ce se îmbraca, observa ca arata, într-adevăr, ca şi cum ar fi dormit bine toată noaptea, îşi împarţi banii şi documentele prin buzunarele costumului. Apoi pleca spre restaurantul hotelului pentru masa de dimineaţa. Se aşeza la o masă şi comanda micul dejun. Îşi propuse să facă o vizita directorului hotelului, în biroul acestuia, însă n-a mai fost nevoie, deoarece, condus de soarta buna, directorul intra chiar atunci în restaurant. Frabato îl saluta din cap şi îl invita sa ia loc la masa lui. Directorul, care era un domn prietenos şi îndatoritor, incantat, dădu mana cu el:

„Bună dimineaţa! Aţi dormit bine, domnule? Cum va place hotelul nostru? Pot face ceva pentru dumneavoastră?” Cum directorul luase loc în faţa sa, Frabato răspunse liniştit, fără nicio tresărire:

„Sunt foarte mulţumit de ospitalitatea dumneavoastră, de mâncarea şi personalul hotelului. Puteţi fi sigur ca voi recomanda hotelul dumneavoastră de câte ori mi se va ivi prilejul. După cum ştiţi, intenţionez să stau la dumneavoastră încă o noapte şi vă rog, cu amabilitate, să primiţi ceva bani în avans, ca să nu am prea mare datorie la dumneavoastră”.

Spunând aceasta, scoase portmoneul din buzunarul de la piept şi îi dădu directorului banii. Când acesta îi spuse ca nu trebuia să se grăbească, Frabato îl convinse iscusit să accepte. La scurt timp, directorul se întoarse din biroul sau cu o chitanţa şi i-o dădu lui Frabato. Era obişnuit cu cele mai ciudate obiceiuri ale oaspeţilor săi, aşa ca nu i s-a părut nimic deosebit. De când se întâmpise ca unii să plece din hotel fără să plătească nu-i displăcea să primească plata în avans. În afară de asta, prezenta unui artist, care devenise renumit în aşa scurt timp, fusese astfel asigurata. şi se simţea foarte onorat de acest fapt.

Luând chitanţa, Frabato spuse:

„Dumneavoastră ştiţi că sunt întotdeauna asediat de reporteri şi fel de fel de oameni. Am aranjat o întâlnire cu prietenul meu şi va trebui să ajung la cafeneaua de lângă turnul oraşului. Voi fi înapoi în aproximativ două ore. Dacă

cineva doreşte să mă vadă între timp, vă rog spuneţi-i unde sunt”.

Directorul nu avu nicio bănuiala şi îl asigura de tot sprijinul. Frabato pleca şi, imediat după aceea, dispăru în aglomeraţia oraşului. Îmbrăcat numai în costum, fără pălărie şi pardesiu, hoinari câtva timp pe nişte străduţe, înainte ca, în final, să-şi îndrepte paşii către o staţie de taximetre, unde era bine cunoscut. Câteva taxiuri aşteptau, şoferii lor fumau şi discutau cu însufleţire. Frabato spuse destinaţia călătoriei sale şi unul dintre şoferi îl pofti în maşina şi plecară. Ajunseră la destinaţie după aproximativ trei kilometri. Frabato plăti cursa şi se amesteca din nou în mulţime. ştia o alta staţie de taximetre aproape de strada pe unde o luase şi se îndrepta spre ea.

Era o singură maşina staţionată şi el îi ceru şoferului să-l ducă la gara principală, unde dispăru în sala de aşteptare, de unde privea taximetrele din piaţa din fata garii. Nu văzu pe nimeni bănuitor aşa că alese un taxi particular, o maşina mare cu motor cu şase cilindri. După ce se instala, scoase o bancnota de 100 mărci din buzunar şi o dădu şoferului, spunându-i:

Trebuie să ajung repede la frontiera. Am primit o telegramă ca tatăl meu este pe moarte, aşa încât doresc să ajung cât mai grabnic acasă. Pentru fiecare kilometru pe care îl parcurgi mai repede decât ţi se permite, plătesc dublu”.

Fata aspra a clientului sau şi bancnota l-au convins pe şofer imediat. În cel mai scurt timp ei pornira către frontiera. şoferului nici prin cap nu-i trecea că ar fi vorba de o fugă. În timp ce Frabato se îndrepta spre frontiera, doi domni intrară în hotelul din Dresda, unde se ştia că locuieşte şi întrebară la recepţie dacă l-a văzut cineva pe Frabato. Au fost informaţi ca Frabato va fi înapoi aproximativ la 10.30 a.m. Cei doi domni n-au intrat în restaurant, ci s-au plimbat prin fata hotelului pana s-a făcut ora sa vina Frabato. Cei doi vizitatori deveniră foarte neliniştiţi. Ei spuseră ca doresc să-l vadă pe directorul hotelului, şi-au scos legitimaţiile, prezentându-se:

„Departamentul Investigaţiilor Criminalistice! Ne puteţi da vreo sugestie despre locul unde ar putea fi Frabato?”

Directorul, care la început fu şocat, se simţi oarecum uşurat când auzi ca îl cauta pe Frabato.

„Domnilor”, spuse el, „Frabato nici nu bănuieşte ca dumneavoastră îl cautaţi. În aceasta dimineaţa şi-a plătit camera, în avans, pentru încă o noapte, maşina sa este în garaj, hainele şi costumele, în camera sa. A spus că va merge la cafeneaua de lângă turnul oraşului. Cu siguranţa întârzie, va fi aici dintr-un moment într-altul. Cei doi domni mulţumira directorului şi îi lăsară un număr de telefon, rugându-l să-i sune imediat ce Frabato se va întoarce. Apoi părăsira în graba hotelul. Cei doi ofiţeri de poliţie încercară apoi să afle de la personalul cafenelei de lângă turnul oraşului dacă Frabato a fost pe acolo. Suspectându-l de fuga peste graniţa, ofiţerii informară biroul poliţiei şi, în scurt timp, un număr mare de ofiţeri a fost trimis să cerceteze în diferite staţii de taxi eventualele urme lăsate de Frabato. Curând ei au obţinut o informaţie despre Frabato cu ajutorul fotografiilor şi a descrierilor. Această informaţie nu i-a putut însă conduce pe urmele persoanei pe care o cautau. Posibilitatea ca suspectul să scape deveni astfel evidenta pentru poliţie.

Era 11.30 a.m., când Frabato ajunse la graniţa, după o cursă primejdioasa. Îi mulţumi calduros şoferului, îi plăti dublu costul călătoriei şi o porni spre staţia de frontiera, oarecum liniştit.

Trecu graniţa fără întârziere. Fiindcă nu avea bagaje, nu fuseseră necesare formalităţi deosebite. şoferul taxiului lasa motorul maşinii să se răcească şi se întoarse mulţumit pe scaunul său şi îşi aprinse o ţigară. Ar trebui să aibă pasageri ca acesta în fiecare zi, reflecta el.

Frabato tocmai pleca de la punctul de frontiera a ţării natale, când o voce se auzi în difuzorul din partea germana a frontierei:

„Atenţie! Atenţie! Către toate punctele de frontiera ale REICH-ului german. Artistul Frabato, care încearcă să

scape de autorităţile germane trebuie să fie arestat imediat. Se presupune ca foloseşte un taxi pentru a fugi peste graniţa”.

După aceste cuvinte a urmat o descriere amănunţita a lui Frabato.

Cu un oftat de uşurare, Frabato porni spre oraşul de la frontiera. A scăpat ca prin urechile acului, dar a reuşit. Viaţa sa era salvata, fiindcă în ţara lui natală era în siguranţa. El a avut încă o dată de contracarat un plan pus la cale de Loja FOGC. În orice caz, a pierdut tot ce avea şi trebuia să se adapteze la schimbările din viaţa sa. Nu avea bani suficienţi, dar spera să se descurce câtva timp. În timp ce servea masa de prânz într-un restaurant al oraşului mic de la frontiera, el derula încă o dată filmul a tot ce se întâmplase în cele câteva ore care trecuseră, în timpul cărora el a scăpat de la moarte sigura. Frabato mulţumi Providenţei Divine pentru salvare. O oră mai târziu un tren expres l-a adus în capitala ţării sale.

Capitolul VIII

De cum se trezi în camera sa de la hotel, pe Frabato îl cuprinse îngrijorarea pentru momentele istorice cu care omenirea se confrunta.

Neputinţa oamenilor de a gândi binele şi de a acţiona în virtutea lui era o trăsătura generală. Persecuţia politică, tortura şi crima erau la ordinea zilei şi generau numai distrugere. Ochii săi spirituali au întrevăzut prin Akasha evenimentele ce aveau să urmeze, dar legile stricte ale tăcerii nu-i permiteau să facă cunoscute lucrurile în public. Chiar şi destinul sau urma sa ia un curs tragic, dar nu-i era permis să-l influenţeze prin forţa sa magica, deoarece legea Karmei era obligatoriu de respectat pentru orice fiinţa din univers.

Se consola cu faptul că Providenta Divina va asista la tot ce i se va întâmpla rău. ştia că este protejat de „Fratii Luminii” pentru a-şi îndeplini cu succes misiunea sa pe pământ. Pentru a se elibera de gândurile sale negre, el se refugie pentru câteva minute într-o meditaţie adânca. Apoi făcu o baie şi în scurt timp părăsi hotelul destul de

înviorat.

Locuitorii acestei metropole păreau să-şi fi făcut din „agitaţie” şi „graba” sloganurile lor, pentru ca, pe multe străzi ale oraşului era deja, la acea ora, o agitaţie cumplita.

Frabato alese un restaurant de pe o străduţa liniştita unde îşi servi micul dejun. La o masă alăturata, trei domni purtau o conversaţie animata. Contrar obiceiurilor sale, lua un ziar din care să afle date despre locurile pe unde ajunsese.

Nu se grăbea fiindcă nu-şi făcuse niciun plan de viitor. În timp ce citea ziarul a auzit ceva din conversaţia vecinilor săi de la masa alăturata, în special pentru ca unul dintre ei îşi susţinea punctele de vedere destul de tare şi entuziast.

Deodată, atenţia sa fu reţinuta de faptul ca cei trei domni discutau despre metafizica şi spiritism. Îi privi mai atent, fără a fi însă observat şi fără să-şi folosească clarviziunea. Presupuse ca unul dintre domni era om de ştiinţa, iar ceilalţi doi păreau a fi oameni de afaceri. După ce asculta câtva timp părerile celor trei domni, Frabato nu-şi putu retine un zâmbet, deoarece, în tot ce spuneau erau o mulţime de confuzii şi idei greşite. Întâmplător, unul dintre domni se uita la Frabato şi îi observa zâmbetul reţinut. Pentru moment, el nu putu să-şi dea seama ce însemna zâmbetul său, dar presupuse ca ori domnul acela ştia mai mult despre subiectul respectiv decât el, ori acesta gândea ca imaginaţia Le-o luase razna. În final decise ca prima supoziţie era mai aproape de adevăr, înfăţişarea lui Frabato nu îngăduia nicio concluzie referitoare la persoana sa, fiindcă părea un om cât se poate de obişnuit.

Când se făcu o mică pauza în conversaţie, domnul care îl privise pe Frabato sopţi ceva la urechea celui de lângă el. Drept urmare, privirile acestuia se îndreptară spre Frabato şi apoi dădu aprobator din cap. Primul domn se ridica imediat de la masa sa şi se apropie de Frabato, spunând:

„Scuzaţi-mă că va deranjez, domnule, se pare că sunteţi expert în ocultism. Daţi-mi voie să vă invit să participaţi la conversaţia noastră. Numele meu este K... fabricant de instrumente optice”.

Frabato, din fire prietenos, accepta invitaţia cu plăcere. Se prezenta şi lua loc la masa celor trei domni. Domnul K... îi prezenta şi pe ceilalţi parteneri ai săi: domnul P... director de banca şi domnul G... doctor în chimie.

Profesorul nu putu să-şi stăpânească curiozitatea:

„Domnule Frabato, nu sunteţi cumva ocultistul şi clarvăzătorul despre care multe ziare au scris în ultimul timp? Dacă aşa stau lucrurile, trebuie să recunosc că este un mare noroc să vă întâlnesc aici”.

Frabato care ştia că nu va putea rămâne neobservat în acest oraş, dădu din cap aprobator spre profesor, zicând:

„Da, sunt cel despre care aţi citit în ziare. Sunteţi într-adevăr norocos să mă întâlniţi pentru ca, sincer vorbind, prezenta mea aici e pur întâmplătoare. Nu am avut în intenţie să mă amuz pe seama dvs., dar unele din punctele dvs. de vedere metafizice nu sunt deloc corecte”.

Desigur, domnii au dorit să ştie de ce Frabato ajunsese întâmplător în acest oraş. Acesta le spuse întreaga poveste şi, puţin şocaţi, ei îi promisera sa îl ajute dacă ar fi fost necesar. Fu invitat de fiecare din ei şi pentru că nu avea niciun program stabilit se decise să dedice următoarele trei seri noilor sale cunoştinţe. Una dintre seri trebuia petrecută la un mic festival, la care prietenii şi noile sale cunoştinţe fuseseră invitate. Frabato fu de acord, luând-o ca pe o şansă oferita de destin. Chiar găsi mai târziu atât de mult sprijin în acest cerc, încât reuşi să depăşească situaţia sa materiala precară.

Întâi, domnii îi puseră multe întrebări despre fenomenul ocult, la care Frabato încerca să răspundă cât se poate de clar. Oricum, el scoase în evidenta faptul ca multe cunoştinţe în acest domeniu pot fi explicate numai practic. În orice caz, ei realizară repede ca multe lucruri le

vedeau în mod greşit. După două ore, începură să discute problema destinului. Profesorul susţinea ca nu exista un destin predeterminat şi ca omul este arhitectul propriei sale vieţi. Deşi profesorul îşi susţinu punctul de vedere cu argumente plauzibile, Frabato rase zgomotos.

„Profesore”, spuse el, „acela care poate să-şi determine propriul destin trebuie să străbata o cale lunga în plan spiritual şi să ajungă la o maturitate certa în dezvoltarea sa spirituala, trebuie să capete un echilibru mental, psihic şi fizic, dacă doreşte să-şi ia în stăpânire destinul său. Dacă apreciaţi că aveţi aceasta maturitate şi că vă puteţi determina propriul dvs. destin, eu vă voi oferi o mică demonstraţie despre influenta destinului asupra omului”.

Se făcu o pauză st cei trei domni îl priviră pe Frabato fermecaţi. Se putea observa pe chipul profesorului că a fost deranjat, întrucât el fusese întotdeauna liderul grupului şi se simţi întrucâtva lezat. Lui Frabato nu-i scapa aceasta şi de aceea spuse binevoitor:

„Nu doresc să neg ca ştiţi multe din punct de vedere teoretic. Aţi citit mult, chiar în limbi străine, aveţi o bibliotecă bogata şi aţi publicat articole despre metafizica în diferite reviste străine care au impus numele dvs. Dar în ştiinţa ocultă exista o mare diferenţa între teorie şi practica”.

Profesorul fu complet surprins de cunoştinţele lui Frabato despre persoana sa şi, devenind curios, replica:

„Domnule Frabato, dacă ce spuneţi este adevărat, ar trebui să fiu foarte bucuros dacă ne-aţi demonstra influenta destinului”.

Adâncit în gânduri, Frabato privea ţinta înainte. Ochii săi păreau pierduti în neant şi capătara un aspect deosebit. Evident nu era concentrat asupra discuţiei sale din acel moment. Aceasta dura foarte puţin, apoi Frabato clipi din ochi ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un somn profund, zâmbi profesorului şi îi spuse:

„În acest rastimp, am privit viitorul dvs. cu ajutorul ochilor minţii. Printr-o mică întâmplare va voi dovedi

influenta destinului. Dacă dvs. reuşiţi să nu ajungeţi în apropiere de turnul oraşului la 12 p.m., în aceasta noapte, demonstraţi că puteţi să vă conduceţi destinul. Să aşteptam şi să vedem dacă sunteţi destul de puternic pentru a vă opune destinului dvs".

Chipul profesorului exprima ironie şi aroganta. El replica: „O să iau otrava şi tot n-o să fiu la turn la miezul acestei nopţi".

Frabato se făcu ca nu aude aceste cuvinte şi schimba subiectul discuţiei. Se reînnoiseră celelalte invitaţii, cu toţii mai baura un pahar de vin şi se despărţiră.

Profesorul G... părăsise restaurantul într-o stare neobişnuita. Lua un taxi spre casă. Fiind ce era, cerea mult de la viaţă, locuia într-o vilă somptuoasa şi avea o mulţime de servitori. Munca sa de cercetare era unul dintre motivele pentru care era singur, altul fiind acela că nu era foarte interesat de femei. Avea încă, când şi când, afaceri amoroase, dar dorea să fie liber şi nestingherit.

Ajungând acasă, găsi un teanc de corespondenta, dar răsfoi numai câteva scrisori. Trecu câteva adnotari pe câteva plicuri, dar amâna răspunsurile. Nu se putea elibera de proasta dispoziţie care îl copleşise cu puţin înainte de sfârşitul conversaţiei lor. N-ar fi admis niciodată ca orgoliul sau ofensat era cauza acestei stări rele. Ce fel de om era acest Frabato, gândi el, care era capabil să-i ofere atâtea detalii despre casa sa, fără ca acesta s-o fi vizitat vreodată?

„Acest Frabato nu va avea niciodată dreptate", îşi zise el, „îi voi dovedi ca eu pot să-mi conduc destinul. Voi face orice să nu plec de acasă la noapte".

Se decise să stea în pat toată noaptea, orice s-ar întâmpla. Ce satisfacţie ar avea să reusească, să demonstreze ca Frabato gresea. Stima sa ar creşte şi, în afară de aceasta, s-ar verifica corectitudinea şi incontestabilitatea concepţiei sale filosofice. Arunca o privire-pe ceas şi văzu că era ora 3 p.m. Aşa se explica faptul ca stomacul sau era atât de energic revoltat, fiindcă nici nu-şi luase prânzul. După ce mânca ceva, voi să se

concentreze asupra unui eseu pe care trebuia să-l trimită la o revistă străina. Cu toate acestea, nu putu să o facă; ceea ce spusese Frabato îl rodea ca un vierme şi îl făcea să se teamă că Frabato ar putea să aibă dreptate în final.

Era deja 5 p.m. şi gândurile profesorului erau încă dominate de spusele lui Frabato. Pentru a sfârşi cu aceasta tortura psihică, se urca în pat cu gândul să doarmă până a doua zi dimineaţa. Dar starea sa nu-i dădu pac6. Se răsuci nervos şi se zvârcoli în pat, în zadar, pentru că nu putea să adoarmă.

Deodată, un servitor bătu la uşă, anunţându-l ca un grup de binecunoscuţi artişti veniseră să-l viziteze şi ca aşteptau în hol. Profesorul G... avea prieteni şi printre artişti, fiindcă, în afară de activitatea sa academica, era şi critic de teatru.

Vizitatorii păreau să fi băut câteva pahare de vin înainte de vizita, pentru ca toţi erau într-o stare de totala buna dispoziţie.

Când servitorul s-a întors la ei spunând ca profesorul nu se simte bine şi de aceea se culcase mai devreme, ei nu se putura abţine şi navalira ca o furtună în camera lui G...

„Ce s-a întâmplat cu tine, bătrâne, că te-ai urcat în pat la această oră din zi? Nu eşti bolnav şi ai nevoie de o schimbare”, exclama unul dintre vizitatori. Era unul cunoscut pentru glumele sale, niciodată nu făcea economie de vorbe.

Artiştii vorbiră insistent profesorului, pana când reuşira să-l convingă sa se dea jos din pat. În timp ce se îmbraca, vizitatorii săi se instalara confortabil în sufragerie. Astfel ca profesorul nu putu să nu sacrifice câteva sticle de vin, întrucât se cunoştea cu acest grup de mulţi ani şi astfel fu obligat să-i trateze pe prieteni.

Glumetul grupului, care era de fapt un bun actor pe marile scene, povesti ultimele noutaţi cu atâta farmec, ca îl făcu pe profesor să uite de profeţia lui Frabato.

Actorul îşi termina poveştile şi, îndreptându-se către profesor, spuse:

„Draga prietene, trebuie să vii la teatru cu noi astăzi

pentru că este prima seara când se joacă o piesă, în care eu am rolul principal. Fiind critic de teatru nu poţi pierde acest spectacol”. Aproape ameţit de cele două pahare, profesorul accepta invitaţia prin înclinarea capului. El pregăti ceva pentru o gustare, fapt care incanta nespus pe oaspeţii săi. Veni apoi timpul să plece la teatru cu toţii. Două taxiuri mari au fost chemate să-i ducă la teatru, unde profesorul avea o lojă rezervată.

Spectacolul a fost un mare succes. Profesorul şi prietenii săi îl aşteptară pe actorul principal în culise. Când acesta sosi, îl felicitara entuziast, iar profesorul promise să scrie o cronica teatrala foarte bună.

După ce li s-au alăturat şi alţi actori, tot grupul pleca la cârciuma sa sărbătoreasca succesul.

Întrucât artiştii aveau un alt spectacol a doua zi, grupul se destrama treptat, în jurul orei 11.30 p.m. Actorul principal îşi lua rămas bun de la profesor în faţa cârciumii, adăugând: „Noapte bună, bătrâne, ia un taxi să ajungi repede acasă!”

Dar cum era sâmbătă noaptea, cluburile erau încă pline şi taxiuri nu se vedeau nicăieri. Profesorul G… îşi simţea capul greu după atâta băutura şi de aceea decise să meargă pe jos o bucată de drum, pentru a lua o gură de aer proaspăt. Cum strada principala era destul de aglomerata, o lua în jos pe o alta strada mai liniştita, să scape de agitaţia pe care a avut-o toată ziua. Mergea de-a lungul străzii complet absorbit de gânduri, în timp ce muzica razbătea prin ferestrele tavernelor şi cluburilor de noapte. Deodată, lângă cea mai apropiată cârciuma se isca o zarva mare. Un număr relativ mare de bărbaţi şi femei formau un grup compact. Din pura curiozitate, profesorul se apropie de ei şi văzu ca doi tineri, evident sub influenta alcoolului, se insultau reciproc şi începură chiar să se lovească. Din nefericire, profesorul interveni, spunându-le celor doi tineri să meargă mai bine acasă decât să se bată în stradă. Situaţia se schimba pe data, cei doi beţivi oprindu-se din lupta. Unul dintre ei începu să-l insulte pe profesor, care la rându-i, replica în cuvinte grele, după

care, cei doi beţivi începură sa se apropie încet de el, ameninţător. G… îi dădu o palmă unuia dintre ei, când acesta încerca să-l lovească. Cu aceasta scandalul izbucni: oamenii din jur s-au năpustit spre el, cel de-al doilea scandalagiu la fel şi începură să strige la profesor.

G… observa că nu are nici cea mai mică şansa, aşa ca ieşi repede din mulţime şi pleca de acolo aproape fugind. Beţivul care fusese lovit de profesor, scoţând un cuţit din buzunar, o lua la fugă după el. Gafaind, G… intra pe o stradă aglomerata sperand să întâlnească vreun poliţist, însă nu avu noroc.

De asemenea, G… era îngrijorat pentru viaţa sa, deoarece scandalagiul se apropia tot mai mult de el. Ajuns la capătul puterilor, profesorul dădu colţul străzii spre turnul oraşului când, deodată, Frabato îi apăru în cale.

„Ajută-mă!” striga profesorul cu ochii insapimantaţi, „vor să mă omoare!”

Frabato îl trase deoparte, adresându-i-se calm:

„Opreşte-te şi nu-ţi fie teamă!” Apoi, liniştit, ieşi în întâmpinarea scandalagiului care venea spre ei. Cu cuţitul încă în mâna scandalagiul părea dintr-odată paralizat. Apoi se întoarse şi dispăru la următorul colţ de stradă.

Frabato întorsese lucrurile în favoarea profesorului prin utilizarea unui cuvânt kabalistic. Se îndrepta apoi către profesor, care între timp îşi limpezise mintea, deşi încă mai tremura de spaimă. Bâlbâi ceva şi îi spuse lui Frabato:

„Dacă nu apăreai, acum eram un om mort!”

Frabato îşi îndrepta umerii, şi uitându-se la ceas, spuse:

„Draga profesore, tu încă nu-ţi dai seama că nu poţi să-ţi conduci destinul, altfel nu ar fi trebuit să fii aici la această oră. Lucrurile s-au petrecut aşa cum am prezis eu. Sper ca acum eşti convins ca cineva nu poate fi dirijorul propriului destin şi nici să ia totul sub control. Vei înţelege acum ca înainte de a fi capabil să faci asta trebuie să capeti aşa-numitul „echilibru magic”.

G… realiza înfrângerea şi spuse că îi pare rău că a

avut o astfel de comportare, blamându-şi propria aroganta.

Frabato îl conduse pe o stradă aglomerata şi îl invita sa bea o cafea sau un ceai pentru a-şi calma nervii.

Intrară într-un restaurant unde cânta o orchestra de ţigani şi unde Frabato alese o masa liniştita, într-un colţ al localului.

Înfăţişarea încrezătoare a lui Frabato îl linişti pe G... şi curând îşi regăsi stăpânirea de sine. Acum dorea să afle detalii şi, în timp ce serveau cafeaua, Frabato îi spuse ca el prevăzuse acest eveniment în Akasha. Ar fi fost posibil pentru el să oprească încăierarea înainte de momentul luptei, însă aceasta ar fi fost mai puţin convingător.

„Cât timp ai aşteptat la turn?" întreba G...

„Aproximativ cinci minute, răspunse Frabato, „pentru că am putut să te urmăresc cu ochii minţii şi să ştiu când vei ajunge acolo".

Profesorul G... era plin de admiraţie şi uimire şi continua să-i pună multe întrebări lui Frabato, la care acesta putu să răspundă detaliat. În final, cei doi au părăsit restaurantul, promiţându-şi unul altuia să se întâlnească din nou la K... seara următoare şi chema un taxi să-i conduca acasă. Se înserase şi toate pregătirile pentru petrecerea cea mare fuseseră făcute la vila lui K". proprietarul unei mari fabrici. Un număr mare de prieteni şi cunoştinţe ale lui K... toţi interesati de ştiinţele oculte, se adunaseră mai devreme. Frabato era cunoscut multor oaspeţi din ştirile din ziare şi erau foarte curiosi şi nerăbdători să-l cunoască personal.

K... telefonase lui G... în timpul zilei pentru a discuta despre evenimentele din noaptea precedenta. Profesorul fusese scurt la telefon, promiţând să ofere detalii în acea seară. Maşini, unele după altele, aduceau invitaţii la vila lui K... Gazda era foarte bucuroasa întotdeauna să fie centrul unui asemenea eveniment monden. Un grup mixt de industriaşi, scriitori, artişti şi reporteri se strânsese. La ora 7.30, K... ura bun venit oaspeţilor săi, anunţa ca domnul Frabato va sosi la ora 8.00 şi îl ruga pe prietenul sau G... să expună cate ceva din propria experienţa din

noaptea trecută. G... povesti întâmplarea cu lux de amănunte. Aceasta relatare mari considerabil starea de emoţie înainte de sosirea lui Frabato, pentru ca mulţi din cei prezenţi aveau de gând să-l roage pe Frabato să-i sfătuiască în unele probleme personale. Când, în fine, sosirea lui Frabato fu anunţata gazdei, se făcu dintr-odată linişte.

K... îl conduse pe Frabato înăuntru, îl prezenta în câteva cuvinte şi se aşezara la masa pentru a destinde atmosfera. Gazda nu intenţionase să facă economie: la dispoziţia oaspeţilor săi el pusese cele mai alese mâncăruri şi cele mai fine băuturi.

Frabato ocupase locul de onoare, în capul mesei şi folosi aceasta oportunitate pentru a privi neobservat pe fiecare dintre oaspeţi.

Când masa se termina, el îşi făcuse o idee despre cele mai multe dintre gândurile secrete ale fiecăruia, el însă lasa impresia că nu a fost interesat de niciunul dintre ei.

Acum, când cea mai interesantă parte a serii trebuia să înceapă, K... nu îndrăznea sa vorbească. Frabato se hotărî să-l salveze, se ridica mulţumind pentru invitaţie, lăudând excelenta ospitalitate şi exprimându-şi plăcerea de a remarca ca mulţi prieteni ai casei erau interesati de ştiinţele oculte.

K... fu plăcut impresionat de aceste aprecieri şi avu curajul să povestească cum îl cunoscuse pe Frabato.

Apoi, aproximativ o jumătate de ora, a trecut în conversaţii banale, iar unora dintre invitaţi deja le era teama ca nu vor putea să schimbe nici măcar un cuvânt cu Frabato în acea seară. În afară de aceasta, mulţi din ei aşteptaseră un fenomen ocult.

Frabato tocmai comandase o cafea şi, în timp ce amesteca zahărul, începu să vorbească:

„Doamnelor şi domnilor, cei mai mulţi dintre dvs., deja au auzit de oglinzi magice şi globuri de cristal. În afară de aceasta, un iniţiat este capabil să folosească orice lichid ca pe o oglindă magica, chiar dacă aceasta este o

ceasca de cafea neagra”. O actriţa tocmai voi să pună o întrebare, când Frabato îi făcu semn cu mâna să tacă încă puţin.

„Ştiu ca doriţi să mă întrebaţi dacă reprezentaţia de mâine va fi un succes fiindcă veţi juca un rol nou şi la repetitia generală aţi făcut câteva greşeli”.

Privi în ceasca sa de cafea foarte concentrat de parcă ar fi citit totul acolo. De fapt, suprafaţa neagra îi facilita o privire în viitor cu ochii minţii.

„Puteţi fi convinsa”, continuă el, „că va fi un mare succes, şi veţi primi multe aplauze”.

Actriţa fu surprinsă vadit şi realizând ca Frabato putea să-i citească şi cele mai ascunse gânduri, nu fu în stare să mai scoată un cuvânt. În orice caz fu foarte mulţumita de ceea ce auzise.

„Niciunul dintre dvs. nu trebuie să-mi spună un cuvânt”, continuă Frabato, „eu vă voi spune fiecăruia ce va frământa cel mai mult”.

Apoi se adresa foarte serios unui comerciant ce era prezent acolo:

„Pentru dumneavoastră, lucrurile nu stau bine deloc deoarece…

Era adevărat ca domnul căruia i se adresase semnase acel contract şi fu şocat de aceasta profeţie. Din nefericire, ceea ce Frabato spusese în acest caz, s-a adeverit mai târziu.

După ce trecuse rândul fiecăruia, o tânără era pe cale să mai pună o întrebare, dar Frabato îşi duse degetul arătător la buze, rugând astfel asistenta să păstreze linişte. Într-o clipă toţi făcură o linişte deplina şi-l priviră pe Frabato plini de interes.

Acesta din urma fixa cu privirea un colţ al camerei ca şi când ar fi aflat ceva excepţional acolo. Pentru câteva secunde el păru absent, apoi, respira adânc şi, întorcându-se către K… spuse:

„Draga prietene, n-a fost cinstit din partea ta să-ţi laşi singura sora în camera de sus. l-ai spus despre mine astăzi şi ea aşteaptă cu nerăbdare să-mi vorbească. N-ar fi

trebuit să-ţi fie jena să-ţi aduci sora alături de noi, boala nu este o ruşine. O văd pe sora ta plângând amarnic”.

Aceste cuvinte, evident, îl surprinseră pe K... foarte mult şi îl puseră în mare încurcătura. El admise că n-a vrut ca sora sa suferinda să fie printre musafiri pentru a nu crea situaţii neplăcute. Acesta fusese singurul motiv pentru aceasta decizie şi mărturisi că era destul de afectat, lucru care nu-i scapa lui Frabato.

Cum niciunul dintre cei prezenţi nu a avut de obiectat, a putut merge să-şi aducă sora chiar atunci.

Toată lumea fu de acord şi două doamne se oferira voluntar să o ajute să se îmbrace.

Astfel, K... se duse la sora sa împreună cu cele două doamne şi au găsit-o culcata în pat şi cu ochii plini de lacrimi.

Elen, sora lui K... (suferise o hemoragie cerebrala cu o jumătate de an în urmă şi de atunci i-au rămas paralizate membrele de pe partea dreaptă pentru totdeauna. Cei mai buni doctori au încercat să o trateze, dar nu s-a putut, deşi avea numai douăzeci şi trei de ani.

K... spuse surorii sale ce se întâmplase şi o ruga sa petreacă restul serii cu Frabato şi ceilalţi oaspeţi. Amintind starea neajutorată în care se afla, Helen, prima data, refuza. Dar când doamnele îşi oferira ajutorul, curiozitatea şi neprevăzutul o convinseră şi accepta să li se alăture.

Cum ieşi K... din camera, doamnele începură sa o îmbrace. Apoi fu transportata cu un cărucior în camera de jos şi toată lumea o saluta cu cordialitate.

Era extrem de incantata când văzu ca i s-a oferit locul de onoare, alături de Frabato.

Pentru a menţine petrecerea în forma, Frabato începu să povestească şi să comenteze câteva evenimente interesante pe care Le-a experimentat în numeroasele sale călătorii. Oaspeţii ascultau cu atenţie, dar, în sinea lor aşteptau plini de speranţa că vor urma şi alte dovezi ale facultaţilor magice ale maestrului. Frabato nu putu să nu observe aceasta, devreme ce gândurile tuturor acelor

oameni erau atât de transparente pentru ochii minţii sale. Fără a lasa să se vadă, el intrase deja în legătura cu destinul Hellenei K... Spiritul sau ruga Providenta Divina să-i permită vindecarea acestei femei. Ca de foarte departe, el primi răspunsul: „O poţi ajuta. Vindec-o”.

Frabato îşi întrerupse meditaţia. În timp ce toată lumea îl fixa cu privirea, el lua mâinile lui Helen şi o privi timp de câteva secunde. Ea adormi imediat. Se făcu o linişte mormântala în camera. După aproximativ două minute, Helen începu să respire adânc, pleoapele începură sa se zbată convulsiv, ca apoi să se trezească din nou. Frabato încă îi mai ţinea mâinile şi îi spuse calm:

„Eşti iar sănătoasa. Cum te simţi?”

Tânăra femeie privi împrejur, apoi, nehotărâta, şovăind, îşi ridica, braţul drept şi mişca degetele. Îşi îndoi şi întinse piciorul drept; nu putu să înţeleagă ce se întâmplase, dar ce fericita era!

„Îţi poţi folosi din nou ambele picioare”, spuse Frabato zâmbind. Când ea se ridica, încă nesigura în mişcări, Frabato o susţinu de braţ şi o ajuta să facă primul pas. Apoi, ea paşi singura, cu grijă, temându-se ca nu cumva să revina la starea anterioara. După ce făcu câţiva metri fără ajutorul cuiva, se convinse de vindecarea sa. Lacrimi de fericire îi licărira în ochi şi toţi cei prezenţi se repeziră s-o felicite pentru vindecarea sa neaşteptata.

În timp ce oaspeţii împărtăşeau bucuria Hellenei, Frabato se retrase în tăcere la bar. În acest fel evita laudele şi cuvintele de recunoştinţa, fiindcă nu-i plăcea să poarte aura de sfant.

Cei mai mulţi dintre oaspeţi au privit aceasta vindecare cu cel mai mare respect, în timp ce alţii aveau un sentiment straniu, gândindu-se ca Frabato avea o astfel de putere asupra sănătăţii şi bolilor oamenilor.

Helen se alătura lui Frabato la bar şi, luându-l de braţ, îi spuse:

„Sunt foarte, foarte, foarte fericita. Mi-ai redat viaţa şi pentru asta nu ştiu cum să-ţi mulţumesc”.

Frabato îi luă mana şi replica:

„A fost o plăcere pentru mine, însă eu nu am fost decât un instrument. Mulţumirile tale nu trebuie adresate altcuiva decât Providenţei Divine, care a făcut posibila aceasta vindecare”. Eliberata de greutatea deprimanta a bolii, Helen se amesteca din nou, fericita, printre invitaţi.

Petrecerea atinse punctul sau culminant şi evenimentele serii erau aprins comentate în grupuri-grupuri. Era trecut de miezul nopţii şi oaspeţii începură să plece unul cate unul.

După ce ultimii invitaţi plecară, numai K... sora sa, Helen şi Frabato mai rămăseseră. K... îl invita pe Frabato să stea la ei peste noapte. Acesta accepta recunoscător aceasta oferta, pentru că se simţea foarte obosit. Nu trecura decât câteva minute şi micul grup se destrama şi el, iar Frabato se retrase în camera pusă la dispoziţie.

Razele soarelui îşi croira drum prin perdea, luminând cald fata lui Frabato, trezindu-l. El se bucura din plin de toaleta de dimineaţa, apoi se îmbraca şi se pregăti să iasă, când cineva bătu la uşa camerei sale. Erau K... şi sora sa, care îi spuneau „bună dimineaţa” şi îl invitau la micul dejun.

Ambii dormisera foarte puţin din cauza evenimentelor emoţionante din seara precedenta, care îi marcaseră foarte mult. Totuşi, prezenta lui Frabato i-a determinat să se scoale mai devreme.

Se aşezara şi îşi servira liniştiţi micul dejun, pe care Helen îl pregătise pentru ei.

Deodată, K... se adresa lui Frabato:

„Maestre, am dori să vă facem o propunere. Noi avem o leasa la tara, într-o suburbie, care este momentan goală. Puteţi locui în aceasta casa cât timp doriţi. În afară de asta, am fi foarte bucuroşi dacă am putea profita de sfaturile dumneavoastră amicale, pe viitor”.

După o scurtă meditaţie, Frabato răspunse:

„Mulţumesc foarte mult pentru aceasta propunere şi voi fi bucuros să accept, deoarece camerele de la hotel sunt, Indiscutabil, prea costisitoare. Puteţi conta, de asemenea, pe sfaturile şi ajutorul meu”.

După micul dejun, ei merseră împreună la hotel pentru a lua bagajele lui Frabato şi să le ducă cu un taxi la casa de la tara a lui K...

Casa era complet mobilată şi era situata într-un loc retras, incantator. După ce K... şi sora sa se asigurară ca Frabato avea tot ce-i era necesar, îşi luară rămas bun.

Frabato fu mulţumit de cursul destinului său. Avea acum la dispoziţie o casă în care putea lucra nestingherit. Devenise cunoscut celor mai importanţi oameni din oraş, care, fără îndoială, l-ar fi putut ajuta la nevoie. Soarta îi era favorabila de asta data.

Capitolul IX

Nu peste mult timp, Frabato deveni foarte ocupat în noua sa reşedinta. A scris o mulţime de articole ştiinţifice şi comentarii pentru diferite reviste. Veneau să-l viziteze reporteri, din ce în ce mai des şi era solicitat de diferite persoane care aveau nevoie de ajutorul său, numărul acestora fiind din ce în ce mai mare. Devenise, de asemenea, un medic expert şi tratase multe cazuri cu succes, ţinând seama de circumstanţele fiecărei Karme.

Era o după-amiaza târzie a unei astfel de zile aglomerate. Plecase chiar şi ultimul vizitator, iar Frabato făcea câteva pregătiri pentru a doua zi, când clopotelul anunţa un alt vizitator. În camera de primire intra profesorul G... pe care îl saluta cordial. G... era de acum un vizitator constant, ei obişnuind să discute pe larg un subiect sau altul din ştiinţele oculte.

Frabato dădu mana cu G... spunând:

„Au fost la mine astăzi mulţi oameni şi n-am avut niciun pic de timp să mă relaxez. Aş dori să ne plimbam puţin. Vremea ţine cu noi şi un strop de aer curat nu ne-ar face rău Ce crezi?”

G... fu de acord. Plecară împreună, îndreptându-se către o pădurice nu prea îndepărtata, înconjurata de câmpuri şi livezi.

Deşi soarele cobora spre asfinţit şi îşi pierduse din puterea sa dogoritoare, totuşi căldura se ridica din pământ, iar natura era aproape uscata.

Aşa cum obişnuia, G... pregătise o grămada de întrebări pe probleme oculte, la care Frabato îi răspundea, de obicei, pe larg. Astăzi el avea de pus întrebări în legătura cu spiritele elementelor şi spiritele naturii.

Frabato îi dădu profesorului explicaţii detaliate despre diferitele forme ale spiritelor elementelor, metodele lor de acţiune în natura şi în fiinţa umană. Astfel, el puncta faptul ca spiritele naturii aveau o predilecţie pentru acei oameni care aveau legături strânse cu natura.

Apoi, ei merseră în tăcere un timp, cufundaţi în gânduri şi ascultand vocile naturii.

Deşi soarele dispărea încet la orizont, era încă foarte cald şi niciun nor nu se zărea pe cerul albastru.

„Ştiu", începu Frabato să vorbească, „că eşti un mare sceptic. Fiind un teoretician e greu să-ţi formezi o părere clara despre forţa magiei. Dacă observi bine, momentan nu e nicio speranţa sa ploua. În ciuda acestui fapt, prin folosirea magiei naturale kabbalistice voi provoca o ploaie de scurta durata. Aceasta pentru a te convinge de eficacitatea acestei ştiinţe".

„Suna incredibil", replică G... „se pare ca nimic nu-ţi poate fi ascuns. Sunt într-adevăr recunoscător pentru intenţia ta de a-mi demonstra o astfel de putere a magiei naturale".

Frabato zâmbi, pentru că ştia că una din forţele evidente ale unui magician o constituie controlul asupra magiei naturale.

„Vezi", îi spuse lui G... „nimic nu este imposibil pentru o fiinţa umană, care este în legătura cu Providenta Divina. Oricum, un adept adevărat va acţiona totdeauna conform ordinii divine, dacă este în întregime responsabil pentru ceea ce face. Cu cât este mai completa dezvoltarea unui iniţiat, cu atât mai mare va fi respectul lui faţă de nenumăratele secrete ale cosmosului. Nu voi face să ploua numai ca să te conving pe tine, ci şi pentru a da naturii apa de care are nevoie. Te rog să păstrezi linişte pana când voi începe să vorbesc din nou şi priveşte cerul cu atenţie".

Cei doi se aşezara pe iarba, iar privirea lor ţintea

undeva, deasupra câmpurilor întinse. Nu era nimeni prin apropiere, aşa că erau complet neobservaţi şi nestingheriti.

Frabato adopta o Asana, încrucişându-şi picioarele şi ţinând spatele drept. Ochii săi se închisera şi apoi păru complet paralizat.

G... privea atent în jur şi, din când în când, arunca cate o privire sfioasa către Frabato.

Nu trecura decât vreo cinci minute, după care, figura lui Frabato reveni la viaţă.

Deschise ochii, se aşeza alături de G... într-o poziţie relaxată şi îl întreba:

„Ei, ai descoperit ceva extraordinar sau nu?”

Într-adevăr, G... sesizase deja o tensiune crescanda în aer, care se amplifica din ce în ce mai mult şi care indica apropierea unei furtuni. Când Frabato începuse să vorbească, primii nori apăruseră pe cer şi G... privea în zare, total uimit:

„Priveşte cât de repede se apropie norii. Este fenomenal, într-adevăr, să ai o astfel de putere la dispoziţie şi nimeni să nu poată ghici de ce eşti în stare când te vede”.

Frabato replica:

„Magicianul adevărat nu are nevoie să-şi arate cunoştinţele şi forţele pe care le poseda. Fără a se băga de seama, el se poate adapta singur la orice situaţie. Aceasta adaptabilitate este un aspect al tăcerii şi, din punct de vedere hermetic, este una din trăsăturile elementare ale puterii divine. Tăcerea, liniştea în sens magic, nu înseamnă ca cineva trebuie să se abţina de la a vorbi, ci ca acel cineva trebuie să ştie să ascundă de lume forţele sale spirituale. Numai când acest principiu este respectat, Providenta Divina va înzestra o fiinţa umană cu o putere mai înalta.

Când m-ai întâlnit prima oară nu ţi-ai dat seama că sunt un iniţiat în ştiinţele hermetice şi spirituale. Chiar dacă m-ai fi cunoscut de mulţi ani, ai fi putut vedea prin mine numai până acolo unde ai învăţat, datorită stadiului

de dezvoltare pe care l-ai atins. În orice caz, un expert adevărat nu va alerga niciodată după glorie”.

În timpul acestei scurte conversaţii, cerul se acoperise de nori şi atmosfera era atât de tensionata, încât furtuna ar fi putut izbucni în orice moment. Primele fulgere brazdara cerul şi se auzi primul tunet.

Profesorul G… privea spre cer neliniştit şi nu părea să fie incantat să stea pe câmp în acel moment. Pentru a-l linişti, Frabato îi puse mâna pe umăr, spunând: „Nu trebuie să-ţi fie teamă când sunt eu aici. Este chiar cald şi câteva picături de ploaie nu ne vor face niciun rău. În plus, e în apropiere un castan foarte des sub care ne putem adăposti. Totuşi, dacă vrei să ajungem acasă înainte de furtuna, te voi însoţi”.

G… păru mai liniştit şi fu de acord să se adăpostească de ploaie sub castan. Aveau de făcut doar vreo douăzeci de paşi până acolo, aşa că erau în drum spre castan când începură sa cada primele picături de ploaie. În câteva secunde începu să ploua de-a binelea şi ei, alergând, ajunseră la adăpost sub copac. Începură sa bată rafale puternice de vânt printre copaci, rupând crengile neîndurător. Începu potopul şi, în scurt timp, apărură peste tot bălţi, fiindcă pământul nu putea absorbi apa atât de repede. Se dezlănţuise o furtună cum nu mai văzuseră de mult timp prin aceasta parte a ţării. Datorită vântului puternic, castanul nu putu oferi adăpostul dorit. Cei doi erau uzi pana la piele. Lui Frabato nu îi era frig, însă G… care era mai puţin rezistent, începu să tremure din tot corpul.

„Din nefericire, sunt foarte sensibil”, spuse el încercând să se scuze”, cu hainele astea ude sigur voi raci”.

„Nu-ţi fie teamă”, zise Frabato, punându-şi mâna dreapta pe umerii profesorului. După câteva secunde acesta se uita la Frabato cu admiraţie:

„Ce căldura mi-a fost transferata de la mâna ta? Deja îmi este cald ca într-o baie de aburi. Acum înţeleg cum prin aceasta putere excepţionala tu poţi vindeca oamenii

bolnavi”.

Tacu pentru o clipă şi apoi, respirând adânc, continuă:

„Dacă aş avea numai o mică parte din puterea ta, ce fericit aş fi!”

Cerul parca se desfacuse, iar pământul era inundat de ploaia deasa. santurile erau deja pline şi apa se revarsa şi pe drumuri.

şovăielnic, G… întreba:

„Cât timp o să mai ploua? Nu putem pleca spre casa pe aceasta furtuna”.

Frabato îl privi cu un zâmbet pe fata şi îi răspunse

„Aşa cum am provocat spiritele vremii să aducă ploaia, aşa le voi ruga sa o oprească”.

„Asta este imposibil”, exclama profesorul. „Cerul este tot acoperit de nori negri şi nu putem pleca”.

Frabato rase şi spuse:

„De ce nu? De îndată ce vom pleca din acest loc, nu va mai cădea nicio picătura de ploaie. Te îndoieşti că ar putea fi aşa? Îţi voi dovedi ca totul cu Dumnezeu este posibil. De ce am crede ca un lucru atât de mic nu ar fi posibil? Acum priveşte atent!”

Frabato îşi ridica mâna în direcţia în care voiau să meargă. Apoi murmura câteva cuvinte, făcu în aer un gest cu mana şi ploaia chiar se opri, deşi culoarea cerului nu se schimbase deloc. Frabato îi făcu semn lui G… să-l urmeze.

Profesorul se alătura în graba lui Frabato şi deşi era leoarcă, părea foarte bine dispus. Miracolele acestea depăşeau puterea lui de înţelegere. Cu o admiraţie nemărginita/observa brusc că nu mai ploua pe unde mergea cu Frabato, în timp ce ploaia cădea încă în împrejurimi.

Privind în sus, observa ca norii se despicaseră exact deasupra lor şi se uneau după ce treceau ei. Niciodată nu mai fusese martorul unui astfel de fenomen.

Fără să spună un cuvânt, Frabato mergea alături de profesor, remarcand cu plăcere surpriza lui. Pe întregul traseu către casa pe cei doi nu-i stropi nici măcar o

picătură de ploaie, în timp ce ploaia continua dezlănţuita peste tot în preajma. Când ajunseră la reşedinta lui Frabato, cerul mai era încă întunecat, încât fu nevoie să aprindă lumina în încăpere. G... vru să plece acasă, însă Frabato îl convinse să rămână, îi dădu nişte haine uscate să se schimbe, iar pe ale lui le dădu servitorului să le usuce şi să le calce. Apoi se aşezara confortabil în sufragerie la o ceasca de ceai cu biscuiţi.

„Eşti un om remarcabil”, îi spuse G... lui Frabato. „Poţi face să ploua, poţi să opreşti ploaia, vindeci bolnavi, eşti un expert în toate ştiinţele de pe lume şi le faci pe toate ca şi când asta ar fi ceva natural. O asemenea bogatie de cunoştinţe şi putere este ceva ce cu greu pot înţelege”.

Frabato se uita grav către profesor şi replica:

„Orice fiinţa umană poate capăta cunoştinţe şi putere de acest fel atâta timp cât poate să-şi adune energia sa urmărească calea magica pana la cel mai adânc nivel. Aceasta putere nu mi-a fost data. Eu îmi pot folosi energia şi forţa liber, dar trebuie să pot justifica faptele mele înaintea Providenţei Divine. De vreme ce fiecare iniţiat este eliberat de Karma, el va evita folosirea puterii sale magice pentru bunăstarea sa personală. Normal, i se permite să aplice acele capacitaţi numai în timpul unei încarnari fizice, pe care şi alte fiinţe umane o au la dispoziţie. Aceasta este o lege a dezvoltării, care nu trebuie violata, poate doar din motive deosebite. Adevăratul magician ştie că el este întotdeauna în legătura cu Providenta Divina, într-un mod în care un magician negru nu-l poate vedea. Magicianul negru se autocondamna la singurătate în cosmos, dacă nu are o simpatie sau o prietenie cu fiinţele diavolesti. Osândirea fatala a unui magician negru este ceva pe care o fiinţa umană comuna nu o va înţelege niciodată, pentru ca sentimentul unei singurătăţi depline poate fi înţeles numai de către un iniţiat. Deoarece, noi, iniţiaţii, urmărim legile spirituale pozitive pana la consecinţele lor finale, ni se permite să contribuim la puterea Providenţei Divine.

Aceasta respectare fidela a legilor spirituale nu apare din teama unei posibile pedepse din partea forţelor Karmei, ci deriva din adoraţia profunda, absoluta şi din cea mai mare umilinţa, fata de puterea şi înţelepciunea Providenţei Divine. Adoraţia şi umilinţa devin cele mai importante caracteristici ale drumului în magie. Destinul unui iniţiat nu poate fi înţeles, de obicei, nici de neiniţiati, nici de imaturi. Aceasta numai datorită lipsei de cunoaştere în profunzime a legilor spirituale. Nu toată lumea are norocul pe care îl ai tu ca să asişti la cele câteva exemple ale puterii magice. În fapt, mai mare avantaj ar avea cineva să-şi formeze convingerile despre puterea şi influenta spiritului şi legilor prin studiu, deoarece aceasta cunoaştere pe care o capeti pe cont propriu este cea care conduce la credinţa adevărată. Credinţa magica este înlocuită treptat de cunoaştere. La început, discipolul trebuie să accepte instrucţiunile iniţiatului în credinţa sa, apoi, prin propriile fapte se va convinge de adevărul credinţei sale. Acest fel de credinţa realizata prin cunoaştere este denumita „credinţa dovedita” şi aceasta a fost propovăduita de Cristos când a spus ca prin credinţa adevărata poţi muta munţii”.

Un fulger ilumina încăperea şi fu urmat de un tunet puternic, fapt care îi făcu pe cei doi să privească, involuntar, afară.

„Vezi”, continuă Frabato, „în ciuda faptului că barometrul atinsese cel mai înalt nivel, spiritele elementelor au executat ordinul meu şi au adus ploaia şi tunetul. Dacă ţi-ai putea folosi ochii minţii ai putea vedea cum elementele sunt aşezate liber de spirite pentru a aduce o astfel de furtuna. Ai vedea cum spiritele direcţionează circuitele electrice, astfel ca efectele pe care le ştii să aibă loc. Pentru noi, oamenii clarvăzători, este destul de limpede ce se întâmpla în astfel de cazuri, pe când, în ochii tăi, acesta pare mai degrabă un miracol.

Dezlănţuirea elementelor face parte dintre cele mai mici secrete ale magiei naturale. Acum, ceea ce mi-a mai rămas de făcut este să liniştesc elementele din nou, altfel

furtuna va continua pana mâine de dimineaţa şi va provoca mari pagube”.

Frabato stătea în picioare, lângă fereastră. Cu ochii în depărtare, el murmura câteva formule pe care profesorul nu le înţelese. După câteva minute ploaia se opri, norii se destrămară încet, stelele apărură pe cer şi natura părea ca începe să respire din nou, înviorata.

Profesorul G... mai liniştit, putu să-şi îmbrace hainele, care între timp fuseseră uscate.

Spuse cordial „la revedere” lui Frabato. Evenimentele acelei zile îl impresionaseră foarte mult, ocupându-i gândurile încă multă vreme.

În săptămânile şi lunile care au urmat, Frabato a fost foarte activ. Articolele pe care Le-a publicat, în diferite reviste, sub pseudonim, au fost foarte apreciate. Îşi făcu multe cunoştinţe şi activitatea sa ştiinţifică îi aduse o poziţie profesionala autoritara. Desigur, existau şi oameni care îl invidiau sau îl urau. Avea tot felul de duşmani, dar Frabato îi ignora, lasându-i complet în mâinile Karmei.

În acest timp, el a făcut multe călătorii peste graniţa, care i-au adus nenumărate invitaţii pe toate continentele pământului. De aceea, într-o zi, Frabato se decise să părăsească casa de la tara a lui K... pentru o perioadă nedefinita de timp şi să înceapă o călătorie în jurul lumii. Pregătirile au fost făcute repede şi curând el pleca. A călătorit în cele mai mari şi mai interesante oraşe, unde, în funcţie de situaţie, se prezenta fie ca iniţiat, fie ca profesor în ştiinţe.

Au trecut mulţi ani până să se întoarcă Frabato. În absenta sa se petrecuseră multe schimbări. K... proprietarul de fabricase căsătorise. E! contractase un mariaj cu un spirit al elementului Apa care nu avusese un sfârşit fericit. Prin evocare magica, el menţionase o UNDINE. Dar, fiindcă nu a putut să transforme complet echilibrul sau magic în realitate, vrăjitoare şi frumoasa cum era, fiinţa spirituala a apei s-a încarnat în trupul unei tinere fete frumoase pe patul morţii, a vindecat corpul prin arta sa magica şi s-a căsătorit cu K...

Frabato îl avertizase pe acesta, într-una din discuţiile lor anterioare, asupra unui astfel de pact, deoarece el putuse să-i vadă viitorul prin clarviziune, deci şi pericolul la care avea să se expună. Din nefericire, K... nu luase aceasta atenţionare în serios şi, de aceea, devenise victima artei de seducţie a Undinei (nimfa a apelor).

Helen, sora mai mica a lui K... se căsătorise cu un industriaş din străinătate şi devenise mama a doi copii. Casa de la tara, din suburbie, avea acum alţi proprietari.

Frabato simţi ca vechile legături nu mai existau şi de aceea decise să se întoarcă în oraşul sau natal. Obosise din cauza călătoriilor în toată lumea şi dorea să-şi creeze singur un viitor, mai liniştit.

În oraşul sau natal se stabili într-o casă noua şi acolo duse o viaţă retrasa mai mulţi ani.

Materialismul şi fanatismul politic luară în stăpânire întreaga Europa iar oamenii care erau interesati în ştiinţele spirituale şi oculte se aflau în mare pericol.

Ororile războiului aveau să înspăimânte milioane de oameni timp de mulţi ani.

Capitolul X

Prin fereastra unei mici camere de studiu, luna lumina palid chipul lui Frabato, care stătea nemişcat, cufundat în meditaţie. Deşi era într-o stare extatica, Frabato auzi clar că era chemat cu numele sau secret din lumea spirituală. Acest nume secret era cunoscut numai de „Fratii Luminii" şi astfel ştiu că era invitat la întâlnirea acestor înalţi iniţiaţi.

„Frăţia Luminii" este o organizaţie spirituala, care cuprinde pe cei mai mari iniţiaţi din sistemul nostru cosmic. Numai cel care a învăţat să aplice în practica ceea ce conţin primele trei file ale „Cărţii înţelepciunii" are acces aici. Dacă nu şi-au dizolvat în mod conştient individualitatea, numai astfel de fiinţe umane se pot întâlni în această organizaţie, entităţi care au reuşit să atingă cel mai înalt nivel a) perfecţiunii magice de la începutul omenirii. „Fratii Luminii" îşi asuma cu regularitate sarcini importante în folosul prosperităţii şi sănătăţii dezvoltării

umane, cu toate că acestea nu cer întotdeauna încarnari fizice.

„Frăţia Luminii” are o ordine ierarhica care corespunde gradului de perfecţiune al iniţiaţilor săi. Conducătorul lor este aşa-numitul „Primul Iniţiator”, care are rang de *mahatma*, reprezentantul ordinului divin şi păstrătorul tuturor tainelor. În aceasta ierarhie el este numit *Urgaya*, *Omul înţelept al muntelui sau Bătrânul Conducător*. El a fost primul iniţiator de la începutul lumii, dar se materializează cu greu. De obicei îşi ia o forma numai pentru scurt timp, când doreşte să dea un sfat vreunui frate al luminii sau altuia.

Sunt 12 adepţi, subordonaţi Bătrânului Conducător, care au atins cea mai înaltă perfecţiune spirituală. Adepţii întotdeauna îşi asuma cele mai dificile sarcini, şi ei, de asemenea, se încarnează cu greu, deşi în mod obişnuit, acţionează în *Zona Centurii Pământului*. Unii dintre aceşti adepţi sunt încarnaţi numai o singură dată la sute sau mii de ani. Urgaya şi cei 12 adepţi formează Consiliul Bătrânilor şi se întâlnesc regulat pentru decizii importante privind destinul oamenilor. Cei 12 adepţi au sub control 72 de înţelepţi ori oameni luminati, care, pe de altă parte, au ca subordonaţi 360 de maeştri. Cei 72 de înţelepţi şi 360 de maeştri participa şi ei la adunarea generală. În cazul unei asemenea întâlniri, Urgaya convoacă pe toţi iniţiaţii importanţi.

Când Frabato auzi chemarea în acea seară, ştiu că era vorba de o adunare generală. El fusese deja la numeroase adunări generale şi, de aceea, era conştient ca trebuiau luate decizii importante referitoare la cursul dezvoltării omenirii pe pământ. Ce sarcina va primi oare de această dată?

„Frăţia Luminii” nu are o reşedinta permanenta pe pământ, deşi se pare că ar fi undeva în Est. În acea vreme un număr de fraţi fuseseră încarnaţi în Est şi îşi făceau datoria potrivit scopului misiunii lor.

Adunarea generală se ţinea de obicei într-o cameră magica din *Zona centurii Pământului*, care a fost

desemnata special pentru aceasta. Urgaya se îngrijeşte întotdeauna de aprovizionarea acestei camere magice, o apara şi o face vizibila numai pentru Fratii Luminii, aşa încât n-ar putea fi observată de către fiinţe străine, fie din sferele astrale, fie din cele spirituale.

Frabato se separa spiritual şi astral de corpul sau fizic, lasându-l întins pe pat, teapan şi palid. Respiraţia şi bătăile inimii se opriseră. Cu mana sa dreapta, spirituala şi astrală, Frabato făcu un cerc magic în jurul corpului sau fizic, rostind o formula kabbalistica pentru protecţia lui, deoarece ştia foarte bine ca cea mai uşoară atingere de către alt om ar aduce cu sine moartea fizica. Puterea formulei kabbalistice, pe de altă parte, asigura protecţia completa în toate cele trei sfere. În următorul moment, condus de forţa sa, fu în templul Fraţilor Luminii, deoarece în lumile spirituale şi astrale el putea acoperi orice distanta instantaneu, pentru ca aceste lumi sunt veşnice.

Cei mai mulţi fraţi se aflau deja în templul sfant al „Fraţilor Luminii” şi îşi ocupaseră locurile lor, ca de obicei. Venind prin corpurile lor astrale, părea ca toţi oamenii, din toate rasele se strânseseră acolo. În faţa lor stătea Urgaya, în grandoarea sa indescriptibila. Corpul sau astral strălucea ca aurul lichid, iar ochii săi iradiau ca diamantele. Nu era nimeni acolo care să nu realizeze ca Dumnezeu însuşi încarnat era printre ei. Interiorul templului simboliza cea mai înaltă înţelepciune a cosmosului. Nu erau ferestre, dar 12 aştri invizibili răspândeau o lumina strălucitoare, care nu era cu nimic mai prejos decât lumina soarelui. Plafonul templului era susţinut de 22 coloane, cu simboluri din „Cartea înţelepciunii”. Fiecare coloana emana o lumina deosebita, care indica puterea sa invizibila şi semnificaţia. Plafonul strălucea în culori de galben-auriu şi violet, cu mii de stele care îl acopereau.

Frabato îşi ocupase locul său şi ultimii dintre Fratii Luminii, de asemenea. Adunarea putea începe. Dacă Bătrânul Stăpân stătuse la început nemişcat, figura sa începu să prindă viaţa. Privi peste cei prezenţi şi dădu din

cap cu satisfacţie când constată că nu lipsea absolut nimeni. Potrivit rangului lor, toţi confratii se ridicară şi făcură plecăciuni de adoraţie înaintea lui. Urgaya le mulţumi cu un gest de binecuvântare. Templul se umplu de o atmosferă de linişte şi pace. Fratii aşteptau în linişte. Urgaya deschise adunarea cu o voce calma:

„Dragii mei confrati, adoratori ai Luminii, reprezentanţi ai binelui de pretutindeni, slujitori ai Providenţei Divine, vă Urez un cordial bun venit la aceasta adunare. Toţi cei ce ne-am adunat aici am jurat Providenţei Divine să urmam legile sale şi să păstram misterele pentru eternitate. Noi toţi suntem parte a Luminii Divine, înaintea căreia ne plecam cu cea mai adâncă umilinţa şi adoraţie. Lumina Eternităţii ne uneşte pe noi toţi. Atotputernicia şi înţelepciunea ne-au fost date prin graţie divină şi mila. Dragostea şi atotputernicia Providenţei Divine au creat din noi o uniune inseparabila. Suntem Fratii Luminii, Fratii Adevărului şi ai Vieţii!”

Cei prezenţi aveau impresia ca Dumnezeu însuşi era inundat de o atmosferă a unei indescriptibile binecuvântari, pe care fiecare dintre ei o recepta diferit, în funcţie de rangul şi de maturitatea sa.

Aici, Paradisul devenise realitate. Aici erau cel mai mare extaz şi cea mai înaltă iluminare, legătura adevărata cu Divinitatea.

O persoană imatura sau neliniştita n-ar putea sta în aceasta lumina strălucitoare. Iniţiaţii şi magicienii care se adunaseră îşi aveau aici casa lor adevărată. Cuvintele lui Paulus ar fi fost potrivite pentru a descrie starea de lucruri: „Ce niciun ochi nu a văzut şi nicio ureche nu a mai auzit şi ceea ce n-a mai pătruns în inima oricărui om, Dumnezeu a pregătit pentru aceia care îl iubesc”. Timpul şi spaţiul păreau să fi dispărut, secundele însemnau tot atât cât miile de ani.

Aceasta stare de conexiune cu Dumnezeu nu poate fi înţeleasa de o fiinţa umană neinstruită şi nu poate fi descrisa în cuvinte.

Urgaya, care îşi închisese ochii pentru câteva clipe,

privi din nou adunarea şi schimba atmosfera din templu.

„Dragi fraţi”, continua *e*\, „au trecut câţiva ani de când ne-am întâlnit aici ultima oară. Mi s-a permis atunci, în numele Providenţei Divine, să repartizez o sarcină fiecăruia dintre voi, care voluntar s-a angajat în realizarea scopului suprem al dezvoltării cosmice. Sunt foarte mulţumit ca toţi confratii au îndeplinit cu lealitate sarcinile primite sau ca ei sunt încă ocupaţi de realizarea misiunilor lor. Vă mulţumesc din adâncul inimii mele şi în numele Providenţei Divine pentru toate durerile şi sacrificiile cu care aţi cooperat la realizarea acestui mare tel. Fie ca binecuvântarea Providenţei Divine să vă însoţească în continuare pe voi, cei care lucraţi pentru răspândirea Luminii Divine în umilinţa şi adoraţie. V-am chemat pentru ca doresc să vă distribui noi sarcini pentru perioada care urmează, în numele Providenţei Divine. Lumea se confrunta cu timpuri grele, iar folosirea greşita a puterii va arunca naţiuni întregi în dezastru. Va fi sarcina I voastră sa menţineţi un echilibru sigur în sfera legilor Universului. Misiunile voastre sunt dificile şi pe fiecare dintre fraţi îi aşteaptă o muncă grea. Fie ca Providenta Divina sa va dea energia necesară pentru îndeplinirea misiunilor voastre!”

De foarte puţine ori a vorbit Urgaya cu o astfel de gravitate şi fiecare dintre fraţi avea o rea presimţire ca lumea se confrunta cu grave evenimente istorice. Fiecare dintre fraţi ştia că o parte din responsabilitatea pentru dezvoltarea întregii omeniri se sprijină pe umerii săi. Iniţiaţii considerau aceasta o onoare deosebita pentru că li se permitea sa colaboreze la marea lucrare a dezvoltării cosmice şi fiecare dintre ei avea să facă tot ce depindea de el să îndeplinească sarcina pe care o acceptase, folosindu-şi întreaga energie. „Dragii mei fraţi”, continuă Urgaya cu o voce grava, aşa cum ştiţi, lumina nu poate exista fără întuneric şi nici adevărul fără minciuna. Potrivit legilor universale, principiul negativ are acelaşi drept să existe ca şi principiul pozitiv. Favorizat de dezvoltarea ştiinţelor naturale, principiul negativ va câştiga o mare putere asupra omenirii în viitorul apropiat. Aşa ca sarcina voastră

principala va fi să răspândiţi dragostea şi fraternitatea între oameni, cu ajutorul principiului pozitiv. Făcând aceasta, întotdeauna va trebui să respectaţi legile Karmei, pentru ca binele, precum şi răul este necesar pentru dezvoltarea libera a spiritului uman.

După cum toţi ştiţi, războaiele sunt o stare permanenta pe pământ şi sunt cauzate de polaritatea luminii şi întunericului, dar asemenea războaie care vor zgudui pământul în viitorul apropiat nu au avut loc niciodată până acum în istoria omenirii. Forţa distrugerilor va întrece's. imaginaţia cea mai fantezista a omului şi speram ca măcar aceia care vor supravieţui, vor trage învăţăminte şi vor fi conştienţi că trebuie să se apere mai bine împotriva oricărei tentaţii viitoare".

După aceste cuvinte, fraţii se gândeau la viitorul nefericit al multor naţiuni, pentru ca puteau să-şi facă o imagine clară a ceea ce avea să se întâmple în lume.

Ei cei cărora li se permisese să se bucure de armonia Luminii Divine, erau hotărâţi să ajute pe toţi aceia ale căror idealuri vizau realizarea unor teluri pozitive.

Frabato, care se încarnase de mii şi mii de ani numai pentru a ajuta omenirea în dezvoltarea ei spirituala, fusese martor la războaiele şi acţiunile distructive de-a lungul istoriei şi de aceea putea să-şi dea seama de gravitatea cuvintelor lui Urgaya. Ce sarcina va avea de data aceasta? „Fie ca Providenta Divina să-mi recunoască credinţa şi statornicia", gândi în sinea sa. Fiind un spirit perfect, ar fi putut să se dizolve în Lumina Divina universala, dar asta ar fi însemnat pierderea definitivă a individualităţii sale. În afară de aceasta, misiunea sa ar fi trebuit data altui frate.

Frabato se bucura de încredere deplină în Frăţia Luminii, în funcţie de natura sarcinii care i s-a dat, adesea i s-a permis să facă uz de cele mai importante facultati magice. Meditând asupra viitorului luminos, dar foarte îndepărtat, al omenirii era hotărât să contribuie la dezvoltarea acesteia, chiar dacă sarcina sa i-ar fi creat cele mai mari dificultăţi.

Urgaya începu să împartă sarcinile pentru perioada

următoare. Făcu semn cu mâna fiecăruia sa se apropie de el şi informa pe fiecare de noua sa misiune. Erau sarcini de tot felul, dificile sau mai puţin dificile, în funcţie de tara în care iniţiatul trebuia să acţioneze şi de importanta ei pentru voinţa Providenţei Divine.

Întâi, cei 360 de maeştri îşi primiră sarcinile, apoi Urgaya începu să cheme la el pe cei 72 de iniţiaţi, cărora Le-a dat sarcini de dificultate deosebita. Spre surprinderea sa, Frabato, care era primul dintre cei 72 de înţelepţi, nu fusese chemat când îi venise rândul. Fără şovăire, Urgaya continua să dea sarcini celor 12 adepţi, care au primit cele mai dificile misiuni, fără excepţie.

Frabato era surprins şi alarmat. Cărui fapt se datora omiterea lui în timpul distribuirii sarcinilor? Nu mai era nicio misiune pentru el? Deşi uneori fusese obosit de viaţa, întotdeauna îşi rezolvase misiunile încredinţate. Ce urma sa facă cu el de data aceasta? în timp ce aceste întrebări treceau prin mintea lui Frabato, ultimul dintre cei 12 adepţi îşi primi sarcina.

În cele din urmă Urgaya privi spre Frabato şi îi făcu semn cu mâna sa se apropie de el. Înainte ca Frabato să poată îngenunchea în faţa reprezentantului Providenţei Divine, acesta se ridică şi punând ambele sale mâini pe capul lui Frabato, spuse:

„Frate al Luminii, te binecuvântez. Nu trebuie să-ţi faci griji, Providenta Divina te iubeşte şi apreciază cooperarea ta. Slujeşti Lumina de mii de ani. Eşti liber să-ţi dizolvi individualitatea oricând doreşti, dar cred că toţi am considera aceasta o mare pierdere pentru timpurile viitoare, pentru ca niciunul dintre cei prezenţi nu s-a încarnat pe pământ de atâtea ori ca tine. Planeta Pământ se confrunta cu timpuri grele şi nimeni nu este mai bine familiarizat cu locuitorii ei ca tine. Frabato, sunt convins că vei duce la bun sfârşit aceasta încarnare a ta, incluzând misiunea legată de aceasta, deşi ar putea fi una dintre cele mai dificile”.

O asemenea distincţie deosebita nu mai fusese acordata vreunui iniţiat de mii de ani. Surprins la culme,

Frabato se prăbuşi în genunchi înaintea lui Urgaya şi atinse cu capul podeaua.

„Niciodată nu mă voi gândi la dizolvarea entităţii mele şi voi continua să slujesc cu lealitate Providenta Divina”, gândi şi aceste gânduri erau ca un jurământ.

Urgaya îl ruga pe Frabato să se aşeze în faţa sa şi apoi se întoarse la locul său, solemn. De acolo se adresa încă o dată adunării:

„Dragi Frati ai Luminii! Aşa cum ştiţi, ştiinţele naturale au înregistrat mari progrese în lume. Viteza progresului tehnic se va mari extraordinar în acest secol. Datorită acestei dezvoltări, omul va pune mâna pe arme puternice. Pericolul este ca aceste arme ar putea fi folosite negativ de către aceia care sunt responsabili pentru ele şi, desigur, ca dezvoltarea spirituala a tuturor naţiunilor va avea de suferit. O contragreutate trebuie creata împotriva acestor tendinţe negative, prin activităţile voastre. Astăzi, unul dintre fraţii noştri şi-a luat deja ca sarcina sa influenţeze anumiţi lideri în a aplica invenţiile tehnice pentru pacea şi bunăstarea omenirii”.

Un iniţiat cu ochi profunzi încuviinţa, fiindcă el primise aceasta sarcina.

„Dragă Frabato”, spuse Urgaya, adresându-i-se „tendinţa negativa în dezvoltarea omenirii nu poate fi ignorata. Filosofiamaterialista deja a acaparat o mare parte a omenirii şi va continua. Ca urmare, se va da o luptă acerba pentru bani, profit şi putere, precum şi pentru satisfacerea unor pasiuni inferioare. Unde pot conduce ideile materialiste şi faptele iresponsabile, tu experimentai pentru tine încă din timpul atlanţilor”.

Frabato încuviinţa, deoarece îşi amintea foarte bine de scufundarea Atlantidei. În timpul unui experiment tehnic (pus la cale şi realizat de savanţi iresponsabili), axa pământuluisi-a pierdut atunci echilibrul şi, în consecinţa, Atlantida a fost distrusă în foarte scurt timp. Toate detaliile acestei drame au fost înregistrate pentru totdeauna în Akasha şi orice bun iniţiat poate avea o imagine clară asupra întregului trecut al cosmosului, prin citirea

acesteia.

Frabato însă nu ştia detalii asupra misiunii sale viitoare. Fratii erau de obicei informaţi despre sarcinile lor în câteva cuvinte explicative. Ei nu erau obişnuiţi cu discursuri lungi şi de aceea, o tensiune aparte se născuse acum printre cei prezenţi.

„Toată strădania ştiinţelor naturale este orientată spre descoperirea secretelor materiei”, continuă Urgay a, „şi pentru asta ele se bizuie în totalitate pe metodele fizice şi chimice. Aceasta încredere în eficienta mijloacelor tehnice rezulta din faptul ca în multe părţi ale lumii aproape a dispărut credinţa în existenta şi activitatea fiinţelor spirituale în spatele materiei. Numai iniţiaţii ştiu că exista, de asemenea, o ştiinţă spirituala, a cărei munca de cercetare este bazată numai pe calităţile şi forţele umane. Este ştiinţa magiei, care a existat chiar de la începutul omenirii.

Toţi sunteţi familiarizaţi cu legile magiei şi ştiţi ca în ciuda deplinei voastre libertăţi, chiar şi vouă vă este permisa folosirea puterii acestei ştiinţe numai în conformitate cu legea divina. Fratele Cristos a exprimat această idee în acele zile, spunând: «Nu am venit în această lume să schimb legile ei, ci să mă supun lor». Vă rog deci din adâncul inimii să urmaţi întotdeauna legile spirituale, ca atare”.

După aceste cuvinte, Urgaya îl fixa pe Frabato. Acesta din urmă, încuviinţa cu pocăinţa din cap pentru că ştia că aceasta aluzie fusese făcuta special pentru el. Se întâmplase uneori să oprească forte negative înainte ca aceasta să-i fie permis de către legea Karmei. Mai ales în legătura cu activitatea aşa-numiţilor magicieni negri, el nu rezistase întotdeauna tentaţiei.

Urgaya remarca faptul ca spusele sale avuseseră efectul scontat şi, de aceea, considera problema ca şi rezolvata. Apoi continua, spunându-i lui Frabato:

„Ştiinţa magiei a fost şi a rămas o ştiinţă secreta. Adevăratele legi spirituale erau accesibile numai unor anumite cercuri, care, în schimb, îşi primeau discipolii

după examinari dificile. Aceasta cale de pregătire avea avantajul ca majoritatea fiinţelor umane au fost scutite de tentaţia de a folosi mijloacele magiei în sens negativ. Pe de altă parte, exista dezavantajul ca fiinţele umane care nu aveau acces în cercurile magice nu cunoşteau drumul de la credinţa la cunoaştere şi, în consecinţa, nu puteau şti să continue pe această cale.

Conflictele armate din trecut au adus moartea a milioane de oameni. Multe dintre aceste fiinţe umane ucise s-au plâns în lumea spirituala ca adevăratele cai ale dezvoltării spirituale nu le-au fost niciodată accesibile.

Aceasta este sarcina ta, draga frate, să dezvălui omenirii iniţierea adevărata în hermetica, publicand materiale adecvate”.

Întrucâtva şocat, Frabato privi fix la Urgaya, dar înainte de a-i putea răspunde, Urgaya se ridicase de la locul său, se întoarse spre el şi îl însoţi spre prima dintre coloanele sălii. Calm şi sigur, el spuse apoi:

„Frabato, ştii ca aceasta coloana simbolizează prima fila din „Cartea înţelepciunii”. Va trebui să publici secretele acestei prime file dezvăluite, dar fără utilizarea simbolurilor. Arata omenirii cum să treacă de la credinţa la cunoaştere”.

Apoi, Urgaya îl duse pe Frabato, care era profund afectat, la cea de-a doua coloana şi, arătând spre ea cu mana, îi spuse ca şi secretele celei de-a doua file din „Cartea înţelepciunii” ar trebui făcute accesibile omenirii.

Sigur, Frabato ştia că a doua coloana era cheia magiei sferelor. În ea sunt ascunse secretele ierarhiei. Spera ca Urgaya sa nu meargă mai departe, dar acesta din urmă, imperturbabil, îşi îndrepta paşii spre a treia coloana simbolizând *cuvântul creator* şi apoi îi spuse lui Frabato:

„«La *început a fost cuvântul*». Cât de greu le este oamenilor să înţeleagă aceasta, de vreme ce ei nu cunosc limbajul divin! Din acest motiv va trebui să faci cunoscute şi secretele celei de-a treia file din «Cartea înţelepciunii»”.

Il conduse apoi pe Frabato la cea de-a patra coloana, o atinse uşor cu mana, spunând: „şi a patra fila din

«Cartea înţelepciunii» va trebui s-o explici omenirii”.

Ajungând la cea de-a cincea coloana, el îi spuse lui Frabato:

„Aici, cu a cincea coloana, misiunea ta este completa. ţi se permite să dezvălui doar prima parte a filei. Înţelegi de ce, nu-i aşa?” Tăcut, Frabato se întoarse, alături de Bătrânul Stăpân. Urgaya se aşeza din nou la locul său şi părea ca aşteaptă ca Frabato să spună ceva despre noua sa sarcina.

Între timp, Frabato devenise conştient de întreaga importanta a misiunii sale. Cazu în genunchi şi spuse cu ochii implorand:

„Magnificule reprezentant al Providenţei Divine, păstrător al tuturor secretelor cosmice! Te implor din adâncul sufletului meu să mă eliberezi de aceasta îndatorire! Când m-ai chemat ultima data, mi-am îndeplinit leal misiunea ce mi-a fost încredinţata. Aşa cum ai dorit, m-am întrupat în corpul unui băiat de paisprezece ani pentru a fi mentorul spiritual al tatălui său. Mai mult, am călătorit în toată lumea pentru a oferi omenirii evidenta existentei lumii spirituale. Cu permisiunea ta binevoitoare, mi-am folosit puterile magice să dovedesc Omnipotenta Divina, să vindec pe cei bolnavi şi să arăt viitorul.

Prea onorat Stăpân, ştii ca, în principiu, nicio sarcină nu e prea dificila pentru mine, dar te rog să iei în considerare situaţia mea deosebita. Te slujesc pe tine şi Providenta Divina ca iniţiator în hermetica de mii de ani. În temple ascunse am dezvăluit tainele acestei ştiinţe secrete numai discipolilor maturi, am respectat cu stricteţe legile. Ca preot al templului am realizat iniţiaţi în hermetica sub cele mai solemne jurăminte. Cum aş putea deconspira acum întregul mister oamenilor imaturi? Am fost întotdeauna, în mod special, devotat tăcerii. Cum aş putea arunca acum margaritare la porci şi să eliberez lumina care îi va arde pe aceşti imaturi? Cu siguranţa, omenirea nu este încă suficient de matura pentru aceste învăţături. Vor tari înţelepciunea divina în noroi, o vor înţelege greşit, o vor dezonora! Te implor să mă eliberezi

de aceasta sarcina şi să-mi dai oricare alta”. Fusese foarte rar cazul ca unul dintre adepţi sau iniţiaţi să nu vrea să accepte sarcina încredinţata. Dacă nu era posibil un schimb între fraţi, atunci unii dintre ei o acceptau şi pe aceasta, pe lângă a lor.

Urgaya se adresa adunării cu gravitate:

„Dragi fraţi, aţi auzit sarcina încredinţata lui Frabato. Este vreunul dintre voi care ar vrea să schimbe misiunea sa cu cea a lui Frabato?”

După această întrebare, Urgaya privi întrebator adunarea, dar nu veni niciun răspuns.

Întrebarea răsuna în minţile Fraţilor Luminii, în timp ce Urgaya aştepta nemişcat câteva minute. Apoi îl privi binevoitor pe Frabato, spunând:

„Draga frate, sarcina ta este dificila şi chiar îţi înţeleg obiecţiile. Cu toate acestea, îndeplinirea acestei misiuni a fost ordonata de Dumnezeu pentru perioada următoare, de aceea va trebui realizata cu orice preţ. Fiindcă ai fost aproape întotdeauna profesor în numeroasele tale încarnari şi fiindcă, fără îndoială, ai fost întotdeauna unul dintre cei mai capabili fraţi în acest domeniu, de aceea te-am desemnat pentru această misiune. Tu ştii să găseşti cuvintele potrivite pentru a explica omenirii adevăratele legi ale armoniei şi dezvoltării spre perfecţiune.

Mulţi dintre fraţii care sunt prezenţi au început pe calea pietăţii, fiindcă n-au avut un mentor personal şi pentru că le lipseau cunoştinţele necesare despre căile adevăratei magii.

Precum vezi, niciunul dintre fraţi nu e pregătit să-ţi preia sarcina, aşa încât te-aş ruga sa duci la bun sfârşit aceasta misiune, pentru prosperitatea dezvoltării umane şi pentru revelarea înţelepciunii divine”.

În acest timp, Frabato începuse să vadă necesitatea sarcinii sale şi, cu toate că era conştient de faptul că avea multe oprelişti de depăşit, se simţi liniştit şi înviorat de cuvintele lui Urgaya.

„Onorat Stăpân”, replică el, făcând o plecăciune, „voi

încerca să îndeplinesc aceasta sarcina cât voi putea de bine”.

Acestor cuvinte le urma o răsuflare recunoscătoare de uşurare din mulţimea adunată, pentru ca nimeni n-ar fi fost fericit să-şi asume şi aceasta sarcina.

Frabato voi să se întoarcă la locul său, dar Urgaya îi făcu semn aşa ca trebui să stea cu el. După câteva momente chipul lui Urgaya se transfigura. O aureola trecu prin corpul sau astral care devenea mai transparent şi eteric.

Frabato ştia că Urgaya era capabil să producă în corpul sau astral o astfel de stare a celei mai înalte binecuvântari şi unificări cu Providenta Divina. Cuvintele veniră din adâncul Luminii de nepătruns:

„Frabato, eşti fiul meu devotat şi te iubesc. Sunt mulţumit că ai acceptat sarcina de a publica adevărata iniţiere în magie, deşi vei avea de înfruntat, mai mult decât atât, o Karmă dificila.

ştii ca aceia care înţeleg numai un aspect al naturii mele, vor experimenta o dezvoltare oarecum dezechilibrata. E dorinţa mea ca fiecărei fiinţe umane să i se dea posibilitatea de a parcurge drumul spre perfecţiune. Trebuie ca fiecare om să înţeleagă natura şi personalitatea mea şi să înveţe cum am creat lumea prin legile universale. Fiecare fiinţa umană trebuie şase reîncarneze pe pământ atâta timp până când îşi va realiza un echilibru magic deplin”.

Ascultand aceste cuvinte mulţi dintre fraţi îşi amintiră de propriul lor trecut, când întâi au parcurs drumul indirect al pietăţii, acesta dezvoltându-i inegal, apoi, mai târziu, când trebuiau să recupereze lipsurile în încarnarile următoare. Numai aceia care fuseseră îndrumati de către un magician au fost capabili să parcurgă drumul direct spre perfecţiune.

Vocea lui Dumnezeu continua prin Urgaya:

„Pentru a-ţi îndeplini sarcina nu e recomandabil să faci miracole în faţa oamenilor în public. Pe viitor nu va mai trebui să-ţi demonstrezi forţele magice, aşa cum ai

făcut până acum, pentru a convinge oamenii de existenta celor mai înalte forte şi legi. Când te vei întoarce în corpul tău, va trebui să-ţi schimbi strategia şi, fără îndoială, vei reuşi s-o faci. Îţi apreciez eforturile foarte mult şi nu mă vei dezonora făcând cunoscute legile mele, ci vei arăta omenirii adevărata cale care îi conduce la mine. Fiecărui om trebuie să i se ofere posibilitatea de a-şi începe drumul propriu spre iniţiere, spre adevărata perfecţiune, din punctul în care destinul l-a aşezat.

Acumulează toate cunoştinţele medicale, aşa încât nu va fi nicio diferenţă între tine şi un om având aceasta profesie. Vindecand prin cuvânt, vei provoca senzaţie şi va trebui să faci fata inutilelor animozitaţi. Totuşi, poţi utiliza pentru vindecarea oamenilor legile celei de-a cincea coloane, a cincea fila din „Cartea înţelepciunii”, a alchimiei.

Eşti conştient de faptul ca, pe cât de mare e misiunea, pe atât de mare va fi rezistenta forţelor negative.

Spiritual, nu te vor putea ataca, dar, prin Karma corpului tău fizic, vei avea de înfruntat supărări, necazuri şi mizerie. Mulţi duşmani te vor persecuta, multe boli te vor afecta şi viaţa ta va fi adesea în pericol. Soarta la care corpul tău pământean va fi supus va lucra împotriva ta, fiindcă spiritele negative ştiu că eşti un Frate al Luminii şi te vor ataca ori de câte ori vor avea ocazia.

Dacă vei îndeplini aceasta misiune cu bine, vei aduce o mare contribuţie la dezvoltarea omenirii şi în viitorul apropiat vei putea să continui munca de profesor numai în lumea spirituala, în cercuri de discipoli maturi, cu un grad înalt de dezvoltare”.

După aceste cuvinte, chipul lui Urgaya reveni la înfăţişarea sa iniţiala.

Frabato ştia că Providenta Divina însăşi îi vorbise direct prin Urgaya. Se simţi inundat de o nemărginita fericire şi fiind plin de încredere şi energie pentru viitoarea sa misiune, el mulţumi Providenţei Divine printr-o rugăciune tăcuta de adoraţie, jurând să îndeplinească

sarcina cu devotament, indiferent cât de mari vor fi obstacolele.

Urgaya privi amabil la Frabato şi îl ruga, cu un gest de binecuvântare, să se aşeze la locul său. Apoi se ridică şi făcând un semn de preaslăvire cu mâinile asupra adunării, spuse:

„Fiţi binecuvântaţi în numele Providenţei Divine, pentru colaborarea voastră voluntara la marea lucrare a dezvăluirii umane şi cosmice. Sunt mulţumit ca toţi aţi dovedit a fi buni fii ai lui Dumnezeu. Vă mulţumesc şi declar închisa adunarea". La scurt timp după aceasta, Fratii Luminii părăsira templul şi Urgaya, care crease totul, prin forţa propriei imaginaţii, dizolva totul şi se retrase în acea zona impenetrabila şi inaccesibila.

Capitolul XI

Frabato se reîntoarse în corpul sau pământean. Bineînţeles că nu se putea gândi să doarmă vreun pic. Zorile se iviseră şi înţelese că fusese plecat câteva ore. Întâmplările de la adunare i se învălmăşeau în memorie. În zilele care au urmat el îşi făcu multe probleme referitoare la noua sa misiune, fiind foarte greu să se concentreze asupra îndatoririlor sale cotidiene.

Urmând sfatul Providenţei Divine, el începu curând să studieze pe larg ştiinţele medicale, deşi aceasta era adesea posibil numai în condiţii grele, pe lângă munca sa de fiecare zi. Terminându-şi studiul se devota în întregime artei medicale şi curând îşi făcu un renume ca diagnostician şi ca practician.

El încă spera ca publicarea „Cărţii înţelepciunii" va fi amânată un timp nedefinit, deoarece ştiinţele oculte se confruntau cu timpuri grele.

Temându-se de opoziţie şi de darea în vileag a propriilor afaceri murdare, conducătorii de state au început persecutarea cu cruzime a scriitorilor şi suporterilor ştiinţelor oculte. Loje şi societăţi metafizice au fost dizolvate şi mulţi dintre membri acestora au fost persecutaţi, arestaţi şi executaţi.

Frabato, care era cunoscut în cercurile oculte, avu

mult de suferit de pe urma acestor persecuţii crescande. Din nefericire, corpul fizic în care se întrupase era împovarat de o Karmă grea. şi el era, de asemenea, împins în acest vartej infernal. El împărţea aceasta greutate cu sute de mii de alţi oameni, fiindcă fu trimis, pentru trei ani, într-un lagăr de concentrare. De când a refuzat să-şi pună forţele magice la dispoziţia acelora care conduceau tara, el se expuse la cele mai mari umilinţe şi cele mai nemiloase torturi, cărora Le-a supravieţuit totuşi cu neînfricata credinţa. Războiul bântui timp de şase ani cu o aşa putere distructiva, cum lumea nu mai încercase vreodată.

Cu puţin timp înainte de sfârşitul războiului, Frabato fu condamnat la moarte, dar înainte ca sentinţa să poată fi executata, lagărul de concentrare fu bombardat. Frabato fu eliberat de câţiva dintre prizonierii de acolo şi evada. Providenta Divina îl protejase şi, în cele din urmă, îl ţinuse în viaţă. Jefuit de toate, lovit de boli, dar eliberat din lanţurile închisorii, Frabato se întoarse la casa sa de la tara.

După ce se restabili, el începu imediat să lucreze pentru cei suferinzi, folosindu-şi toate cunoştinţele medicale. Mai târziu, veneau la el îndeosebi pacienţi care prin medicina tradiţionala fuseseră declaraţi ca incurabili şi pe care avea posibilitatea să-i vindece parţial sau complet, în concordanţă cu Karma fiecăruia. Când uneori era prea târziu să mai salveze corpul pământean, el dădea consolare printr-o psihoterapie adecvată.

Numărul celor care veneau la el după ajutor era în creştere, gratie metodelor sale neobişnuite de tratament, reuşite, aşa ca, în final, el se dedica cu totul celor bolnavi şi neputincioşi.

Când, într-o noapte, după o zi încordata, vru să se odihnească câteva ore, fu chemat de Urgaya cu numele sau spiritual.

„Ce o fi însemnând asta?”, gândi Frabato. „Nu e o dată pentru vreo întâlnire. Probabil că vor să-mi reamintească îndatoririle pe care le am”.

Fără ezitare el se separa spiritual şi fizic de corpul

sau şi, după ce-l proteja împotriva influentelor demonice, apăru în faţa lui Urgaya în momentul imediat următor.

Frabato îl saluta pe Conducătorul Fraţilor Luminii cu o plecăciune adânca, după care acesta din urma răspunse cu un gest de binecuvântare. Frabato era singur cu Urgaya, care stătea cu picioarele încrucişate pe o mică carpeta, într-o grota. Doar o lumina difuza ilumina împrejurimile. Grota era situata la marginea unui munte foarte înalt, însă orice fiinţa din cosmos s-ar fi uitat în zadar după ea, fiindcă Urgaya o făcea vizibila numai pentru aceia pe care voia el să-i întâlneasaca.

„Fii binevenit, Frabato! Aşază-te, te rog, lângă mine!” spuse Urgaya, arătând cu mana spre o a doua carpeta, aşezată acolo tocmai pentru asta. Frabato îi mulţumi şi făcu precum i se spusese.

Câteva minute le petrecura într-o rugăciune muta în onoarea Providenţei Divine. Acesta era un obicei al Fraţilor Luminii, de câte ori se întâlneau. Apoi, Urgaya îşi fixa privirea pe Frabato, spunând:

„Întâlnirea de astăzi nu e oficiala, ci doar o discuţie între noi doi, de la suflet la suflet. După cum ştii, eu nu chem pe cineva individual, decât atunci când cred că ajutorul meu personal este necesar în îndeplinirea misiunii sau când am de învinuit pe cineva. Totuşi, nu acestea sunt motivele pentru care te-am chemat, ci altceva. Trebuie să-ţi mulţumesc, în numele Providenţei Divine şi al Fraţilor Luminii pentru credinţa, devotamentul şi, mai ales, pentru respectarea legilor karmice în timpul conflictelor martiale, tragice. Providenta Divina priveşte şi te protejează.

Unul dintre fraţii din grupul celor doisprezece şi-a dizolvat individualitatea după ce şi-a îndeplinit misiunea şi s-a întors la Lumina Originara. Locul sau a devenit liber, iar Providenta Divina m-a autorizat să ţi-l ofer ţie. Aceasta înseamnă că ai fost admis în consiliul Bătrânilor şi, de acum încolo, tu, ca şi ceilalţi unsprezece fraţi, aveţi cel mai înalt rang pe care o fiinţa umană îl poate obţine în ierarhia iniţiaţilor. Desigur, ai de luat asupra ta toate cate le datoram Luminii. Nu e un pas înapoi pentru tine şi poţi

renunţa oricând la individualitatea ta pentru a te dizolva în Lumina Originara. Providenta Divina spera că vei continua să rezolvi multe sarcini în folosul dezvoltării cosmice. Sunt foarte fericit că eşti acum irevocabil legat de Providenta Divina şi ca eu am fost acela care ţi-am transmis aceasta".

Cuvintele lui Urgaya îl umplura pe Frabato de emoţie şi fericire, fiindcă admiterea în Consiliul Bătrânilor reprezenta cea mai înaltă distincţie posibila.

„Sublime Stăpân", răspunse Frabato, „îţi mulţumesc pentru aceasta informaţie. Sunt adânc mişcat ca Dumnezeu m-a considerat destul de merituos să mă admită în Consiliul Bătrânilor. A fost întotdeauna o onoare pentru mine să slujesc Providenta Divina cu toată energia mea şi procedând astfel, telul meu suprem a fost întotdeauna progresul umanităţii".

Urgaya încuviinţa binevoitor şi replica:

„Draga frate, ma aşteptam să-mi spui asta. Dintre toţi fraţii, tu eşti unul dintre cei mai maturi şi sunt mulţumit ca intenţia de a sluji omenirea îţi rămâne ideal în continuare. Cu siguranţa că îţi aminteşti ca ti s-a dat sarcina de a revela primele cinci file din „Cartea înţelepciunii". A sosit momentul ca aceasta să se realizeze. Acesta este unul dintre motivele întâlnirii noastre şi trebuie să te rog să îi acorzi o mare importanta".

Speranţa negraita ca din anumite motive Providenta Divina îi va lua aceasta sarcina lui Frabato se spulbera. Nu era nicio cale de ieşire: sarcina aceasta dificila trebuia îndeplinita.

Urgaya observa o anume rezistenta ce persista împotriva acestei sarcini. Aşa ca încerca să explice din nou motivele ei:

„Dragă Frabato", spuse el, „ultimul război mondial dezastruos şi alte războaie purtate în permanenta pe pământ au trimis milioane de oameni în cealaltă lume, în zona ce înconjoară pământul, în ultimii ani, şi sunt din nou mulţi printre ei cărora, în timpul existentei lor, nu li s-a dat şansa de a învăţa adevăratele legi ale iniţierii. Ei s-au plâns serios în lumea spirituala ca numai destinul Le-a fost

profesor, în timp ce calea spre individualitatea umană libera fusese păstrata în secret.

Pentru a pune capăt plângerilor de acest fel, în cele din urmă, Providenta Divina te-a ales pentru sarcina de a iniţia fiinţele umane care iubesc adevărul şi preţuiesc înţelepciunea şi adevărata ştiinţa spirituală.

Deşi spiritele negative vor continua să pună obstacole în calea ta am încredere ca Providenta Divina îţi va da întotdeauna sprijinul necesar pentru publicarea acestor taine. Fii sigur, în sufletul tău, totdeauna, caaraţi semenilor tăi drumul spre perfecţiune".

„Onorabile Stăpân", încerca Frabato să obiecteze, „când voi publica misterele magiei, adevărata mea personalitate nu va mai putea fi ascunsa. Mulţi dintre cei care vor citi cărţile mele vor afla, mai devreme sau mai târziu, ca aparţin unui alt stadiu de dezvoltare. Vor veni la mine cu problemele lor materiale şi mă vor ruga sa le dau ceea ce doresc. Sublime Stăpân, chiar tu mi-ai spus la ultima întâlnire să fac din maturitatea mea spirituală un secret, prin orice mijloace.

Cum îmi voi păstra secreta identitatea când voi dezvălui toate secretele?"

Se părea ca Urgaya aşteptase această întrebare, fiindcă răspunse, zâmbind delicat:

„Draga frate, din câte cunosc eu, te-ai descurcat cu toate fiinţele pe care le-ai întâlnit în cosmosul nostru, timp de mii de ani. Aşa că sunt convins ca ştii destule feluri şi cai de a te adapta şi nu-i nevoie să-ţi dau sfaturi.

Când vei scrie despre căile magiei, oamenii, fără îndoială, vor realiza că eşti un iniţiat şi nu trebuie să negi aceasta în faţa cititorilor tai. Nu trebuie să consideri aceasta b încălcare a tăcerii, ci o parte a misiunii tale. Providenta Divina îţi va trimite acei oameni pe care îi vei avea de ajutat. Fără doar şi poate că vei spune ceea ce trebuie acelora care vor fi doar curiosi şi dornici de senzaţii. Vei arăta celor care vor avea curajul de a cunoaşte cum se pot autoeduca, pentru a putea să facă fata propriului lor destin.

Nu va fi nevoie să-ţi utilizezi forţa magică pentru a convinge oamenii, deoarece aceia care au nevoie de a fi convinşi înainte să aibă credinţa nu sunt suficient de maturi pentru drumul în magie. Asemenea oameni nu ştiu să ţină soarta în frau, prin forte proprii, astfel încât aceasta să le fie singurul învăţător. Pe de altă parte, oamenii vor veni la tine şi pentru ca lupta pentru adevăr şi îţi vor cere sfaturi. Sigur că nu le vei refuza ajutorul tău spiritual, dacă vor pune întrebări legate de dezvoltarea lor spirituală.

Dragă Frabato, chiar dacă, în prezent, doar câţiva oameni de pe pământ ar reuşi să capteze maturitatea necesară pentru iniţierea lor prin seriozitate, rezistenta şi munca grea, sarcina ta ar fi îndeplinita. Aceia care doar îşi largesc cunoştinţele prin lucrările tale, sprijinindu-se pe teorie doar, în actuala lor încarnare, vor avea posibilitatea de a începe munca practica asupra lor înşişi în încarnarea lor următoare.

Sarcinile tale se vor răspândi în lumea întreagă. În timp, fiecare căutator de adevăr şi înţelepciune va ajunge să le cunoască. Oricum, fără cercetări serioase, nimeni nu va culege roadele înţelepciunii, Providenta Divina va urmări aceasta şi doar aceia care sunt destul de maturi pentru conţinuturile ei se vor bucura de ele. Apoi, plângerile celor decedaţi în Zona Centurii Pământului vor înceta, fiindcă nimeni nu va mai putea afirma ca drumul spre lumea spirituala nu a fost accesibilizat!”

Cuvintele impresionante ale lui Urgaya făcuseră clara sarcina lui Frabato, încă o dată.

„Sublime Stăpân”, se adresa el lui Urgaya, „cea ce ai spus m-a convins complet şi definitiv şi voi duce până la capăt misiunea încredinţata. Fie ca Providenta Divina sa protejeze misterele, fiindcă eu îmi voi face doar datoria”.

Urgaya a mulţumit lui Frabato, îi mai dădu câteva instrucţiuni referitoare la misiunea sa şi, după ce îl binecuvânta, se despărţiră.

Reîntors în corpul sau fizic, se gândi la felul în care să-şi îndeplinească sarcina şi astfel nu dormi toată

noaptea.

Începu curând după aceea. Pe deplin încrezător în ajutorul Providenţei Divine, el trecu la executarea sarcinii sale cu credinţa şi apeland la cele mai vaste cunoştinţe ale sale. Scrise într-un limbaj comun, accesibil, înţelepciunea Divina îşi găsea drumul în lume, iluminând calea mai ales acelora însetaţi de cunoaşterea adevărata şi care au înţeles ca drumul spre perfecţiune a fost într-adevăr revelat de către Frabato.

Epilog

Frabato a fost numele de scena al lui *Franz Bardon*, nume sub care a avut foarte mare succes pe scenele germane, în anii ’20 – 30.

Originea deosebita a acestei lucrări m-a obligat la multă stăpânire de sine înainte de a o publica sub numele de Franz Bardon. În cele din urmă, importanta subiectului tratat a determinat apariţia ei.

Pentru a respecta adevărul, nu voi ascunde cititorilor ca Franz Bardon ne-a lăsat doar „scheletul” evenimentelor pentru această carte. Fiind presat de timp, el a lăsat munca de realizare şi finisare a ei, în totalitate, în seama secretarei mele, Otti Votavova. Din păcate, manuscrisul postum nu era pregătit pentru tiparire, aşa că a trebuit ca eu să-l revizuiesc.

În cele ce urmează, aş dori să dezvălui câteva lucruri pe care Otti Votavova le ştia direct de la Franz Bardon. Astfel, Adolf Hitler a fost membru al lojei 99. În afară de asta, Hitler şi câţiva dintre prietenii săi intimi au fost membri ai „Ordinului Thule”, reprezentând instrumentul extern al unui grup de puternici practicanti ai magiei negre din Tibet, care foloseau membrii acestui ordin pentru a-şi atinge scopurile. Pentru a se camufla, Hitler avea o mulţime de dubluri care îl reprezentau în diferite ocazii.

Din pricina neglijentei lui Wilhelm Quintscher (Rah Omir Quintscher), discipolul şi prietenul lui Bardon, care nu a ars corespondenta sa cu acesta, deşi fusese rugat să o facă, Bardon a intrat în atenţia naziştilor din ce în ce mai

mult. El a fost arestat împreună cu Quintscher. În timp ce erau biciuiţi, Quintscher n-a mai rezistat, şi-a pierdut controlul şi a rostit o formula kabalistica; imediat după aceasta, cei care îl torturau au paralizat pe data, complet. Mai târziu, după ce a anulat efectul formulei, el a fost împuşcat din răzbunare.

Lui Franz Bardon i s-au oferit poziţii înalte în cel de-al treilea Reich de către Adolf Hitler, cu condiţia să-l ajute să câştige războiul folosindu-se de puterile sale magice. Mai mult, Franz Bardon urma să-i dezvăluie lui Hitler adresele celorlalte 98 din 99 de loje, răspândite în întreaga lume. Când a refuzat să colaboreze, el a fost expus celor mai nemiloase torturi. Printre altele, ei făceau operaţii pe trupul lui, pe viu, fără să folosească narcotice. Gleznele i le-au strâns cu inele de care erau atârnate bile foarte grele din metal.

Franz Bardon a împărtăşit soarta celorlalţi prizonieri în lagărele de concentrare naziste timp de trei ani şi jumătate, în 1945, cu puţin înainte ca războiul să se termine, *el* a fost condamnat la moarte. Totuşi, înainte ca sentinţa să fie executata, închisoarea unde era întemniţat a fost bombardata. Franz Bardon a fost salvat de sub ruine de câţiva prizonieri ruşi şi a reuşit să se ascundă de poliţie până la sfârşitul războiului, apoi s-a întors în oraşul sau natal. După război, Franz Bardon a aflat, cu ajutorul puterilor sale magice, ca Adolf Hitler îşi găsise scăparea peste hotare. De teama de a nu fi recunoscut acesta îşi făcuse numeroase intervenţii chirurgicale faciale.

Fotografiile lui Hermes Trismegistos şi Lao Tse reproduse în această carte au fost luate de Franz Bardon din Akasha, prin intermediul unei oglinzi magice.

Atât despre povestirea lui Otti Votavova. În toţi anii cât am cunoscut-o am putut să mă conving de dragostea ei pentru adevăr.

În cartea sa, „Practica evocării magice”, Franz Bardon face o discuţie ampla asupra faptului că atunci când se face un pact de orice fel, întotdeauna ai de acceptat nenumărate dezavantaje. Celui care a studiat

profund ştiinţele oculte nu-i va fi greu să stavileasca forţa lojelor, ordinelor, sectelor şi cercurilor. Acolo unde banii sau legăturile prin jurământ sunt cerute prin instrucţiuni spirituale şi unde secretele sunt păstrate de gradele mai înalte şi tăinuite de gradele mai mici, oricine, care are un interes în această privinţă trebuie să aibă cel mai mare grad. Dovezile evenimentelor prezentate în această carte vor fi rezervate fiinţelor umane dezvoltate şi iniţiate în magie. Omenirea va trebui să se resemneze la gândul ca multe taine ale cosmosului nostru pot fi arătate numai prin mijloace spirituale.

Wuppertal, iunie 1979
Dieter Ruggerberg

Cuprins

PREFAŢĂ 2
IN MEMORIAM 4
Capitolul I 7
Capitolul ” 13
Capitolul III 21
Capitolul IV 27
Capitolul V 33
Capitolul VI 42
Capitolul VII 56
Capitolul VIII 60
Capitolul IX 71
Capitolul X 78
Capitolul XI 88
Epilog 93
Cuprins 95